

Anasztázia Novih

SZENSZÉI-III

Sambhala Bölcse

Budapest
2026

Az ember a **Fényre** törekszik. A **Tiszta Fény** megőrzi magában az **Őseredetit**, Azt, amiből teremtettet. Mert ő a Sugárzó Fény, amely a **Forrásból** ered. De az ember gyakran a Visszatükrözött fényt Sugárzónak érzékeli. Ettől elvakultan szomjazza az Igazságot, nem értve, hogy ez csupán annak torzítása. És csak az igaz **Szem képes meglátni** a lényegét!

A könyv egy egykori tizedikes diák személyes naplójának feljegyzései alapján készült, amelyek az 1991 nyarának eseményeit tükrözik.

ELŐSZÓ

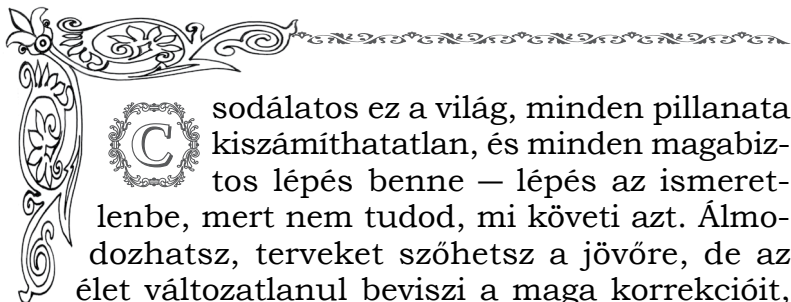
– Sötétség vette körül a Lényt minden oldalról. Csupán a kinyilatkoztató hang és a tábor-tűz lángjainak visszfénye teremtette meg jelenlétének illúzióját.

– **A sötétség eljövetelét mindenki
rettegve várja,
Találgatva az idők végezetének dátumát,
De az ördög velük együtt született
a homályban
Gondolataik és érzéseik mélyén,
hol Isten fogságba esett.
Mikor a tömlöcök ajtaját bedesztkázzák,
Aki a sötétséget látja, elfeledi a fényt.
Még szelleme is a hitetlenség
eme párbajában,
A sötétséggel egybeolvadva,
a tiltást választja.
A gondolat malomkövei mindent
azonnal felörölnek.
A mezei mag porrá válik.**

**A sötétség pedig eszményi
bálványokat rajzol,
Az ősi örök misztériumát az «újjal»
elhomályosítva.
De akinek lelke mindenható,
Megpillantva belül a fényt,
feltépi a sötétség leplét,
Megleli az örökkévalóságot
az egységes hitben,
És ajtót nyit más világokra.
Isten keze által íratott a titok,
De a szem elől el volt rejtve.
Csak aki meghallja a szakrális hangjait,
Ismeri meg az Ő hatalmas erejét.
Titokzatos jellel van áthatva az idő,
Amely gyorsítja sebes futását.
Az utolsó esély ajándékként adatott
az embernek,
A Bíró már a világban van,
és végelszámolást készít.
Remeg a lélek, és szikrázik benne
az akarat,
A fáklya az elenyészhetetlen
gyertyáról gyújtatott.
A neki fényt adó,
ki Szabadságban született,
Évszázadok sorsába hasítja sugarait.**

Csodálatos ez a világ, minden pillanata kiszámíthatatlan, és minden magabiztos lépés benne – lépés az ismeretlenbe, mert nem tudod, mi követi azt. Álmodhatsz, terveket szőhetsz a jövőre, de az élet változatlanul beviszi a maga korrekcióit, akár akarod, akár nem. Mintha valami játékban vennél részt, számos próbatétellel. Ha kiállod az összes próbát – megkapod az álmodat. De a kérdés az, megéri-e az álom mindezt a terhet és nélkülözést? A kérdés az, miről álmodtál?

Furcsa módon, mintha valami ismeretlen törvény szerint történe, minden embernél ugyanaz a baj ismétlődik: ha az ember álmai a lét szintjén maradnak, akkor végigjárva a hőn áhított célhoz vezető próbák sorát, megvalósult álma valamiért nem adja meg a várt elégedettséget, sőt, idővel üressé és hiábavalóvá válik. Az erők pedig elfogytak, és a legjobb évek elszálltak. Az ember újra csüggedésbe esik, majd minden erejét egy újabb létértelmet adó cél elérésére fordítja, bár lényegében ugyanazokra a gereblyékre lép rá. És ez az üres játék folytatódik nála egészen a haláláig. A végén pedig a szomorú eredmény: mindent elveszített, amit csak lehetett, életerő már nincs, és

körülötte minden ugyanazoknak az ostoba hibáknak az értelmetlen ismétlésének tűnik, csak éppen már más emberek követik el őket. Végül, eljön a csontos öregasszony, a Halál, és mint egy krupié a kaszinóban, tettetett mosollyal mondja a totális veszteséged kapcsán: «Bocsáss meg, ember, de a ma nem a te napod volt». És a legmegdöbbentőbb az, hogy ilyenkor mindenki azt gondolja magáról, hogy ő az egyetlen ilyen vesztes. És nem is érti a szerencsétlen, hogy valójában csak egy porszem a milliárdnyi hasonló közül, akik ostoba álmaiknak köszönhetően ugyanúgy belekerültek a globális csalás rendszerébe, amelynek reklámtábláján ez áll: «Úgy éltek, mint mindenki más, és úgy haltak meg, mint mindenki más».

De kevesen tudják, hogy az életben vannak más utak is, amelyek megkerülik a létnek ezt a mindent felemészítő torkát. És az útvezetőjük – a szellemi célok. Ez nem jelenti azt, hogy az út rajtuk sima és kényelmes lesz. Épp ellenkezőleg, az egész élet csupa buktató és kátyú, csupa ellenőrzés és próbatétel arra vonatkozóan, hogy mennyire vágsz elérni az egyetlen hön áhított álmot – érett teremtményként eljutni Istenhez. Az út nehéz. De ha a hit belső tartóoszlopára összpontosítunk, és napról napra eddzük azt, akkor csoda történik: a nehézségek leküzdése izgalmas cserkészéssé válik, a kellemetlenségek – a veszélyekre figyelmeztető jelekké az életúton, a váratlan találkozások és események – a helyes irányjelzőivé. És kiderül, hogy minden nagyon egyszerű! Csupán nem szabad engedni a lét ostoba álmainak, és nem szabad letérni azok széles útjaira, amelyek a globális csalás csapdjába vezetnek.

Furcsa módon, de egy ilyen életúttal kapcsolatban is, mintha valami ismeretlen törvény szerint, az minden gondolatukkal a szellemi felé törekvő embereknél ugyanaz a történet ismétlődik: becsülettel és méltósággal végigjárva életük éveit, a lét viszontagságain keresztül megőrizve az Isten iránti szeretetet, elnyernek egy ismeretlen isteni erőt, lelki megelégedést és belső békét. Nem félik az Életet, nem félik a Halált. Mert az Élet számukra csupán ideiglenes menedék a Lélek számára, mert a Halál számukra – Kapu az örök életbe, Isten világába. És a lényeg az, hogy a szellemi emberek nem csupán hisznek, ők tudnak a felsőbb világ realitásairól. Azok pedig, akik a létről szóló gondolatokkal áltatták magukat, a csalás rendszerében tartózkodva, még csak elhinni sem képesek ezt, mert nemcsak hogy nem látják a lét leple mögött a valódi realitást, de még saját életüket sem tudják megfelelően értékelni. Egyébként ebben a világban mindenkinek megvan a maga dolga: ki mit választ, azt is kapja.

* * *

Dél körül ébredtünk. A nap már meglehetősen magasan járt. Az ég tiszta volt. A tengeren szélcsend uralkodott. A tegnapi vihar után a part, természetesen, lenyűgöző látványt nyújtott. Meglepő módon, a szárazföldnek az a része, amelyre tegnap oly rendkívüli dühvel zúdult az őserő, nemcsak tökéletesen tiszta volt, hanem bizonyos értelemben meg is újult. Megújulásának szférája a tenger által húzott kanyargós határ mentén húzódott, a vihar által partra vetett algák, törmelékek és a civilizáció mindenféle szemetének formájában. Mintha a tenger megtréfálta volna az embere-

ket, alaposan elhalmozva a szárazföldet a saját hulladékaikkal. Mégiscsak tud a tenger vigyázni magára, a part menti térségeire. Csupán egyetlen hatalmas vihar — és micsoda rend, egyszerűen őseredeti tisztaság!

A víztől érintetlenül maradt szárazföld meglehetősen siralmas látványt nyújtott, beleértve azt a helyet is, ahol a sáttáborunk volt. De ez a káosz a tegnapi események benyomásaihoz képest természetesen semmiség volt. Nem elég, hogy a szervezetem, kizökkenve a megszokott alvás-ébredéskor ritmusából, teljesen összetört állapotban volt, akár egy autó baleset után, még a gondolataim is túlfűtöttek voltak érzelmileg, újra és újra lepörgetve a Szenszei tegnapi demonstrációinak és elbeszéléseinek jeleneteit. Ráadásul, ezek a benyomások a test általános rosszulléte mellett olyan élénkek voltak, mintha mindez szó szerint most történt volna. Mintha nem is lettek volna azok az alvással töltött órák, amelyek elválasztottak minket a Szenszei világának bennünket lenyűgöző valóságától.

Nyilvánvaló volt, hogy nem csak én voltam a tegnapi benyomások hatása alatt. Mivel az első dolog, amiről a srácok a «reggeli» tisztálkodás után beszélni kezdtek, az előző nap történt események voltak. Ebben a változatos benyomások kavalkádjában láttunk neki a tábor területének rendbetételéhez, miután előzőleg sietve bekapunk némi száraz fejadagot. Munka volt bőven. De a Szenszei vezetésével zajló baráti szervezésnek köszönhetően a munka gyorsan haladt. Az idősebb srácok a sátrak alapos megerősítésével, az autók megfelelő állapotba hozásával foglalkoztak. A többiek a szemét eltakarításával a tábor

területéről, a tegnapi viharban megsérült holmijaik mosásával és alapos szárításával. Miután mi, viharos gazdasági tevékenységet tanúsítva, köteleket feszítettünk ki a sátrak között és kitergettük a holminkat, táborunk egy cigánytáborra kezdett hasonlítani.

A csapatunk «zsibongott», mint egy felbolydult méhkas. Itt is, ott is beszélgetések és a Szenszei-től tegnap látottak és hallottak megvitatása hallatszott. Mivel táborunk takarítása közben hol az egyik, hol a másik csapat srác közelében kellett lennem, lehetőségem volt hallani a benyomásaikat.

– Nem, hát ez elképesztő, micsoda ereje van mégiscsak a gondolatnak! – elmélkedett Kosztyik, miközben velünk együtt tisztította a strand vihar által teleszemeltetett részét.

– Igen, a Szenszei tegnap első osztályú bemutatót tartott! – válaszolta Andrej.

– Aha! – bölintott Ruszlán. – Hogy csinálta... Ültünk, ültünk, bumm, és akkora vihar! Azt hittem, itt a világvége! Bőrig áztam.

Andrej elmosolyodott.

– Nahát, te egoista, azt hihetné az ember, csak te áztál el, mindenki más szárazon maradt.

– Nem, csak úgy általánosságban mondtam – sietett mentegetőzni Ruszlán.

– Ugyan, mik a mi elázott holmijaink egy ilyenhez képest, egy ilyen... – próbálta ihletetlen kifejezni érzéseit Jura, de nem találta a megfelelő szavakat.

Kosztyik, miközben a saját területét takarította, felvett egy száraz gallyat és megkóstolta. De azonnal, elhúzva a száját, kiköpte.

– Pfuj, micsoda undormány! – a szemétkupacra dobta, és fintorogva így szólt: – És hogyan sikerült a Szenszei-nek édesre változtatnia a keserű ürmöt?

Andrej, látva a mimikáját, felnevetett és vidáman mondta:

– Akkor kellett volna megkóstolni, amikor adták, nem pedig kényeskedni.

Kosztyik figyelmen kívül hagyta barátja gúnyolódását, és tanácstalanul próbált a dolgok mélyére ásni.

– Nem értem. Lehet, hogy csak képzeltem, hogy édes volt?

– Persze! – háborodott fel ironikusan Andrej. – Én is csak képzeltem, és a srácok is csak képzeltek. Bocs, de én még képes vagyok megkülönböztetni a cukrot a borstól.

– Igen, de hogyan csinálta?! – nem tudott megnyugodni Kosztyik, nyilvánvalóan ingadozva a hitelensége és aközött, amit tegnap személyesen látott és még meg is kóstolt.

– Hogyan, hogyan? – utánozta a hanglejtését Andrej. – Mit tapadsz rám, mint a pióca? Ott a Szenszei, kérdezd őt.

Andrej egy újabb adag szemetet vitt messzebb a nádasba. Amikor visszatért, Kosztyik ismét előadta neki a «zseniális sejtését».

– Lehet, hogy tömeghipnózis volt?

– Nem, hát azt még megértem, hogy minket hipnózisba lehet vinni. De a tenger? Annak mindegy, az csak tenger! – zúzta szét lendületből a következő verzióját Andrej.

– Igen, a tengernek mindegy – helyeselt Ruszlán, nyilván hallva az utolsó szavakat, miközben szemetet cipelt a közös kupacba.

A srácok elmosolyodtak, Andrej pedig vidáman így szólt:

— És egyáltalán, mindannyiunknak nagy szerencséje van, hogy találkoztunk a Szenszei-jel. Csupán egyetlen este alatt — és annyi mindent megtudhattunk és láthattunk, amennyit egész életünkben nem láttunk volna!

— Nos, tegyük fel, nem annyit tudtunk meg, mint amennyit láttunk — vágott vissza Kosztyik. — Én például még mindig nem értem, hogyan csinálta.

— Na, a fenébe, te is «Filozófus» vagy! A fejeddel csak bölcsek követ lehetne törni — ugratta Andrej. — Semmi baj, ne búsulj, ha felnősz — megérted.

— Azt hihetné az ember, te értettél valamit — csípett vissza Kosztyik.

— Elméletileg — igen. Már csak a gyakorlatban kell elsajátítani — nevetett Andrej.

— Nem, Andrjuhára a gyakorlatot egyelőre nem lehet rábízni — jelentette ki vidáman Ruszlán. — Mert ő olyan nálunk: beindítani sikerül, de megállítani aztán senki sem tudja.

A srácok felnevettek. Befejezve a munkámat, mentem segíteni Tatjánának. Ő a sátrak körüli takarítással foglalatoskodott, amelyeket az idősebb srácok — Zsenya és Sztász — erősítettek meg. Mint kiderült, a fiúk beszélgetése is hasonló szellemben zajlott. Azonban, halkán beszélgettek, igyekezve nem felhívni magukra a figyelmet.

— ...Ne is mondd, ha eszembe jut az a vihar, még most is kiráz a hideg — mondta zavartan Zsenya Sztásznak, miközben a sátor egyik kötelét feszítette. — Mennyi ideig tartotta a Szenszei a kezében a tengervízzel teli bögrét? Csupán egy percig?! És micsoda vihar kerekedett utána! Őszintén szólva,

azt hittem, mindannyiunkat elmos itt a víz. Még a rokonoktól is sikerült elbúcsúznom gondolatban.

– Nem te voltál az egyetlen, aki elbúcsúzott – jegyezte meg Sztász.

– Ez már nem tréfa. Ez komoly erő... Tudod, csak most fogtam fel, mennyire komoly mindaz, amiről a Szenszei beszél nekünk, és amire tanítani próbál minket. Képzeld el, micsoda felelőség – birtokolni ezt a tudást?

– Ne is mondd, ha rossz kezekbe kerülne...

– Hát a kezek még hagyján, csak ne a fejekbe – mondta Zsenya. – A fej minden baj oka. Úgyhogy, komolyabban kell dolgozni a saját fejünkön, hogy kitakarítsuk belőle az összes szemetet. Különben akarva-akaratlanul is beférkőzik egy aljas gondolat.

– Pontosan, bármennyire is vigyázol, mégis megesik, hogy átcsusszan egy hitvány.

– Tehát, ehhez alaposabban kell hozzáállni. A szellemi munka – ez sokkal fontosabb, mint az egész kicsinyes életünk.

Zsenya elhallgatott, miközben egy cöveket vert a homokba a kötéllel. Aztán a tenger felé pillantva, elgondolkodva így szólt:

– Én ma nem is aludtam. Végig az a hullám volt a szemem előtt. Igen, ha a Szenszei akkor nem állítja meg a tengert, képzeld el, már semmi sem lenne itt.

– Pontosan – bölintott szomorúan Sztász. – Egyszerűen hátborzongató belegondolni ebbe a felismerésbe.

– Eh, – sóhajtott egy nagyot Zsenya, és Sztász-szal egy másik sátorhoz indult.

Mi Tatjánával, belemerülve a takarításba, észrevétlenül megközelítettük az autókat, amelyek

mellett a Szenszei, Nyikolaj Andrejevics, Vologya és Viktor tartózkodott. Mind a négyen Nyikolaj Andrejevics «Volgáját» próbálták megfelelő állapotba hozni, a motorban matatva.

– Andrejics, én sehogy sem értem, hogyan sikerült beindítanod éjszaka? – mondta nevetve Vologya.

Amire Nyikolaj Andrejevics mosolyogva válaszolt:

– Ha élni akarsz, nem csak azt indítod be.

A férfiak felnevettek. És amikor a nevetés elcsitult, Vologya így szólt:

– Hát igen, emlékezetes esténk volt tegnap.

– A lényeg, hogy mennyi élmény! – értett egyet vele Nyikolaj Andrejevics.

A Szenszei rágyújtott egy cigarettára. Viktor pedig, kihasználva az általános szusszanás pillanatát, sietett megosztani gondolatait a Szenszei-jel.

– Én reggelig nem tudtam elaludni. Folyton gondolkodtam. Hogyan lehetséges egyáltalán, hogy az emberek, egy Szent közelében lévén, ráadásul magának Agapitnak a közelében, így egy csapásra elcserélték a Tanítását erre a létre, – Viktor megvetően körülnézett, és érzéssel mondta: – erre a kuplerájra?! Hiszen ez mind ideiglenes! Ezek pillanatok! Ez olyan, mintha a pillanatnyi jóllakottságot cserélnék el az örök éhségre. Nem, én ezt nem értem... És hogyan tudtak az emberek ilyen aljasságig süllyedni, így elcserélni Isten világát a létnek erre az illúziójára?

– Nos, mit vársz – mondta a Szenszei valahogy szomorúan mosolyogva. – Az emberek – emberek. Kétségbe vonják még Isten létezését is, te pedig az Örökkévalóságról beszélsz. Ezért azt választ-

ják, amit látnak, nem pedig azt, amit a lelkükben éreznek. Ezek az emberek... Néha egy nap alatt háromszor is megváltoztatják a véleményüket. Te meg valami globális választásukról beszélsz. A tömegek élete olyan, mint az áradat: amerre folyik, arra sodorja őket az ár...

Ekkor hangos kiáltások hallatszottak a parton. Ott a srácok hahotázása közepette kergette Zseny-kát Sztász, kezében tartva ugyanazt a Zsenyka-féle bögrét, amivel az tegnap tengervízért ment. A fiú, barátját kergetve, nevetve kiabálta:

– Hiszen ez a kedvenc bögréd!

Amire Zsenya, ügyesen kitérve előle, ordította:

– Vidd el tőlem! Allergiás vagyok erre a bögrére. Vidd el, mondtam! Különben most feltolom neked egy helyre, és letöröm a fülét!

A Szenszei elmosolyodott, látva ezt a jelene-tet, és elnyomva a félig elszívott cigarettát, újra bemászott a motorháztető alá a motorral foglal-kozni. Sietve csatlakoztak hozzá a többi férfiak is. Elkezdtem figyelni a mormogásukra, szándékom-ban állt meghallani a beszélgetés folytatását. De a motorháztető alól csak az autó lehetséges meg-hibásodásaira vonatkozó műszaki szakkifejezések hallatszottak. Megértve, hogy nem lesz folytatás, szerény személyem ismét feloldódott a gazdasági tevékenységben.

Kicsit később a kollektíva barátilag nekiállt az ebédkészítésnek. A mi fiatal társaságun-ka-t – Andrejt, Kosztyikot, Szlávikot, Tatjánát és engem – krumplipucolásra osztották be. Nyikolaj Andrejevics a Szenszei-jel maradt az autóval fog-lalatoskodni. A többiek pedig – Zsenya, Sztász, Viktor, Jura, Ruszlán, a mi különleges alakula-tos Vologyánk vezetésével – elindultak rőzséért

a tűzhöz, és egyúttal megpróbálták megkeresni a gumicsónakot, amelyet nyilvánvalóan éjszaka sodort el az orkán erejű szél.

Öten krumplit pucolni – ez természetesen kaotikus dolog. Azok, akiknek ez rosszul ment a mindennapi gyakorlat hiánya miatt, ennek megfelelően nem is nagyon akarták pucolni. De másfelől, mégsem eshettek pofára a társak előtt. Ezért a kompromisszumot a humorban találták meg.

Minden a mi Kosztyikunkkal kezdődött. Nem véletlenül volt a beceneve Filozófus. Először becsületesen és lelkiismeretesen próbálta leszedni a héjat egy engedetlen krumpliról (ráadásul a legnagyobbat választotta). De a harmadiknál a lelkesedése valahogy gyorsan kimerült. A kitarást felváltotta az apátia és a legcsúnyább, furcsa kinövésekkel teli krumplik nézegetése. És ekkor a Filozófust váratlanul megszállta az ihlet. Mint egy igazi mester, egész alakokat kezdett létrehozni ezekből a krumplikból, igaz, inkább a képzeletünkben rajzolva meg őket. Így született meg a «Tauriai Vénusz», a «félszemű kalóz», aki Kosztyik további késes kezelése révén még «falábú» is lett, «Szörny» egy úrlény formájában. Aztán a sor Andrej öregkori portréjára is rákerült. Amire Andrej maga azonnal kifaragta krumpliból Kosztyik hozzávetőleges fizimiskáját, amely szerintem feltétlenül ilyen lesz a legközelebbi jövőben, ha az továbbra is bolondozik. De Kosztyikot ez még jobban felbőszítette. És lelkesen nekilátott megkeresni minden jelenlévő «portréját». Ráadásul, Andrejnek még szerencséje volt a szobrászati ábrázolásával. Kosztyik a további «remekmű-portréit» ékesszólóan állítólagos előző életeinkkel vagy a jövőbeliekkel hozta összefüggésbe. Ráadásul, igyekezett olyan

torzszülötteket találni, hogy a szónokot majdnem megdobálták rohadt krumplival, héjastul. És ha nem jön arra Nyikolaj Andrejevics, Kosztyik biztosan hasonlítani kezdett volna az Andrej által kifaragott alakhoz.

– Hát sziasztok! – mosolyodott el Nyikolaj Andrejevics, a Kosztyik mellett heverő krumplihéjakra nézve. – Rend, rend, és megint szemeteltek?!

– Mindjárt feltakarítjuk – válaszolt mindenki nevében Tatjana.

– Értem, helyi jelentőségű harcok – jegyezte meg a pszichoterapeuta.

– Á, dehogy, csak megelőző intézkedések – mondta mosolyogva Andrej.

– Megelőző intézkedések – utánozta gúnyosan Kosztyik. – És hogyan sikerült ilyen okos szavakat találnod a fejedben?

Amiért egy újabb jó adag héj repült felé Andrejtől. Kosztyik nevetve próbált kitérni, és már Nyikolaj Andrejevicshez fordulva kijelentette: – Én pont olyan vagyok, mint Nostradamus, megmondtam nekik az igazat a jövőjükéről. Ők meg – a prófétát – rohadt krumplival!

– Semmi baj, Kosztyik – biztatta Nyikolaj Andrejevics. – Nostradamusnak még rosszabb is kijutott.

– Hát igen, az üldöztetés – a Nagyok sorsa! – jelentette ki pátósszal Kosztyik.

– Te ne irigyeld a Nagyokat – ugratta Andrej. – Mi téged úgylis megkergetünk.

Mindenki újra felnevetett, és folytatta a gazdasági teendőit. Hamarosan megérkeztek az idősebb srácok is. A gumicsónak szerencsére meglett. Igaz, hiányzott belőle két párna, de ez nem volt nagy

baj. A rőzsével viszont nehezebb volt a helyzet. A tegnapi vihar után még alig száradt meg valami.

— Igen, ilyen készlettel levest sem főzünk — összegezte Viktor, a száraz rőzse szánalmas kupa-cára nézve.

— Venni kellene viszont egy gázfőzőt — mondta humorosan Zsenyka, a «A szerencse lovagjai» című népszerű film hősét utánozva. — Különben a tűz nagyon sovány lesz.

— És egész krumpli maradt még? — kérdezte Viktor, az általunk megpuolt krumplival teli vödörré biccentve.

— Maradt — mondtam, benézve a zacskóba.

— Jó. Tegyük a tűz alá a homokba. Ha valami nem főne meg a tűzön, legalább ebből lesz valami.

Így is döntöttünk. Tulajdonképpen, nem nagyon aggódtunk az étel miatt. A tegnapi piacozás és a készletek feltöltése lehetővé tette, hogy meleg étel nélkül is kibírjuk, amelyhez inkább Nyikolaj Andrejevics ragaszkodott, nyilvánvalóan az egészségünkért aggódva. Tüzet raktunk, miután előzőleg elástuk alá a héjas krumplit, és megpróbáltunk levest főzni, már elveszítve a reményt, hogy ilyen rőzsekészlettel második fogást is készítsünk a krumpliból.

Az elkészítés szempontjából igen komikus, hosszú folyamat során, amikor a mi löttyünk mellett Kosztyik és Tatjana ügyelt, valamelyik srác észrevett egy gyönyörű fehér jachtot, amely kecsesen úszott a tengeren, párhuzamosan a parttal, viszonylag nem messze tőlünk. Mindenki eldobta kicsinyes gazdasági munkáját, és a parton tolongott, nézve ezt a hófehér csodát a kék ég és a tenger sötét vizének háttérében. Csak a Szenszei

és Nyikolaj Andrejevics matatott elmélyülten a «Volga» motorházteteje alatt.

— De jó egyeseknek — mondta irigykedve Ruszlán. — Jachtokon kocsikáznak az emberek.

— Ki akadályoz meg téged a kocsikázásban? — mondta az idősebb szempai, Viktor. — Ott a gumicsónak, menj és kocsikázz.

— Aha, az is csónak, ez meg jacht! — húzta el a szót Ruszlán, mintha magát a «jacht» szót élvezné.

— Igen, egy ilyenén én sem bánám, ha utazhatnék — értett vele váratlanul egyet Zsenya.

— Szépség — bölintott Sztász.

Kosztyik, karba tett kézzel, szintén nem mulasztotta el kifejteti a véleményét:

— Én ilyet még a tévében sem láttam.

Vologya, gyanakvóan abba az irányba nézve, így szólt:

— Furcsa, honnan került ez a mi vidékünkre?

— Valószínűleg valami hazafi, újgazdag orosz szórakozik — válaszolt mosolyogva Zsenya.

— Jóféle újgazdag — mondta humorosan Vologya. — A jachtból ítélve — legalábbis egy olajfinoító tulajdonosa...

— Igen — sóhajtott Viktor. — Mi nem élhetünk így. És ha élünk is, nem sokáig. Jól van, menjünk. Megnéztük, elég lesz belőlünk. Minek áztatni magunkat elérhetetlen álmokkal? Úgyis tíz perc múlva a horizont megint tiszta lesz, az ég pedig derűs.

De amint Viktor tanácsára szétszéledni készültünk, a jacht váratlanul megállt pont a táborral szemben. Ez ismét odaszegezte kíváncsi tekintetünket. Az emberek a jachton sűrögni-forogni kezdtek. És láthatóan a bal oldalon leengedtek egy csónakot a vízre, mivel néhány perccel később

a jacht mögül előbukkant egy nem kevésbé szép csónak, ráadásul különleges, faragott oldalakkal és evezőkkel, nyilvánvalóan régies stílusban készült. Hat ember volt benne. Ráadásul, egyikük, aki fehér öltönyt viselt hófehér kalappal a fején, nem ült, mint a többiek, hanem állt a csónakban, nézve a közeledő partot. Amikor a csónak kicsit közelebb ért, részletesebben is szemügyre vehettük az utasait.

A csónak orrában, háttal nekünk, egy férfi ült fekete ruhában, egy vicces, vékony kis copffel a félig kopasz fején. Úgy ült, mint egy múmia, mozdulatlanul és nem fordult hátra, mintha egyáltalán nem érdekelte volna, mi történik a parton. A csónak közepén négy evezős-matróz volt díszes fehér egyenruhában, kék szegéllyel. A csónak másik végében állt az a fehér, elegáns öltönyös férfi, minden bizonnyal, a jacht tulajdonosa. Ruházata kihangsúlyozta atletikus alkatát. A fehér kalap a szemébe volt húzva, titokzatos árnyékba rejtve azt. Feje kissé oldalra billent. A zakója lazán kigombolva. Kezei a nadrágzsebében. A férfi stabilan állt a csónakban, egyáltalán nem aggódva amiatt, hogy kieshet a fedélzetről egy véletlen billenéstől.

Meglepődve figyeltük az eseményeket, nem értve, mi történik. Csak Vologya, megfelelően értékelve a helyzetet, szólalt meg:

– Valami itt nem stimmel. Hívni kell a Szenszei-t.

Amikor a Szenszei Nyikolaj Andrejevicszel odaért, a csónak már viszonylag közel volt a parthoz.

– Szenszei, ki lehet ez? – kíváncsiskodott Sztász, hangot adva az általános kérdésnek.

— Nos, mi elvileg vendégségben vagyunk — válaszolta kissé szomorúan és rejtélyesen a Szenszei, miközben egy rongyba törölte koszos kezét.

A Szenszei, velünk ellentétben, egyáltalán nem lepődött meg ezen a látogatáson. És ahogy nekem tűnt, hétköznapi dologként kezelte az eseményt, mintha ilyen luxusjachtok minden nap kikötnének nálunk.

— Hogy érted, hogy vendégségben? — csípőre tett kézzel horkant fel Zsenya.

— A természetvédelmi területen? — pontosította a kérdést Nyikolaj Andrejevics.

— Hát, valahogy úgy — mondta a Szenszei, figyelmesen hol a közeledő csónakra, hol a kéztisztítás folyamatára pillantva.

— De ez a természetvédelmi terület csak papíron természetvédelmi terület! Nézd csak, mennyi «vadkempingező» sátrát hagytuk el a földnyelv elején — ellenkezett Viktor, aki jogra szakosodott. — Kinek kell most ez a homoksáv a mi időnkben? Ki fogja ezt itt őrizni, pénzt költeni erre a sivatagos földdarabra?

— Ez is igaz — értett vele egyet Vologya. — És egyáltalán, ha ezt a földnyelvet valaki fel is vásárolta volna, valami «szovjet» kisleány, hát ilyen drága jachton furikázna? Nem, ez biztosan nem az ellenőrzés.

— Ki tudja — vontja meg a vállát a Szenszei.

— Mondom én, ez valami újgazdag orosz! — emlékeztetett ismét a verziójára Zsenyka, figyelve azt, aki a csónakban állt.

— És mi szüksége volt ránk a mi vad helyünkön, közöttünk, bennszülöttek között? — csodálkozott Kosztyik. — Ha nekem ilyen jachtom lenne, csak neves üdülőhelyeken állnék meg.

— Hát nálunk egzotikum van! — mosolyodott el Andrej.

Hátra néztem és azt gondoltam: «Ez biztos, az egzotikum nálunk lenyűgöző». Nem elég, hogy körülöttünk káosz uralkodott a természeti csapás után, de még az egész tábor is tele volt aggatva a meleg holmijainkkal és nadrágjainkkal, mint egy hajléktalanszálló.

— Nem, de tényleg, mit akarnak? — nem bírta tovább Jura sem.

— Mit, mit... Kifogyott a benzinük — viccelt szokás szerint Zsenyka. — Látod, hogy megszakadnak, eveznek.

A srácok felnevettek.

— Így van ez nálunk a lélek nagylelkűségéből mindenben — mosolygott Nyikolaj Andrejevics. — Jachtokat veszünk, bőkezűen megünnepeljük, reggel meg már benzinre sem telik.

— Ez igaz — bólított Vologya, együtt nevetve a többiekkel.

Amikor a csónak partot ért, két matróz a vízbe gurva a homokra húzta. Az utasok kiszálltak.

A «parlamenterekre» vonatkozó várakozásaikkal ellentétben a fehér öltönyös férfi, ahogy mondani szokás, bevezető és személyének neves bemutatása nélkül, elsőként indult felénk. Ránézésre körülbelül negyven éves lehetett. Középmagas, jóképű. Férfias és ugyanakkor megnyerő arcvonásai, mondhatni, tökéletesen szabályosak voltak. A rajta kifogástalanul álló fehér, elegáns öltöny, amely nyilvánvalóan egyedi megrendelésre készült, remekül harmonizált arcának és kezének szép barnaságával. A jobb kezén, a középső ujján egy masszív aranygyűrű csillogott hatalmas, hosszúkás vörös rubinnal, oldalain kék kövekkel

díszítve. A magabiztosság és a nyugalom mellett az idegen egész megjelenése valami láthatatlan felsőbbrendűséget sugárzott. Már messziről szokatlanul kellemes illat áradt felénk, valószínűleg a férfi parfümjéé.

Balra tőle, kis távolságot tartva, árnyékként tipegő apró férfi fekete kínai kimonóban haladt. Egyértelműen keleti származású volt, leginkább kínainak vagy mongolnak tűnt. Szeme keskeny, homloka széles. A feje fele a búbjával együtt gondosan borotvált volt, és ez a kopaszság úgy csillogott, mintha polírozott volna. Az oldalt megmaradt hollófekete haj a tarkón egy rendezett kis vékony copfba volt fonva. Arcán, mintha pecsét lenne, nyájas mosoly ült, bár a szeme hideg volt és semmilyen érzést nem fejezett ki. A férfi, a főnökével ellentétben, hangtalanul, lopakodó léptekkel haladt, mezítláb lépdelve a forró homokon.

Közelebb érve és megpillantva közöttünk a Szenszei-t, a jacht tulajdonosa széles mosolyra húzta a száját. Bájos, megnyerő mosolya volt. Leírhatatlan meglepetésünkre ez a férfi odament a Szenszei-hez, és régi ismerősként üdvözölte őt azon a számunkra rejtélyes, éneklő nyelven, amely a madarak énekéhez hasonlított. A Szenszei szintén válaszolt neki valamit, szolgálatkész mosollyal kezét fogva. Ahogy nekem tűnt, nem nagyon örült ennek a találkozásnak. Arra gondoltam, hogy ez nyilvánvalóan nem túl jó hírekkel függ össze, amelyek valószínűleg a számunkra érthetetlen nyelven hangzottak el. Minden esetre, ez a kínos feszültség csak valamilyen intuitív szinten volt érezhető, mivel mind a Szenszei, mind a férfi mosolyogva mondott valamit egymásnak.

Miután váltottak néhány érthetetlen mondatot az éneklő nyelven, a férfi váratlanul oroszul szólalt meg a Szenszei-hez, még hozzá a legkisebb akcentus nélkül.

– Látom, mint mindig, nem vagy egyedül? Hát a fiatalság még mindig érdeklődik Kelet iránt? – mondta, nyájas mosollyal végigmérve társaságunkat, hol gúnyos, hol átható, hol bennünket tanulmányozó tekintettel.

– Ahogy látod – válaszolta a Szenszei.

Az idegen elmosolyodott.

– Ez már a tegnap. Ma mintha Nyugat lenne a divatdiktátor.

– Nos, kinek mi.

– Egyébként ez nem lényeges... – és szünetet tartva, a hívatlan vendég teátrálisan hozzátette: – El is felejtettem, ebben az országban minden divat nehezen ver gyökeret.

– Éppenséggel.

A férfi ismét futólag végignézett a társaságunkon, kissé elidőzve Tatjánán és rajtam.

– Nos, mutass be a barátaidnak.

– És hogyan mutassalak be? – kérdezte sokatmondóan, mosolygva a Szenszei.

– Igen, igazad van – bólintott élénken az, ismét széles mosolyra húzva a száját. – A címem most nagyon hosszú. Ezért mellőzzük a felhajtást, a formalításokat és a hosszú bevezetőket. Ahogy mondani szokás, a Tömörség – a Tehetség nővére...

És ekkor teljesen váratlanul felém nyújtotta a kezét, bemutatkozva:

– Ahriman. Lehet egyszerűen Arik!

Ijedtemben még egy kicsit hátra is hőköltem.

— Násztya — motyogtam rekedt, magamhoz nem illő hangon, ahogy mondani szokás, felsülve a felelősségteljes pillanatban.

De aztán egészen komikus helyzet alakult ki. Szokás szerint erősen megszorítottam a kezét, közben próbálva csillapítani a testemben az ijedtségtől támadt remegést. A férfi pedig eközben igyekezett a kezemet az ajkához emelni és megcsókolni. De nyilvánvalóan ez a képtelenség őt is megzavarta. Végül, sikerült erős fogással rögzítenie a görcsös szorításban rángatózó kezemet, és ajkát hozzáérintenie. Az ilyen gáláns modor megnyilvánulása teljesen kizökkentett a megszokott kerékvágásból. Éreztem, ahogy nemcsak az arcom, de még a fülem hegye is kigyullad. Személyem gyorsan lesütötte a szemét, és a saját modorom miatti szégyentől kész voltam a föld, pontosabban a homok alá süllyedni.

Tatjánával minden sokkal egyszerűbben és kecsesebben ment neki. Neki, valószínűleg, figyelve a sikertelen «kézfogásomat», sikerült felkészülnie egy ilyen üdvözlésre. De amikor a férfi a férfi társaság üdvözlésére tért át, elsőként váratlanul a mi fáradhatatlan mókamesterünk, Zsenyka nyújtotta neki a kezét, mint mindig, valami furcsaságot művelve. A srác pukedlizett, és mint egy tiszteletreméltó hölgy, a kezét nyújtotta neki, mintha csókra várna, nyilvánvalóan célozva a női nemnek, hogyan kell ezt csinálni. Közben vékony hangon kacéran hozzátette:

— Zsenya — igaz, azonnal felegyenesedve és a kéz helyzetét a csókra nyújtásról kézfogásra változtatva, férfias hangon hozzátette: — De önnek lehet egyszerűen Zseka.

Ettől a humorbombától mindenki harsányan felnevetett, beleértve a Szenszei-t és Ahrimant is. Még a kínai is először engedte meg magának az egész idő alatt, hogy őszintén elmosolyodjon. Zsenyka húzása némileg feloldotta a kezdeti feszültség és kínosság légkörét.

Amikor Ahriman mindenkivel megismerkedett, Zsenyka üzletiesen megszólalt, a luxusjacht felé biccentve:

– Normális csónak.

– Nekem is tetszik – mosolyodott el Ahriman, és végignézve a partszakaszon, így szólt: – Látom, nálatok jó kis vihar volt.

– Igen, felhozott mindenféle zavarost – bólintott a Szenszei.

– Fél napig takarítottunk – kapcsolódott be a beszélgetésbe a mellettük álló Viktor.

– Miért, hát önök nem élték át a tegnapi vihart? – csodálkozott Nyikolaj Andrejevics.

– A tegnapi? – kérdezett vissza Ahriman, és valahogy lopva a Szenszei-re pillantva válaszolt: – Nem. Nem éltem át. Messze voltam innen.

– Kár – mondta hirtelen «együttérző» hangon Zsenya. – Érdekes lett volna megnézni, kibírta volna-e ez a csónak az ilyen őserőt?

Ahriman elvigyorodott és büszkén jelentette ki:

– Emlékezetem szerint kibírta az atlanti viharokat is, nemhogy valami kr... – akart mondani valamilyen szót, de nyilván meggondolta magát, és így szólt, a tengerre biccentve, – vihart ebben a tócsában.

– Hm, erős bárka – csóválta a fejét elismerően Zsenya.

Ekkor éreztem, hogy a levegőben kellemetlen égett szag kezd terjedni. A többiek nyilvánvalóan

szintén érezték, de valószínűleg nem határozták meg azonnal a forrását, és egész megjelenésükkel próbálták mutatni a «kultúrát» és nem észrevenni a furcsa szagokat. Végül Ahriman nem bírta tovább és így szólt:

– Srácok, szerintem nálatok valami odaégett.

– A leves!!! – kapott észbe Tatjana és Kosztyik-
kal a tűzön lévő sikertelen löttyünkhöz szaladt.

Zsenyka eközben fontoskodó arcot vágott, mintha semmi különös nem történt volna, és a vendégszerető házigazda hangján jelentette be:

– Nem kívánnak velünk ebédelni?

Néhányan közülünk nem bírták ki, és pukka-
doztak a nevetéstől, megértve, hogy az ebédünk-
nek, ahogy mondani szokás, annyi. Ahriman is
értékelte a viccét, és vidáman válaszolt:

– Köszönöm. De van egy ellenajánlatom. Meg-
hívom önöket, hogy osszák meg velem az ebéde-
met. Örülni fogok, ha jelenlétükkel megtisztelnak.

– Erre mi mindig készen állunk, a legnagyobb
örömmel – válaszolta élénken Zsenyka mindenki
nevében, és megpróbált ugyanolyan fennkölt
hálálkodni: – Örömmel tesszük meg önnek ezt a
megtiszteltetést. Mivel számunkra is megtisztelte-
tés kifejezni önnek a tiszteletünket a tiszteletünk-
kel azáltal, hogy kollektívánk megosztja ön-
nel az ebédjét.

Ettől a szóvicctől mindenki újra dőlt a neve-
téstől. Zsenyka pedig, ráadásul, fenséges arccal,
ahogy tudott, meghajolt a «drága vendégek» előtt.
Együtt nevetve a többiekkel, Ahriman széttárta a
kezét:

– Hát lehet ellenállni egy ilyen született szónok
lángoló beszédének?! Örülök, hogy ilyen méltó-
sággal fogadták el az ajánlatomat.

Mindenki újra felnevetett, újabb viccnek véelve ezt. Ahriman eközben a kínai felé pillantva halkan így szólt:

– Veliar, szervezd meg.

A kínai nevének hallatán kissé meglepődtem. Hiszen egyáltalán nem illett az alakjához. Még hagyján valami Shing Hu, Chan Shi, még elment volna. De a Veliar – ez már túl sok volt egy ilyen rejtőzködő, komor személyhez, mint ő.

A kínai, megkapva a feladatot, tiszteletteljesen meghajolt Ahriman előtt és sietve távozott a csónak felé. És miközben valamilyen utasításokat adott az ott várakozó matrózoknak, Viktor megkérdezte Ahrimantól:

– És a társa is foglalkozik keleti küzdősportokkal, a kezén lévő bőrkeményedésekből ítélve?

– Igen, jó mester – mondta büszkén Ahriman.

– És milyen stílusban dolgozik? – kíváncsiskodott Viktor.

– Hát úgy, mindenből egy kicsit – válaszolta kitérően az, és élénken érdeklődött: – Miért, van kedvük bemelegíteni?

– Lehet – válaszolta szerényen Viktor, vállat vonva.

– Van, van! – válaszolta vidáman Zsenyka, hallva a beszélgetésüket. – Jelen van többes számban!

– Nos, ha van, akkor nincs probléma – mosolyodott el Ahriman.

Odanéztem, ahol a csónak volt. Csodálkozással a matrózok, megkapva az utasításokat Veliartól, kivették a csónakból a segédmotort, és rögzítve azt a csónakra, gyorsan elindultak a parttól. A kínai pedig ismét sietve visszatért, mint egy

hűséges kutya a gazdájához. Ahriman gyorsan magyarázni kezdett neki valamit idegen nyelven.

– Ó?! – csodálkozott Zsenya és halkán megkérdezte a Szenszei-től: – És milyen nyelven gagyog?

– Ez a wu – a kínai egyik nyelvjárása – válaszolta az.

– Aaa – húzta el a szót a srác, mintha tudott volna róla, csak elfelejtette.

– És mit mond neki? – érdeklődött a mellettük álló Vologya.

A Szenszei éppen válaszolni akart neki valamit, amikor Ahriman a kollektíva felé fordult és udvariasan elnézést kért.

– Bocsássanak meg. Nem minden szót ért oroszul. Kénytelen voltam elmagyarázni az anyanyelvén... Nos, bemelegítünk?

– Mi? Most rögtön? – kérdezte csodálkozva Zsenya.

– Persze, minek húzni? Veliar is ég a vágtyól – válaszolta mosolyogva Ahriman, és hol viccből, hol komolyan hozzátette: – Amíg elkészítik az ebédet, sikerül kiderítenünk a győztest.

Ezt az ötletet a srácok aktívan támogatták, mivel nem volt szokásuk elszalasztani a lehetőséget egy kis sparringolásra, különösen ismeretlen partnerrel. Kicsit félrevonultunk a táborunktól. A fiúk elkezdtek bemelegíteni. Zsenyka, aki valószínűleg a legjobban égett a vágtyól, hogy részt vegyen a harcban, odament a Szenszei-hez és Ahrimanhoz, akik eközben félrevonulva beszélgettek valamiről. Nézegetve a bőrkeményedéseit az öklén, amely talán csak egy kicsivel volt kisebb, mint Veliar feje, megkérdezte Ahrimantól:

– És nem baj, ha véletlenül agyonütöm?

És a srác ferde mosollyal kissé Veliar felé biccentett. Valóban, a magas Zsenyka mellett a kínai egyszerűen liliputi volt.

Ahriman elvigyorodott és elismerően bólintott:
– Nosza, van belőlük még Kínában bőven.

Veliar fel-alá járkált első ellenfelére várva, könnyedén rázogatva a karjait, mintha lazítaná őket. Nyilvánvalóan, amikor Zsenyka Arimannál érdeklődött a személye felől, a kínai megérezett valamit. Mivel miután az elégedett srác újra bemelegítésbe kezdett, Veliar néhány nem éppen kedves, gúnyos pillantást vetett felé.

Bemelegedve, a fiúk csoportosultak a rögtönzött homokring mellett. Elsőként, égve a türelmetlenségtől, Zsenyka lépett ki. Veliar szemében huncut lángocska villant, mintha a kínai örült volna, hogy éppen Zsenykat látja sparringpartnerként. A szokásos rituális meghajlások után, Ahriman tapsára elkezdődött a harc.

Zsenyka, nyilvánvalóan, annyira biztos volt a győzelmében, hogy úgy döntött, nem sokat teketóriázik a kinaival. Szemben állva vele, mint egy medve egy fürge görénnyel, megpróbálta megragadni őt az egyik kezével, hogy nyilván a másikkal egyszerűen lecsapja, mint egy legyet. De nem úgy volt az. A srácnak éppen csak sikerült megkaparintania a kimonót fürge ellenfele mellkasán, amikor Veliar, ügyesen magára és lefelé rántva a karját, átdobta Zsenykat, mint egy pihét, méghozzá úgy, hogy az egy teljes szaltót csinált a levegőben. A csoportunk szinte kórusban hallatott meglepett felkiáltást. Zsenyka, leesve, azonnal, a begyakorolt taktikának megfelelően, gyorsan átfordult és talpra ugrott. De ha a teste automatikusan cselekedett is, ő maga, a döbbszent tekintetéből ítélve,

nem tudta elhinni, hogy valami kis kínai ilyen ügyesen felborította az ő hatalmas Egóját.

Ez a körülmény még jobban felbőszítette Zsenykat. Széttárta a karjait, mint halászhálókat, és cikkcakkos, rohanó mozdulatokkal, félig behajlított lábakkal közeledni kezdett Veliarhoz. Az néhány lépést hátrált, mintha valóban félne Zsenyka csapdájától. De aztán, gyorsan felugorva, a kínai kiugrott, repülés közben imitálva a lábával néhány pontos rúgást a fejre, és landolva, azonnal oldalra lépett biztonságos távolságba. Az ütései annyira közel voltak a célhoz, hogy az ilyen szemtelenségre nem számító Zsenyka még valahogy el is vesztette a fejét, értékes pillanatok vesztve a harcból. A kínai pedig, időt nem vesztegetve, újra odaugrott hozzá, és fordulásból lábbal egy erős gáncsot vitt be, méghozzá a kis természetéhez képest olyan természetellenes erővel, hogy Zsenyka azonnal hanyatt esett, a lábait a feje fölé dobva. Veliar, kihasználva makacs ellenfele ilyen helyzetét, játékosan rácsapott Zsenyka puha fertályára. A tömeg nevetése közepette a srác felpattant, mint akit leforráztak, menet közben dörzsölve ezt a testrészt. Nyilvánvalóan, ez a szégyenletes pofon rosszabb volt számára, mint egy arculcsapás. A mogorva arcából ítélve már nem áltatta magát a gyors győzelem ostoba álmaival, és komoly sparringra hangolódott.

A következő ütésbe Zsenya megpróbálta minden erejét beleadni, de Veliar gyorsan aikido technikára váltott, és kihasználva az ellenfél erejét, elküldte őt repülni, búcsúzóul tanulságként adva egy fenéken billentést. Itt mi már nem tudtuk visszatartani a nevetésünket. Zsenyka pedig, talpra ugorva, újra harcba vetette magát, lábbal bele-

víve a kínaiba az erős «Mawashi»-ját a fejére. De Veliar, gyorsan lehuppanva, egy újabb gánccsal ledöntötte a lábáról. A srác újra hanyatt vágódott. Eközben Veliar imitált egy rúgást a lágyékára. Méghozzá olyan természetesen, hogy a férfi nézők társaságában azonnal együttérző sóhaj hallatszott: «Jajjj!».

Zsenyka számára ez volt talán az utolsó csepp a pohárban. Felpattanva, a srác egy egész sor fogást hajtott végre. De bárhogy is igyekezett, teljes erőbedobással, a karjai és lábai az ütésekben a semmit hasították, mert a kínai érthetetlen módon szó szerint milliméterekre tért ki Zsenyka megsemmisítő öklei elől. Sőt, az ellenfél villámgyors munkatempója ellenére Veliarnak nemcsak arra volt ideje, hogy kitérjen az ütések elől, hanem arra is, hogy hatékonyan vigyen be ellencsapásokat. Összességében, mindenki számára világossá vált, hogy ha ez igazi harc lett volna, Zsenykának semmi esélye sem lenne. De Zsenyka csak tört és tört a harcba, nem törődve a nyilvánvaló vereséggel. Ahriman, valószínűleg már megsajnálva őt, tapsolt egyet, ezzel befejezve a sparringot. Zsenyka annyira el volt keseredve a történetek miatt, hogy fejét lehajtva a szégyentől felénk indult, még a rituális meghajlásokat sem végezve el. Veliar viszont, épp ellenkezőleg, teljesen rosszindulat nélkül, udvariasan és előzékenyen meghajolt utána, és Ahriman előtt, mintha ő lenne a legnagyobb és legmegbocsátóbb lény az egész világon.

Egy ilyen harc után a mi harcosaink megfeszültek. A kínai valóban virtuózan bánt mind a téssel, mind a fogásokkal. A technikája sok tekin-

tetben különbözött attól, amit a Szenszei tanított nekünk.

Másodikként Sztász és Viktor jelentkezett, ketten egy ellen. De Veliart ez a körülmény láthatóan csak felbőszítette, és még jobban megadta az ízet ennek a harcnak. A rituális meghajlások után a srácok körülbelül kilencven fokos szögben helyezkedtek el a kínaihoz képest. A kínai pedig félig oldalvást állt hozzájuk, mindkét ellenfelet a látóterében tartva. A tapsra elkezdődött a harc. Viktor támadta meg először Veliart, egyenes «cki» ütéssel. Gyors közelítéssel Veliar hidegvérűen háritotta a támadást, éppen abban a pillanatban, amikor Viktor, erőt adva az ütésbe, már nem tudta megváltoztatni annak irányát. Ráadásul, a kínai nem egyszerűen háritotta a támadást, hanem átirányította azt a közbeugró Sztászra. A mi harcosaink, váratlanul találkozva, ketten együtt dőltek el, rendületlenül követve a fizika törvényeit. Veliar pedig önelégülten hátralépett, még csak meg sem próbálva további ütések mérni rájuk. Egyszerűen, gúnyosan szemlélte a mihamarabbi szétválásra tett kísérleteiket, egyébként, ahogy a többi kuncogó közönség is. A srácok felkeltek és egyidejű keresztátadást indítottak Veliar ellen. Az hirtelen védekezésbe vonult, oldalra ugorva. És időt nem vesztegetve, azonnal rájuk támadt egy kemény ellentámadással, valami érthetetlen éles kiáltásokat alkalmazva, amelyek vagy a hangerejük, vagy a kellemetlen hangot keltő szóösszetétel miatt, mintha taglóval süketítették volna meg még a nézőket is, eközben nemcsak ijedtséget, hanem nagyon kellemetlen érzéseket is keltve valahol a gyomor tájékán. Nyilvánvalóan, a mi srácaink nem számítottak ilyen hangbeli támadásra, ahogy

egyébként az ezektől a kiáltásoktól megijedt nézők sem. És ez meglátszott Veliar támadásának következő pillanatában, amikor a mi srácaink újra hirtelen egymáson fekvé találták magukat. Ezúttal a nézőknek már nem volt kedvük nevetni, ahogy a mi harcosainknak sem.

Amíg Veliar, győzedelmesen hátra tett kézzel figyelte a felkelésüket, Sztász és Viktor valószínűleg váltott pár szót, mivel, amikor felvették a harci pozíciót, a harci taktikájuk teljesen megváltozott, és komolyabbá és profibbá vált. Veliar kezdetben védekező állásba vonult. De miután bekapott néhány komoly ütést a testre és a fejre, azonnal megváltoztatta a technikáját. A kínai valami szokatlan állást vett fel, nagyon mélyre guggolva. És ebből a pozícióból agresszív és villámgyors ellentámadásokat kezdett indítani. Ráadásul, a teste annyira rugalmasan, simán és ugyanakkor villámgyorsan mozgott, mintha nem ember lenne, hanem valami sötét forgószél. Mintha mindent egyetlen lélegzetvétellel hajtott volna végre. Minden kemény ellentámadásában a kínai több ütést imitált, halálosan veszélyes zónákba, beleértve a szemet, a gégét, a lágyékot, a szívet és másokat. Olyan benyomást keltett, mintha egyszerűen játszana az életükkel.

Annak ellenére, hogy a srácok felkészültsége nem volt rossz, mégis, bárhogy igyekeztek, jelentősen alulmaradtak Veliarral szemben mind a technikában, mind a harcvezetés taktikájában. A harc annyira kemény és agresszív volt, maximálisan megközelítve a harci körülményeket, hogy úgy tűnt, még a levegő is elektromossággal töltődött fel ettől a feszültségtől. Én pedig tükön ültem, aggódva a srácokért. Hiszen, Veliar főleg

tiltott fogásokat használt, amelyeket, mintha gúnyolódna az ellenfelein, egyszerűen nem vitt végig. Mindenki számára világos volt, hogy egyetlen óvatlan mozdulata – és a halálos kimenetel biztosított lett volna az ellenfelei számára. Nyilvánvalóan ezt a mi harcosaink is értették, mivel Veliarral ellentétben, nekik nagy erőfeszítésükbe került tartani a védekezést.

A nézők feszülten álltak: ki aggódva a saját-jaiért, ki pedig nyilvánvaló csodálattal egy ilyen harc iránt.

– Nézd, micsoda technika! – bökdöste meg Kosztyikot Andrej. Majd, már a Szenszei-hez fordulva és nem levéve a szemét Veliarról, hozzátette: – Pazar! Szenszei, és mi ez a művészet?

– Milyen művészet ez? – mondta undorral a Szenszei, valamilyen természetellenes feszültségben lévén, és éberén a látóterében tartva a mi srácainkat, akik próbálták kivédeni a kínai agresszív támadásait. – Ez az «asszaszinok» iskolája. A ninzsucu stílus.

– Nagyon erős iskola! – mondta csodálattal Andrej, akit lenyűgözött a harc látványossága.

– Nagyon aljas iskola – válaszolta élesen a Szenszei.

– Nos, miért ilyen kategorikusan? Mindenkinek megvannak a saját prioritásai – kapcsolódott be a beszélgetésbe Ahriman, aki hallotta a Szenszei nem túl hízelgő megjegyzéseit. – Ráadásul, nemcsak a ti barátságos országotokban fordulunk meg, hanem meglehetősen veszélyes helyeken is szerte a világon – mondta úgy, mintha igazolná Veliar cselekedeteit. És nyilvánvalóan azért, hogy végleg oldja a kialakult helyzetet, váratlanul előterjesztette a saját jelöltségét sparringpartner-

ként: — Ha ez a stílus ennyire irritálja a Szenszeit, akkor én személyesen demonstrálhatok a számotokra megszokottabb stílusokat. Hadd pihenjen Veliar egy kicsit.

Ahriman tapsolt egyet és megállította a sparringot. Valószínűleg, a Szenszei iránti tiszteletből «döntetlennek» nyilvánította a harcot, bár így is világos volt, ki nyerte. A harcosok elvégezték a rituális meghajlásokat. Veliar Ahrimanhoz ment, aki jelet adott neki. A mi srácaink pedig, nehezen lélegezve, izzadtan, horzsolásokkal tele, felénk indultak, útközben próbálva intenzíven dörzsölni a zúzódott helyeket. Vologya Zsenyával biztatóan veregetni kezdte a vállukat. Az idősebb srácok között halk vita kezdődött a harcról. Ráadásul Zsenya, aki oldalról látta Veliar mesterségbeli tudását, már nem tűnt olyan lehangoltnak a veresége után. Ellenkezőleg, kissé felbátorodott, valószínűleg annak tudatától, hogy egyedül tett kísérletet egy ilyen erős ellenfél legyőzésére. Mondván, bár vesztett, de tapasztalatot szerzett.

Veliar pedig eközben, a fáradtság árnyéka és még a légszomj jelei nélkül is, gondos szolgaként állt Ahriman mellett, átvéve tőle a kalapot, a zakót és a nyakkendőt, amelyeket az levett magáról, készülve a sparringra. A kínai a változatlan mosolyával olyan nyugalmat sugárzott, mintha nem egy nehéz sparringból jött volna ki, hanem egy szemlélődő mély meditációból. Ahriman pedig, alig észrevehető vigyorral figyelve a mi srácaink csodálkozó vitáit, feltúrta hófehér, vékony ingének az ujját. És még az órát és a nagy aranygyűrűt a vörös rubinnal sem levéve, amelyek, ránézésre, nagyon drágák voltak, kilépett a ringbe és

mindenkit meghívott, létszámkorlát nélkül, hogy vegyen részt ebben a sparringban.

Meg kell mondani, hogy hófehér-tiszta megjelenésével kezdetben kissé zavarba hozta a mi srácainkat. Mivel még Veliar is, bár jól harcolt, de mégsem kerülte el az átfordulásokat és a bukfeneket a homokban. De neki fekete kimonója volt, amelyet leporolt, és mintha nem is látszanának az esések nyomai. De itt? Ahriman egyszerűen zavarba hozott minket. De ha az idősebb srácok hallgattak, nem tudva, mit várjanak Ahrimantól Veliar technikájának demonstrációja után, akkor a fiatalabbak, őszintén szólva, meglepődtek.

— Esetleg leveszi az órát? — javasolta Ruszlán, Ahriman luxus «Rolexére» biccentve. — Különben véletlenül összetörik?

Az elmosolyodott, az órájára nézve, és így szólt:

— Semmiség! Bár... érdekes gondolatra ébresztettek. Bonyolítsuk meg a feladatomat. Az első támadó, aki képes nekem bevinni egy ütést, méghozzá bármilyet, a lényeg, hogy célba érjen, megkapja ezt az órát ajándékba. Aki pedig ledönt a lábamról, — ezt a jachtot minden csónakjával együtt, — intett hanyagul Ahriman a pazar hajója felé.

Társaságunkon a csodálkozás moraja futott végig.

— Áll az alku! — kiáltották izgatottan szinte kórusban Ruszlán, Kosztyik és Andrej.

A srácok azonnal kiugrottak a ringbe, mohón a szép órára pillantva.

Ahriman, látva, hogy az idősebb srácok kissé tétováznak a kilépéssel, így szólt:

— Ígérek nektek egy tisztességes harcot és csak az általatok ismert stílusok alkalmazását.

Részemről nem lesznek tiltott ütések. Klasszikus, hát klasszikus! Ti viszont a saját belátásotok szerint támadhattok engem, ahogy kívánjátok.

– Valami nem tetszik nekem ebben – mondta gyanakvóan Viktor Vologyának. – Úgy tűnik, itt valami csapda van.

– Ellenőrizzük – dörmögte halkán az. – Mindenesetre a plusz tapasztalat nem árt.

Az idősebb srácok csoportosultak, suttogtak valamiről és kiléptek a ringbe, ráadásul Viktor és Sztász is kilépett, akik nemrég vettek részt a harcban.

– Csoportosan fellépni ön ellen nem tilos? – érdeklődött Vologya.

– Ráadásul, bármilyen összetételben és bármilyen kombinációban – hangsúlyozta az elégedett Ahriman.

Zsenyka, a hófehér jachtra pillantva, ízesen köpött egyet a homokba és figyelmeztetően így szólt:

– Na, ennyi, Ahriman! Innen gyalog mész haza.

– Örömmel – válaszolta az mosolyogva.

Az idősebb srácok gyanakvóvá váltak ellenfelük ilyen olimpiai nyugalmtól, a fiatalabbak viszont ellenkezőleg, ellazultak, nyilvánvalóan azt gondolva, hogy amikor Ahriman a profik támadására figyel, ők biztosan be tudják vinni neki azt az áhított, «Rolex» értékű ütést. A ringbe kilenc emberünk lépett ki, így a nézők között Tatjánával, a Szenszei-jel, Nyikolaj Andrejevicsel és Veliarral maradtunk.

A fiúk körbevették Ahrimant. Ráadásul, Sztász és Viktor elől helyezkedett el, Vologya és Zsenya – oldalt. Zsenya még egy kicsit hátrébb is állt, hogy ne kerüljön ellenfele látóterébe. A többiek pedig:

Ruszlán, Andrej, Kosztyik, Szlávik és Jura — Ahriman mögött, nyilván ezt tartva a legelőnyösebb pozíciónak céljaik eléréséhez. A rituális meghajlás után, a Szenszei tapsára elkezdődött a harc. Vologya, Sztász és Viktor gyakorlatilag egyszerre kezdett közeledni Ahrimanhoz könnyed, észrevétlen lépésekkel, cseles kitöréseket végezve ellenfelük ellen. De Ahriman nyugodtan állt, valahová rajtuk keresztül nézve, mintha a semmibe nézne. Ahogy értettem, a fiúk az éles cseles kitöréseikkel próbálták elterelni az ellenfél figyelmét magukra, irritálva a periférikus látását. Kihaszználva a pillanatot, igazi támadásba lendültek, ráadásul Sztász «Mae Tobi Geri» ugrásban a fejét célozta meg, Vologya és Viktor pedig Ahriman testére próbált ütést mérni. Ugyanakkor az eddig álló Zsenyka hátulról Ahriman lábai alá vetette magát. Elméletileg nyerő taktikát alkalmaztak. Mivel ilyen nyomás alatt Ahriman, védekezve, feltétlenül hátrált volna, és természetesen megbotlott volna a lábai alá ugró Zsenyában, ami azt jelenti, hogy a jacht biztosítva lett volna a srácok számára. De minden várakozással ellentétben Ahriman könnyedén szaltót ugrott hátra. Landolva Zsenyka mögött, azonnal, amint Ahriman lábai a homokot érték, élesen hátralépett és jobbra, utat engedve a srácok csapatának, akik az idősebb fiúkkal együtt harcba vetették magukat. Ahriman ilyen éles, váratlan helyváltoztatásának eredményeként az idősebbek, megbotolva Zsenyka masszív testében, ráestek a sráca, rájuk pedig, lendületből folytatva a támadást, azok estek, akik hátulról próbáltak Ahrimanra rontani. Egy egész kupac nyüzsgő test keletkezett. Minden gyakorlatilag egy pillanat alatt történt. A támadóktól lemaradt Szlávik gya-

korlatilag egyedül találta magát Ahriman mögött. Igaz, nem jött zavarba és megpróbált ütést mérni a hátára. De Ahriman, kissé elfordulva, ügyesen elkapta a kezét, úgy megpörgette a srácot, hogy az négykézlábra landolt. És nem hagyva neki lehetőséget, hogy magához térjen, megragadta a pólója gallérjánál és a rövidnadrágja övénel fogva, és a közös kupacra dobta. A Szenszei és Nyikolaj Andrejevics, figyelve a srácok ilyen abszurd baklövését, egyszerűen dőltek a nevetéstől, minket is megfertőzve a nevetésükkel. Még Veliar is megengedte magának, hogy bőségesen elmosolyodjon, büszkén nézve a történeteket.

A srácok nehezen kászálódtak ki ebből a szégyenletes kupacból. Utolsóként, a homokot köpködve, a teljesen összegyűrt Zsenyka kelt fel. Látni kellett volna ebben a percben az arcát. Olyan volt, mint valami bennszülött homokmaszkja, két réssel a szemek helyén. Ráadásul, felkelve, a srác valamiért nem rázta le azonnal, hanem elkezdte keresni azt, aki őt elsőként ilyen alaposan beleprézelte a homokba. De valószínűleg megértve, hogy a bűnbakot nem találja meg, mivel présként az egész harcias társaságuk szolgált, Zsenyka megpróbálta gyorsan rendbe szedni magát. Lerázta az arcáról a homokot, igyekezve közben megszabadítani ettől az apró, csikorgó mocsoktól a hajkoronáját is, amitől a frizurája olyan lett, mint egy irokéz taréj. És harcias tekintetét a nevetést alig visszatartó Ahrimanra szegezve, eldőrogte, mint egy katonai trombita, minden sértettségét beleolvasztva a szavakba:

— Na, most aztán mindennek vége! A jacht biztosan a miénk lesz!

És a srác elsőként vetette magát a harcba. Utána a káoszban a többiek is követték. De Ahriman, mint egy torreador, kecsesen kitért a támadók elől, egyúttal demonstrálva a harcművészetek klasszikusait. Nagyon gyorsan, szinte észrevétlenül cselekedett, nem vitt be ütések, csak kecses dobásokat alkalmazott az aikidó stílusából. Amitől olyan benyomás keletkezett, mintha a srácok egyszerűen azért bukfenceznének lágyan, mert közel kerültek hozzá. Mindezt Ahriman olyan könnyedén, fesztelenül és elegánsan csinálta, hogy valóban lenyűgöző csodálatot váltott ki belőlünk.

Amint harcosaink számára világossá vált, hogy a spontán roham hiábavaló, az idősebb srácok segítségével újra szervezték magukat, és már szervezeten indultak támadásba. A fiúk három sorban, sakktáblaszerűen elhelyezkedve szoros félkörbe fogták Ahrimant. Ráadásul, úgy helyezkedtek el, hogy mindhárom sorban legyenek erős harcosok. Az első négyesben oldalt Vologya és Viktor volt, a második hármásban középben Zsenya, és az utolsó párosban Sztász. Így kezdtek közeledni Ahriman felé, a tengerhez szorítva őt. Amikor elfogyott a száraz homoksáv, Ahriman megállt. És ekkor elszabadult a pokol. Az első sorban haladó Andrej és Ruszlán indította elsőként a támadást. És amint Ahriman velük foglalkozott, Zsenyka nekifutott, és «Kijáá!» harci kiáltással felugrott egy «Yoko Tobi Geri» rúgásba. Tényleg szépen repült, pont mint a filmekben. Azonban Ahriman, félredobva az egyik támadót, nemcsak könnyedén kitért Zsenyka ütése elől, hanem jobb kezének kézfejjével, éppen a gyűrűvel, egyet rácsapott a srác puha fertályára. Amitől Zsenyka élesen átváltoztatta a «Kijáá!» hangját egy visító

«Újjáál!»-ra, és átrepülve Ahriman mögött, a vízbe esett. Csuromvizesen, mogorván és tanácstalanul kászálódott ki a vízből, intenzíven dörzsölve a fényes eszméért megsérült kényes testrészét. Zsenya lassan kezdett kijönni a vízből, megkerülve a harc zónáját, ahol a srácok szüntelenül bukfenceztek Ahrimantól. A srác sántított a bal lábára. Amikor odabicegett hozzánk, nem hagyva abba a zúzódott puha hely dörzsölését, könnyek voltak a szemében, nyilvánvalóan nagyon fájtn neki. Azonban igyekezett tartani magát, nem elárulva a belső állapotát. Amikor a srác odaért, Nyikolaj Andrejevics tréfásan megkérdezte:

– Zsenya, te mi van, feladtad?

– Én?! Soha az életben! Csak gondolkodtam...
Minek nekem ez a jacht, pláne a városban?

Felnevettünk a srác ilyen döntésén, aki Ahriman pofonja után ilyen gyorsan megváltoztatta a kívánságait. Zsenya után, alaposan kibukfencezve és homokot nyelve magukat, a srácok egymás után kezdtek kiszállni a harcból. Egykori lelkesedésük gyorsan kimerült, különösen, hogy Ahriman, aki könnyedén elbánt a srácokkal, meglehetősen frissnek és üdének tűnt, mintha csak most lépett volna a ringbe. A mi kiesett botcsinálta harcosainknak pedig még ahhoz sem volt erejük, hogy felkeljenek a homokról egy ilyen légi akrobatika után. És mint tudjuk, az íratlan szabályok szerint a «fekvőket» már nem ütik. Ezért senki sem igyekezett felállni a homokról. Csak némán együttéreztek társaikkal, akik kitartóan folytatták Ahriman támadását. Minél kevesebb harcos maradt, annál demonstratívabban és szebben fárasztotta ki őket Ahriman. Mozdulatai, sebessége és technikája mesterségbeli tudásban nem

maradt el a Szenszei-étől. Végül, csak Vologya maradt.

Ahriman, megkerülve az ellenfelet, vidáman ugratta.

– Tényleg annyira szeretnéd megnyerni az órát vagy a jachtot?

– Ugyan, minek nekem? Csak a hazámért sajnálom.

Ahriman elmosolyodott.

– Szóval nem adod fel?

– Az oroszok nem adják fel – dörmögte Vologya. Ahriman sóhajtott és mosolyogva így szólt:

– Ó, ezek az oroszok! Na, jó...

Vologya dühös támadást indított, nyilvánvalóan beleadva az utolsó erejét. Süvítve hasítva a levegőt, hadonászni kezdett a karjaival és a lábaival. És ha legalább egy ütése célba ért volna, Ahrimannak nyilván nem lett volna jó dolga. De ahogy mondani szokás, nem volt megírva a sors könyvében. Ahriman meglepően könnyedén kitért és játékosan háritotta a támadását. Aztán pedig egyenesen, kihasználva a pillanatot, sikerült úgy feldobnia Vologyát, hogy az, néhányszor átfordulva a levegőben, sebesen repült fejjel lefelé, kockáztatva, hogy kitöri a nyakát. De Ahriman ügyesen biztosította, aminek köszönhetően Vologya lágyan és óvatosan landolt a homokon, sérüléses következmények nélkül. Ahriman nem elég, hogy segített neki sikeresen landolni, még le is guggolt mellé, és érdeklődött:

– Na, hogy vagy?

Vologya, kissé támolyogva, fekvő helyzetből ülőbe helyezkedett, és hunyorogva megrázta a fejét:

– Most már biztosan elég!

– Hát ha elég, akkor elég – mondta vidáman Ahriman.

Barátilag megveregette a vállát. És valószínűleg udvariasságból, figyelembe véve utolsó ellenfele állapotát, felállt, és egyedül végzett rituális meghajlást neki és a Szenszei-nek.

Lenyűgözött közönségünk tapsviharban tört ki a látottaktól. Ahriman a mesterségbeli tudásával, gálánsságával, rosszindulat-mentességével, valamint a kímélő technikájával egyszerűen meghódította a fiatal harcosok szívét. Viharos viták kezdődtek, amelyek során a srácok elkezdték rendbe szedni magukat.

– Klassz! – csodálkoztak még mindig az «aktivistáink». – Bárcsak mi is meg tudnánk tanulni így harcolni. Ahriman még az ingét sem piszkolta be. Ez aztán a mesterségbeli tudás!

Az ünnepelt lassan felvette a nyakkendőt, a zakót és a kalapot, bár hőség volt.

– Remek! Az ön technikája ugyanolyan, mint a Szenszei-é – jegyezte meg Sztász, Ahrimanhoz fordulva.

– Hát igen... Hiszen egy Tanítónk volt.

Ahrimannak ez a kijelentése őszinte érdeklődést váltott ki egész társaságunkból, mivel először hangzott el információ a Szenszei Tanítójáról. Az idősebb srácok összenéztek. Viktor pedig megkérdezte a Szenszeitől:

– Szenszei, és te nem szeretnél sparringolni Ahrimannal?

A Szenszei elmosolyodott, Ahrimanra nézve.

– Hát már régóta szeretnék. Hányszor ajánlottam neki, de ő folyton csak visszautasítja.

Mindannyian néma döbbenettel néztünk Ahrimanra.

— Köszönöm, nem — válaszolta az mosolyogva, igazgatva a nyakkendőjét. — Számomra ez természetesen megtiszteltetés, de... ebben a világban mindenkinek megvan a maga dolga. — És nyilvánvalóan azért, hogy ne folytassa tovább ezt a témát, sietve így szólt: — Nos, ahogy a németek mondják, a háború háborúval, de az ebéd menetrend szerint. Látom, már minden kész. Kérem önöket, uraim, ebédeljenek.

Társaságunk meglepetten fordult oda, ahová Ahriman gesztussal invitált minket. A hévben teljesen megfeledkeztünk az ebédről. És őszintén szólva, személy szerint én Ahriman erre vonatkozó válaszájánlatát viccnek vettem Zsenyka bohóckodására válaszul. De még ha a tudatom feltételezte is volna ennek az ötletnek a megvalósítását, akkor a feltételezett kép valamilyen asztalt mutatott volna harapnivaló szendvicsekkel, kolbászokkal, italokkal, legrosszabb esetben a jachtról hozott gyümölcsökkel. Úgy mondjam, az összes benyomásom, amelyet a takarékos gazdag emberekről szóló filmekből merítettem. De amit láttunk, attól egyszerűen elképedtünk, mert felülmúlta minden várakozásunkat.

Táborunktól nem messze egy egész kényelmes építmény jelent meg egy hatalmas, ősziбарack színű selyemből kifeszített sátor formájában, amelyet közvetlenül a parton állítottak fel. Ráadásul, a sátor teteje ezüstösen csillogó színű volt, mintha valamilyen vékony fóliával lett volna bevonva. A félig áttetsző selyem mögött egy nagy fehér asztal látszott, tele valamilyen színes ételekkel. Nem hittünk a szemünknek. Az ilyen szépségtől még a lélegzetünk is elakadt. Az egyetlen, aki a társaságunkból nem lepődött meg ezen a díszítésen,

a Szenszei volt. Csak sóhajtott egyet, a sátorra nézve, és mosolyogva mondta Ahrimannak:

– Nos, te mint mindig, hozod a formádat.

Az elégedetten elmosolyodott a társaságra tett benyomáson, és nevetve válaszolt a Szenszei-nek:

– Mit tehetnék, megszokás.

– Minden természetesen nagyszerű, köszönöm, de... Jókor jöttél, mondhatom. Mintha tudtad volna, hogy ma böjti napom van – mondta félig viccesen a Szenszei.

– Igen? Nagyon sajnálom – mondta Ahriman, megőrizve a mosolyt. És kissé felemelve a kezét megadó mozdulattal, hozzátette: – Ismerve téged, nem is erőltetem. De legalább legyél jelen az étkezésen, hadd kóstolják meg a srácok a fogásaimat. Biztos vagyok benne, hogy illet még életükben nem próbáltak!

– Ez biztos! – mosolyodott el a Szenszei és vállat vonva így szólt: – Nekem nem nehéz, jelen leszek... Ők pedig már felnőttek, jogukban áll magukért dönteni.

Ahriman ismét elégedetten elmosolyodott. És futólag a beszélgetést hallgató, elképedt társaságunkra pillantva, gyorsan, ahogy nekem tűnt, szándékosan hangosan így szólt:

– Ne aggódj, mindent figyelembe vettem, alkoholos italok nem lesznek ott. – És már a srácokhoz fordulva, hol viccből, hol komolyan így szólt: – Őszintén szólva, én magam is örülök, hogy végre egy nem ivó társaságba kerültem. Különben már elfáradtam ezektől a végtelen prezentációktól, fogadásoktól, díszebédektől és üzleti vacsoráktól. El sem tudjátok képzelni, mennyire undorító már nézni ezeket a disznóvisításig lerészegedő pénzeszsákokat, ezt az unalomtól haldokló szalonelitet.

Ezzel kapcsolatban jól mondta Alekszandr Szergejevics Puskin az «Anyegin» hetedik fejezetében:

«...Ám a vendéghad szórakozik
 oly összefüggéstelen, lapos ostobaságokon;
 Minden bennük oly sápadt, közönyös;
 Rágalmaznak, sőt unalmasan;
 A meddő szárazságú beszédekben,
 Kérdezősködésekben, pletykákban és hírekben
 Nem lobban fel gondolat egész nap,
 Még véletlenül sem, még találomra sem;
 Nem mosolyog a bágyadt elme,
 Nem rezdül a szív, még tréfából sem.
 És még nevetséges butasággal sem
 Találkozol benne, üres világ.»

Hát igen, akár azokban a századokban, akár most, semmi sem változott ebben a közegben... Szóval, együtt ebédelni a csapatotokkal, srácok, el sem hiszitek, mekkora megtiszteltetés és hatalmas öröm számomra.

Ahogy mondani szokás, Ahriman a szavaival teljesen letaglózott minket. Bizonyos értelemben még sajnálni is kezdtem ezt a férfit, aki annyira megcsömörlött a felső tízezertől, hogy vágyott a hétköznapi élettel való találkozásra. De ekkor, Ahriman szavai által kiváltott bűvöletünk tetőpontján, Zsenyka egy újabb baklövést követett el. Ünnepeylesen bölintott, és pátosszal a hangjában, a kezét dörzsölve a várakozástól, így szólt:

– Miért is ne ebédelnénk? Ebédelni, ráadásul más számlájára, mindig öröm.

Társaságunk ismét nevetésben tört ki, a Szenszei-jel és Ahrimannal együtt.

Hirtelen a jachtról gyönyörű, pezsdító zene hallatszott, amelyben a fő dallamot hegedűk ját-

szották. Mint egy könnyű, játékos szellő, kezdett szétterjedni az egész parton.

– Ó?! Mozart «Kis éji zene» – mondta mosolyogva a Szenszei, és oldalpillantást vetett Ahrimanra.

Ahriman széttárta a kezét, és mintha védekezne, így szólt:

– Kétszáz év telt el, de minden alkalommal úgy hangzik, mint először. Na, ezt nevezem én klasszikusnak!

Elindultunk a ragyogó sátor felé, amelyhez az út a sátraink mellett vezetett. Ehhez a légies, pazar építményhez képest a táborunk, ráadásul a száradni kiakasztott pulóverekkel és nadrágokkal, még Kosztyik «civilizációs attribútumaival» együtt is, «hajléktalanszállónak» tűnt. Egyfajta szégyen fogott el, és nyilván nem csak engem. A többi srác, akik valószínűleg szintén éreztek némi feszélyezettséget, vagy a lábuk elé néztek, vagy előre, próbálva nem észrevenni a mi szégyenes, nyomorúságos táborunkat. A kontraszt, természetesen, nagyon éles volt.

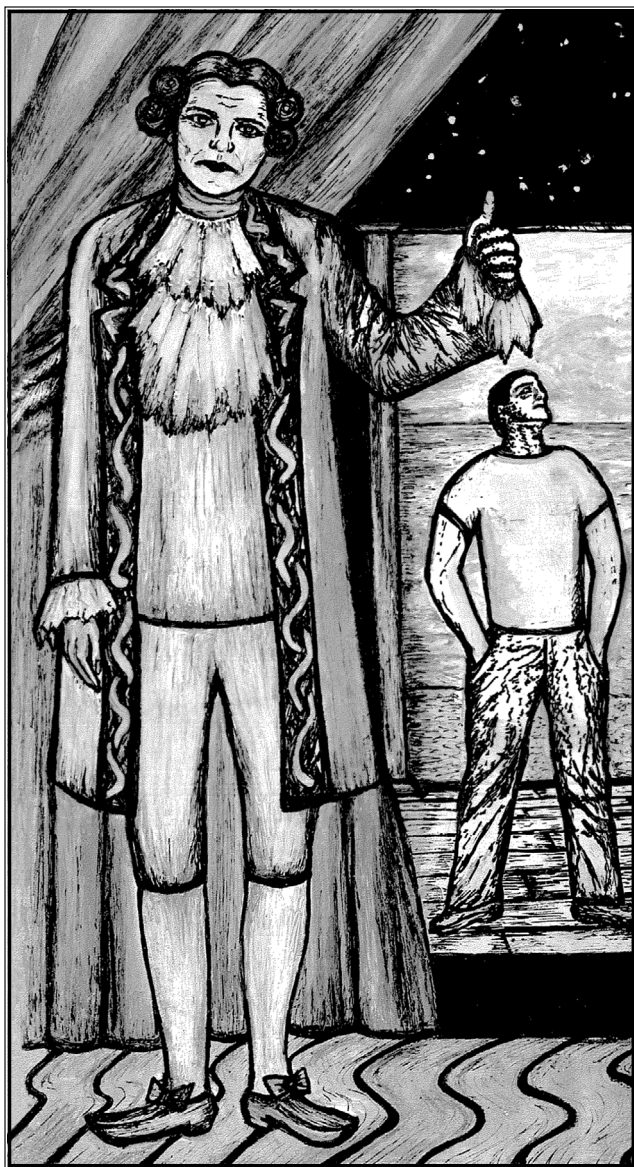
Túlélve a szégyen percét, elértünk ehhez az, ahogy Kosztyik találóan elnevezte, «földönkívüli építményhez». A bejárat közelében két matróz-pincér állt, mindegyikük egyik kezében egy nagy kancsót, a másikban egy törölközőt és egy folyékony illatos szappant tartalmazó kis üveget tartva. Így, mindenki elvégezhetett egy kellemes kézmosást, és megtörölhette a kezét egy pihe-puha hófehér törölközővel.

Meg kell jegyezni, hogy az időjárás meglehetősen meleg volt, éppen a déli hőség tetőpontján jártunk. De amint beléptünk a sátorba, kellemes hűvösség csapott meg minket. Nyilvánvalóan, valahol a sátorban egy hangtalan légkondici-

onáló működött. Középen egy hosszú, téglalap alakú asztal állt, hófehér terítővel letakarva. Mint később kiderült, több műanyag összerakható asztalból állt. Körülötte elefántcsontszínű, figurális szék-fotelek voltak, ugyanabból az anyagból, mint az asztal. Még a homokot is valami szokatlan, valószínűleg szintén összerakható átlátszó lapok borították, egyfajta mintás padlót alkotva. A nagy asztal közelében egy kis kiegészítő asztal-szekrényke állt, amely, mint később kiderült, mini-hűtőszekrényként is funkcionált.

Mind a nagy, mind a kis asztal egyszerűen roskadozott a finom ételektől. A szemünk is káprázott a fogások ilyen bőségétől. Mi minden nem volt ott! Húsételek, halételek, különféle felvágottak, saláták tengeri herkentyűkből, miniatűr szendvicsek. Egyszerre többféle kaviár. Ráadásul, nem csak vörös és fekete, amely nemrégiben jelent meg számunkra csillagászati áron a boltok kirakataiban. Volt ott még nagy szemű sötétszürke, bordó, narancssárga vörös felvillanásokkal a szemekben, valamint egyáltalán szokatlan ezüstös, amely egy aranyszínű kis dobozban volt. Középen pedig, mint egy csonka piramis, egy egész hegy hatalmas vörös rák magasodott, lédús, friss zöldfűszerekkel, valamint citromszeletekkel díszítve, amelyek belsejében fekete vagy zöld olivabogyó-darabkák voltak. És egyáltalán, nem csak ez az étel, hanem a többi is a tálalás tekintetében egyszerűen kifogástalan volt: kezdve a dús virágoktól és végződve egész természeti képekkel, különös díszítésekkel, amelyeket a szakács ügyes fantáziája alkotott zöldségekből, gyümölcsökből, zöldfűszerekből és színes szószokból. Ráadásul, minden annyira ínycsiklandóan nézett ki, hogy ezt az étellekkel

Részlet Anasztázia Novih
«A Nagy Affix» című rajzából

megrakott asztalt nézve, egyszerűen önkéntelenül is összefutott a nyál a szánkban.

Társaságunkon a csodálat moraja futott végig: «Húha!», «Ilyet még édes álmomban sem láttam», «Király!». Zsenyka viszont, a többiekkel ellentétben, bár láthatóan szintén le volt nyűgözve a terítéktől és az ételek sokféleségétől az asztalon, nem nagyon mutatta. Nézve a kaviár ilyen bőségét, üzletiesen csettintett a nyelvével.

– Igen, minden van, de a tengerentúli padlizsánkrém hiányzik, – és papi hangot utánozva, együttérzően mondta: – Elszegényedett a nép a felső körökben, ő, de elszegényedett...

Veliar, aki láthatóan komolyan vette a szavait, kérdően nézett Ahrimanra, készen arra, hogy rohanjon teljesíteni a vendég kívánságát. De Ahriman megállította.

– Ne aggódj. Ez egy ilyen népi tréfa ebben az országban – magyarázta. – Náluk most «peresztrojka» van, ezért a boltokban a polcokon csak padlizsánkrém van.

A kínai csodálkozva pislogott, nyilvánvalóan meglepődve ennek a népnek a szokatlan étrendjén, amely a szegényes léte ellenére még próbálja építeni a fényes jövőt, fenntartva a létét padlizsánkrémen. És valószínűleg nem teljesen értve, hol itt a vicc, szolgálatkészen elmosolyodott, és udvariasan meghajolva hátrébb lépett.

– Nem igaz! – tiltakozott nevetve Zsenya, érezve nemzeti büszkeségének sérelmét, és büszkén jelentette ki: – Nekünk van még cukkinikrémünk is!

Mindenki felnevetett Zsenyka hazafias humorán, és Ahriman meghívására elkezdtek helyet foglalni a közös asztalnál. Úgy alakult, hogy szo-

kás szerint a társaságunk a Szenszei oldalain helyezkedett el, mintha körkörös védelmet vettek volna fel. Ahriman pedig, aki késett, mert valamilyen utasítást adott Veliarnak, utolsóként követte a vendégeket. És ennek megfelelően, elfoglalva egy szabad széket, a Szenszei-jel szemben találta magát. Amikor már mindenki elhelyezkedett, Zsenyka sehogy sem tudott kényelmesen elhelyezkedni. Sztász elmosolyodott, nézve a fészkelődését, és megkérdezte:

– Mit fészkelődsz?

– Ez a szék valahogy kemény – válaszolta Zsenyka.

– Hát állj fel – javasolta neki a barátja mosolyogva.

– Helyes – értett egyet Vologya, aki Zsenya másik oldalán ült, és azt tanácsolta: – így több fér beléd.

Sztász ránézett az előttük álló asztalon lévő inycsiklandó ételekre, és így szólt:

– Azt már nem. Inkább üljön és ne fészkelődjön.

Halkan felnevettek, Zsenya pedig végre kényelmes pózt találva – keresztbe tett lábbal és a jobb karfára támaszkodva – megnyugodott és «vicsorogott» válaszul a srácoknak a maga megjátszott mosolyával, amitől azok még jobban rázkódtak a nevetéstől.

Ahriman, mint vendégszerető házigazda, elkezdte dicsérni az ételleket, még jobban felkeltve a srácok amúgy is felfokozott étvágyát. Bemutatta a különböző fogásokat, válaszolva a lenyűgözött közönség kérdéseire.

– És ez milyen kaviár? – érdeklődött Viktor, aki mellett a bordó kaviár állt.

Egy kristálytálkában volt. Maga a tálka négy rekeszből állt, ahol az egyikben tejföl volt, a másikban vaj, a harmadikban reszelt sajt, a negyedikben pedig maga a kaviár.

— Ez pisztrángkaviár. Sós ízű, ezért jobb savanyútej-termékekkel fogyasztani.

— És ez? — biccentett Viktor a pisztrángkaviár közelében egy szép tálkában álló, narancssárga, nagy szemű, vörös erezetű kaviárra.

— Ez ketakaviár — a legfinomabb és legjobb minőségű az összes lazackaviár közül — válaszolta Ahriman, és egy kis szünet után hozzátette: — De különösen ajánlanám nektek, hogy kóstoljátok meg ezt a kaviárt. — Rámutatott az ezüstös, nagy szemű kaviárra az arany dobozban. — Ez nagyon ritka és drága kaviár. Fehér tokhal kaviár. A kinyeréséhez olyan vizákat használnak, amelyek kora megközelíti a száz évet. Az értéke miatt ilyen 995-ös tisztaságú aranyból készült dobozokba csomagolják. Kóstoljátok meg, nagyon különleges, enyhe diós utóíze van. A modern ínyencek azt állítják, hogy ez a világ legfinomabb kaviárja. — Ahriman elhallgatott, könnyed mosollyal figyelve, ahogy a társaságunk egy emberként meredt a soha nem látott tiszta arany dobozra, ráadásul ilyen drága kaviárral. És már a Szenszei-hez fordulva, dicsekvően hozzátette: — Íme, még ezt is elhoztam! Már nem tudom, mivel lephetnélek még meg. Talán mégis megkóstolod ezt a fogást?

A Szenszei elmosolyodott, és ismét udvariasan válaszolt:

— Köszönöm, nem. Tényleg nagyon ínycsiklandóan néz ki minden...

— ...és finom is — hangsúlyozta Ahriman.

– Ebben egyáltalán nem kételkedem. De sajnos, nem tehetem... Böjti nap... Ismersz engem. Ahriman megjátszottan sóhajtott.

– Kár, annyira igyekeztem – és mosolyogva mondta, hol a srácokhoz fordulva, hol magában elmélkedve. – Ez aztán a vasakarát! Ha azt mondta «nem», akkor «nem»... Én meg hoztam ezt a kaviárt egészen Perzsiából...

– Milyen Perzsiából?! – mosolyodott el a Szenszei, mintha rendreutasítaná.

Ahriman meglepetten nézett rá, és észbe kapott.

– Perzsiát mondtam? Ez a szklerózis. Hát persze, Iránból! – És amikor a Szenszei-jel befejezték a nevetést, Ahriman panaszkodott: – Képzeld, milyen szép neve volt az országnak egész 2458 évig! És tessék, 1935-ben megváltoztatták ezt a csodás Perzsia nevet Iránra. Ezek is nagy reformerek voltak, mondhatom! Nagy Kürosz forogna a sírjában, ha megtudná ezt a hírt.

– És ki volt az a Nagy Kürosz? – érdeklődött Kosztyik.

– Na tessék, megértük – mosolyodott el ismét Ahriman. – A fiatalság már nem tudja, ki volt Nagy Kürosz. Valamikor Nagy Kürosz az egyik leghatalmasabb uralkodó volt Keleten. Létrehozta az Első Perzsa Birodalmat, az Óperzsa Birodalmat, legyőzve a Méd Birodalmat, meghódítva Kis-Ázsia nagy részét, beleértve a hatalmas Babilóniát (ahová Palesztina és Szíria földjei is tartoztak); meghódította Közép-Ázsia jelentős részét. Ez aztán a karizma volt az embernél, ezt értem! Egyébként emlékeztek a Bibliából Belsazar lakomájára? Belsazar (akinek a bibliai névalakja Baltazar), az utolsó babiloni király, Nabú-naid fiának lakomája alatt a palota falán megjelent a tüzes

felirat: «mené, mené, tekél, úfarszin», amely Babilon bukását jósolta még azon az éjszakán. Nos, Belsazar éppen i.e. 539-ben halt meg, pontosan Babilon perzsák általi bevételekor, vagyis Nagy Kürosz csapatai által.

– Hát honnan tudhatnánk mi erről? – mentegetőzve mindenki nevében, mosolyodott el Viktor. – Nekünk a saját történelmünkkel kellene tisztában lennünk.

– De ez bizonyos értelemben a ti történelmetek része is – mondta Ahriman. – Hiszen honnan származnak a perzsák mint nép? Az árja törzsektől, amelyek i.e. 2000-től kezdve kezdtek vándorolni a mai Oroszország déli régióiból azokra a területekre. És egyáltalán, az általatok kedvelt Zarathustra próféta, aki az i.e. VI. század első felében élt, szintén azokról a helyekről származik. Úgyhogy, Perzsia a maga idején jelentősen hozzájárult a világ berendezkedéséhez és átalakításához. Na jó, ahogy Marcus Tullius Cicero mondta, a történelem csak az emlékezet élete. – És nevetve hozzátette: – Úgyhogy, hagyjuk békén a romjainkat, és forduljunk a csodálatos jelenhez.

Mindenki újra felnevetett. Ahriman szünetet tartott, hallgatva az elkezdődött újabb Mozart-dallamot, amely a jachtról hallatszott, és harmonikusan kiegészítette ezt az ünnepi ebédet. Aztán újra a srácokhoz fordult, enyhén végighúzva a kezét, demonstrálva a választék bőségét.

– Vegyetek, ne szerénykedjetek. Élvezzétek a jelent, használjátok ki, amíg még az ilyen fiatal és szép. Mikor lesz még ilyen esélyetek?! Íme, tessék, tokhal besamel mártással, töltött fürj, libamáj konyakos mártással, sugata-zushi...

— Mi a csuda? — nem értette Zsenya, figyelve azt az érthetetlen, szépen díszített ételt, amelyen valamilyen eredeti, arányos, hal formájú darabkák voltak.

— A sugata-zushi egy sushi, a japán konyha étele. Makrélából áll, főtt rizszel töltve és darabokra vágva. Kóstoljátok meg szójaszósszal. Nagyon finom! Egyébként ajánlom, hogy ezt az ételt kizárólag fapálcikákkal fogyasszátok. Természetes anyagból készültek. Úgy tartják, hogy nem rombolja az étel energetikáját. Próbáljátok meg az ételtől nemcsak fizikai, hanem elsősorban esztétikai és szellemi élvezetet is kapni. Mint a japánok. Hiszen a japán étkezés alapvető filozófiája a természet szépségével való egyesülésben és a vele való teljes harmóniában való együttélésben rejlik... — És egy kicsit hallgatva, szavalta:

— «Fehér harmatcseppek
Nem hullanak, ringatózik
A hagi őszi levél.»

Ahriman olyan szónoki ihlettel olvasta fel ezt a szokatlan verset, hogy mindenki önkéntelenül is elhallgatott. Elégedett pillantást vetve megbabonázott társaságunkra, újra megszólalt.

— Ugye, szép haikut írt Basó... ez a nagy XVII. századi japán költő? És hogy tetszik ez a háromsorosa?

«Fújt a friss szellő,
Csobbanva kiugrott a hal...
Megmosakodás a vízben.»

Újra szünetet tartott, valószínűleg azért, hogy a hallgatók értékeljék az elmondottak értelmét. De ránézve a tanácstalan arcunkra, amelyek nyilvánvalóan semmit sem értettek a japán költészet-hez, Ahriman alig észrevehetően elmosolyodott.

A tekintetét a Szenszei-re fordította, valószínűleg az egyetlenre, aki értette, miről van itt szó, és újra folytatta a beszélgetést velünk.

– A japánok sok tekintetben csodálatos, rejtélyes nép, remek hagyományokkal. Filozófiájuk, akárcsak az ételük, egyszerre könnyű és laktató... Egyébként evés előtt azt tanácsolnám, használják ki az «osibori» illatát – javasolta Ahriman egy kis szünet után.

Rábámultunk az asztalra, szemünkkel keresve ezt az «osiborit», azt gondolva, hogy ez valamelyik étel. Valószínűleg észrevéve mindenfelé kalandozó tekintetünket, amely azt kereste, amiről beszélt, Ahriman ismét alig észrevehetően elmosolyodott, és úgy téve, mintha nem vette volna észre tanács-talan pillantásainkat, folytatta mondandóját, mintha mi sem történt volna:

– Az «osibori» – azok a nedves kendők, amelyek önök előtt fekszenek. Ismét csak ugyanazokat a japán hagyományokat követve, a kézmosás evés előtt a negatív energia eltávolítása áldásos aktusának számít. Az illat fokozza az étvágyat. Az étel ettől sokkal ízletesebb és egészségesebb lesz.

Társaságunk, végre felfedezve ezt az «osiborit» az orra előtt, elégedett mosollyal kezdte törölgetni a kezét ezekkel a hófehér nedves kendőkkel, amelyek nagyon kellemes, finom keleti illatot árasztottak. Meg kell mondani, akkor láttam életemben először nemcsak sok egzotikus ételt, hanem még egy olyan számunkra akkoriban furcsa apróságot is, mint ezek a nedvesített kendők.

– Tanácsolom megkóstolni ezeket a szarvasgombás ételeket is – folytatta Ahriman az asztal dicséretét.

— A szarvasgomba — az valami gomba, vagy mi? — érdeklődött halkán Ruszlán a mellette ülő Sztásztól. De Ahriman is meghallotta.

— A szarvasgomba — az nem egyszerűen gomba — válaszolta Sztász helyett ennek a «bankettnek» a házigazdája. — Ezek a világ legdrágább és legelitebb gombái. Ez az étel piemonti fehér szarvasgombával készült, amelyet nemes egyszerűséggel Fehér gyémántnak neveznek... Ez az étel pedig perigordi fekete szarvasgombából készült, amelyet Fekete gyöngyszemnek hívnak. Megkóstolva őket, értékelni fogjátok, mennyire kifinomult az illatuk, amely képes megőrzíteni minden igazi ínyencet. A szarvasgomba e két fajtája a magas konyha kedvencei...

Ahogy Ahriman dicsérte az általunk eddig soha nem látott, a kulináris művészet csúcsát jelentő egzotikus ételeket, társaságunk először félénken, majd egyre bátrabban kezdett neki az evésnek. Eközben Veliar, aki Ahriman közelében állt, és a saját nyelvén parancsokat osztogatott két pincérfiúnak, éberén figyelte, hogy gazdája vendégeinek tányérján egy szempillantás alatt ott legyen az az étel, amelyen különös sóvárgással állapotodott meg a tekintetük.

Az étel elfogyasztása során a jelenlévők többségénél (kivéve a Szenszei-t, Nyikolaj Andrejevicsét és az én, a szervezetben lévő érthetetlen rosszulléttől szenvedő személyemet), a srácoknál előfordultak bizonyos furcsaságok. Kosztyiknak például, aki nem messze ült tőlem, kedve támadt megkóstolni az osztrigát, amely mellette állt. Tett magának a tányérra pár darabot. Azonnal odaugrott hozzá egy pincér, és tett a tányérjára néhány szelet citromot. Kosztyik értetlenül nézett rájuk,

Részlet Anasztázia Novih
«A Nagy Affix» című rajzából

és kérdő tekintetet váltott Andrejjel. De az csak enyhén megvonta a vállát, mondván, valószínűleg így szokás. Nos, a mi Filozófusunk, hogy ne mutassa tudatlanságát ebben a kényes kérdésben, úgy döntött, először megeszi az osztrigát, aztán valószínűleg a citromot, ha már odatették. De amint hozzáért a villával az osztrigához, az kissé megrándult. A mi Filozófusunk ijedtében még hátra is hőkölt, felkiáltva a csodálkozástól: «Hiszen ez él!» Ami először kissé felkavarta a társaságunkat, majd teljesen megnevettette.

— Persze, hogy él — válaszolta mosolyogva Ahriman. — Így sokkal finomabb, mint bármilyen más elkészített változatban. Nyomjanak rá citromlevet. Válasszák le villával az osztriga lábát. Aztán bátran szívják ki a héjából a citromlével együtt. És érezni fogják ennek az íznek a rendkívüli fenségét.

Kosztyik ismét gyanakvóan nézett az élő lényre a tányérján. Ahriman pedig, már mindenkire fordulva, ünnepélyesen bejelentette:

— Konstantin remek választást tett, amely méltó egy kifinomult ínyenchez és esztétához. Hiszen a többi osztriga közül éppen ezeket választotta. Ez maga a «Percebes»! Még «tengeri szarvasgombának» is nevezik őket. Ezek a legdrágább puhatestűek, mivel rendkívül nehéz őket beszerezni. Csak nagyon nehezen megközelíthető helyeken nőnek a víz alatti sziklákon... nehezen megközelíthető helyeken... Az osztrigák — hiszen helyhez kötött hermafrodita puhatestűek, amelyek ránőnek...

Amíg Ahriman mesélt ezeknek a puhatestűeknek az életmódjáról, Kosztyik eközben megpróbálta végrehajtani azt, amit Ahriman tanácsolt. Görcsösen nyelve egyet, óvatosan felvette az osztriga mellett fekvő citromszeletet, méghozzá

olyan óvatosan, mintha ez a puhatestű most leharpaná az ujját, és elkezdte félbehajtani, kinyomva a levét. Közben az összpontosított tekintete olyan volt, mint egy vegyészé, aki robbanásveszélyes kísérletet végez. Elegendő mennyiségben összegyűlve, a csepp a puhatestűre esett, és az ismét reflexszerűen összehúzódott. Kosztyik a parányi szervezet ezen cselekedetétől kissé megrezsent a széken, de legalább már nem ordított, és ez is valami. Folytatva a számára valószínűleg nem túl kellemes eljárást, mindent úgy csinált, ahogy Ahriman mondta. És undorodó-savanyú arckifejezéssel, mintha egy egész kilogramm meztelencsigát kellene lenyelnie egy csomó citrommal, egy szuszra kiszívta ezt a szerencsétlen osztrigát a héjából. Mit lehet tenni, ahogy mondani szokás, ha már lúd, legyen kövér. Végig kellett játszani a «kifinomult ínyc» szerepét. Ezen gyötrelmes eljárás után Kosztyik úgy összerándult, mint egy savanyú uborka. Andrej pedig, aki lopva figyelte az osztriga elfogyasztásának folyamatát, mosolyogva halkán biztatta barátját:

– Semmi baj, semmi baj, ami bement, az hasznos.

– Aha – mondta fojtottan Kosztyik, – hiszen tényleg lement a nyelvcsövön.

Andrej elmosolyodott és fekete humorral viccelt:

– Hát mit gondoltál? Egészben lenyelted ezt a szerencsétlen élőlényt, most ez a szörnyeteg belülről fog megenni téged.

– Azt nem várjátok meg – vágott vissza Kosztyik. – Erős ideg- és emésztőrendszerem van.

Ezen gyötrelmes eljárás után a srác gyorsan elkezdte más étellel elnyomni «ennek az íznek a

boldogságát», gyakorlatilag rágatlanul nyelve az ételt.

– Na, milyen volt? – érdeklődött tőle gúnyosan, halkán a közöttünk ülő Tatjana.

Kosztyik leöblítette az ételt valami itallal, és halkán, alig hallhatóan válaszolt neki:

– Hogy én még egyszer megkóstoljam ezt a neme nélk... ezt a... helyhez kötött hermafroditát...

– Értem – mosolyodott el Tatjana.

Ekkor Ahriman ráfigyelt és kellemes mosollyal megkérdezte:

– Ízlett, Konstantin?

A srác azonnal boldog arckifejezést erőltetett magára, és sietve válaszolt:

– Igen, igen, nagyon finom! Soha nem kóstoltam ilyet. Egyszerűen csodálatos íz!

Tatjánával alig bírtuk visszatartani a nevetést, amelyet Kosztyik arcának ilyen hirtelen átváltozása váltott ki a savanyú-zsémbesből elégedett-mézesmázosra. Úgy tűnt, ha állna, nem pedig ülne, akkor még derékig meg is hajolna. Amikor Ahriman elfordult, hogy a srácokkal beszélgesen, Kosztyik megsemmisítő pillantást vetett a második osztrigára, amely a tányérján díszelgett. De azonnal felélénkült, és kárörvendő mosollyal felajánlotta Andrejnek.

– Meg akarod kóstolni? Hát nagyon finom!

– Köszönöm, nem. Nem iratkoztam fel sintérnek – válaszolta az mosolyogva.

Ebben a pillanatban Zsenya magára vonta az asztalnál ülők figyelmét. Miután megkóstolt néhány fogást, láthatóan teljesen felbátorodott a kóstolgatásban. És az asztal közepén lévő hatalmas tálon fekvő nagy rákokra mutatva, megkérdezte Ahrimantól:

— És ezek a rákok, valószínűleg, Csernobilből valók? Egy új óriásfaj?

Ahriman elmosolyodott.

— Nem, ezek languszták. Ajánlom. Nagyon zsenge a húruk.

Futólag Veliarra nézett, és az gyorsan intézkedett. A pincérfiú egy külön tálra helyezte a langusztát egy tálcán, a felbontáshoz szükséges speciális eszközökkel együtt, és odanyújtotta Zsenyának. Az ferde szemmel nézett végig az egész készleten, és nyíltan kijelentette:

— Minek nekem ez a sebészeti műszer? Hiszen nem vagyok szadista, sem fogorvos. Nem áll szándékomban kínozni ezt a halott állatot. Mi vagyok én, valami mániákus?! — És bátran áttéve a homárt kézzel a saját tányérfára, Zsenyka, miközben alaposan szemügyre vette, hozzátette: — Ráadásul, a vörös színéből ítélve, szerintem, már rég mindent bevallott a szakácsotoknak.

Mindenki felnevetett. Ahriman is elmosolyodott, elismerően bólintva a pincérnek, aki kissé tanács-talanul állt az ilyen termékekkel való hallatlan bánásmód láttán. Valószínűleg érdekelte, hogyan fogja Zsenyka felbontani a homárt szerszámok nélkül, mert félrehúzódva kíváncsian figyelni kezdte ezt a vicces srácot. Zsenyka pedig, egyáltalán nem zavartatva magát a viselkedésétől, a maga módján kezdett hozzá a homárhoz, minden tudását latba vetve a «zsenge hús» kinyeréséhez.

Kezdetben én is, mint mindenki más, hallgatva az ételekről szóló dicsérő ódákat, tettem a tányéromra kóstolóba valamilyen tenger gyümölcseiből készült salátát, ami mellettem állt, és természetesen egy kanálnyit a sokat dicsért ezüstös kaviárból. Egyébként, maguk a tányérok is meglehe-

tősen szokatlanok voltak. Könnyűek, porcelánból, félmeztelen nimfákat ábrázoló festéssel. Ráadásul, a közvetlen asztalszomszédaim tányérjából ítélve, a festés témája minden tányéron más volt, de egyazon tematikában tartva.

Amikor a tányéromat megtöltötte ez az ínycsiklandó étel, már éppen meg akartam kóstolni. De hirtelen olyan hányingert és belső rosszulétet éreztem, hogy majdnem kifordult a gyomrom. Sietve visszatettem a villát az asztalra, és a padlóra sütöttem a tekintetemet. De az átlátszó padló vonalai mintha megelevenedtek volna a szemem előtt, és lassan, majd egyre gyorsabban és gyorsabban kezdtek valamilyen jelbe csavarodni, amitől belül még rosszabbul lettem. Szédültem, a légzésem felgyorsult. Betakartam a szemem, és minden erőmből a műanyag fotelbe kapaszkodtam, félve, hogy elájulok. A szédülés azonban szerencsére azonnal elmúlt. Kihaszználva ezt az átmeneti megkönnyebbülést, megpróbáltam a napfonatomra, a «lótuszvirágomra» koncentrálni. Ez az egyszerű meditáció, amelyet valamikor a Szenszei adott mindannyiunknak, egyfajta elsősegélyt jelentett számomra extrém helyzetekben. Még soha nem hagyott cserben. És valóban, szó szerint egy percen belül, miközben végeztem a meditációt, az állapotom többé-kevésbé normalizálódott, a légzésem megnyugodott, és még ezt a hányingert is sikerült kissé tompítani. Kinyitottam a szemem. Öröömre gyakorlatilag senki sem vette észre az átmeneti rosszuléteimet. A társaság el volt foglalva az evéssel és az Ahrimannal való beszélgetéssel. Csak a Szenszei nézett valahogy kedvesen felém, amitől belül még nyugodtabb lettem. De azonnal elkapta a tekintetét, humorosan

kommentálva Zsenyka valamelyik újabb viccét. Én pedig megkönnyebbülten felsóhajtottam, és kényelmesebben elhelyezkedtem a fotelben, próbálva sem az ételre, sem a padlóra nézni az értelmetlen «rémálmaim» miatt a szervezetemben.

Eközben Ahriman, aki valószínűleg elkapta a Szenszei felém vetett pillantását, váratlanul megkérdezte tőlem:

– És te miért nem eszel? Kóstold meg, nagyon finom.

Szavai miatt mindenki rám figyelt, amitől valahogy kellemetlenül éreztem magam.

– Tényleg nagyon finom – erősítette meg a mellettem ülő Tatjana, miközben egy kis saslikot majszolt az óriáscápából, amelyet Ahriman dicsért.

Látva ezt a húst, a rosszullétem ismét erősödni kezdett. Féelve, hogy másodszor is elájulok, így szóltam, igyekezve nem az ételre nézni:

– Köszönöm, nem, egy kicsit nem vagyok jól. Inkább csak ülök.

– Esetleg kérsz desszertet? – kérdezte gondoskodóan Ahriman.

Alighogy ezt kimondta, Veliar csettintett az ujjával. Az egyik pincér azonnal elővett a hűtőszekrényből egy adag fagylaltot egy szép tálkában, és fürgén elém tette, még mielőtt bármit is válaszolhattam volna. Egész társaságunk csodálkozva meredt erre a finomságra. Azokban az években ilyen fagylaltot először láttunk. Háromszínű volt, leöntve mézszínű, illatos sziruppal, friss eperrel, valamilyen egzotikus diófélékkel, étcsokoládé-darabkákkal és még pár miniatűr dekoratív napernyővel díszítve.

– Ne szerénykedj – biztatott Ahriman mosolyogva.

Teljesen zavarba jöttem a személyem iránti ilyen túlzott figyelemtől.

– Köszönöm. De én...

És ekkor megmentett a srácok kimeríthetetlen humora, amely a társaság figyelmét Sztászra és Zsenyára terelte. Sztász, látva, hogy Zsenya egy újabb langusztáért nyúl, meglehetősen hangosan ugratta.

– Hát te aztán rákaptál ezekre az ízeltlábúakra! Zsenyka csodálkozva ránézett és így válaszolt:

– Nem tudom, min járnak, de tényleg nagyon finomak. – Társaságunk nevetésben tört ki, a srác pedig, mintha mi sem történt volna, folytatta a szóviccét: – Nem, Sztász, komolyan mondom neked, el kell menni Pripjatyba, és megpróbálni ott fogni ezekből a finom mangusztákból.

– De nem manguszták, te falusi, hanem languszták – javította ki Sztász.

– Á – legyintett Zsenya, – mi a különbség!

– Nagy – mosolyodott el Sztász. – A manguszták ragadozó szárazföldi emlősök, ilyen szörmebundában. A languszták pedig meztelen gerinctelen ízeltlábúak, amelyek a víz alatt élnek.

– A mindenit! – mondta Zsenya a srácok általános nevetése közepette. – Nem elég, hogy mindenben járnak, még le is vetköztette őket valaki. Képzeld el, milyen szegényeknek az élete, minden nap meztelen fenékkal a hideg vízben! Borzalom!

És ezeknél a szavaknál Zsenyka megjátszottan dideregni kezdett. Társaságunk újabb nevetőgörcsben tört ki a srác ilyen együttérző beszédétől. Aztán pedig teljesen áttértek a rákokkal kapcsolatos vicces történetekre.

– Ezt a viccet hallottátok – mosolyodott el Viktor. – Az étterem vendége megkérdezi a pincértől,

nézve a felszolgált rákot: «Miért van a ráknak egy ollója?» Az meg azt mondja: «Összeverekedett a fazékban egy másikkal». Nos, a vendég nem jött zavarba és így szólt: «Akkor hozza ide a győztest!»...

Amíg a társaságunk történetekkel szórakoztatta magát, én, sikeresen megszabadulva az általános figyelemtől és a vendégszerető házigazda ilyen tolakodó kínálásától, óvatosan eltoltam magamtól a fagylaltot, amely étvágygerjesztő kinézete ellenére teljesen más reakciót váltott ki a szervezetemben, mint egyébként a többi étel is.

— Miért nem kéred?! — csodálkozott halkan Tatjana.

— Kéred? — ajánlottam fel neki ugyanilyen halkán, megtalálva a mentő kiutat a kialakult kényes helyzetből.

— Jöhet. — Magához húzta az adag fagylaltot, megjegyezve: — Valószínűleg tényleg rosszul vagy, ha visszautasítottad a kedvenc finomságodat.

Én csak bólintottam neki válaszul, magam is csodálkozva a fagylalttól való ilyen szilárd elhatárolódáson, ráadásul ilyen általam soha nem látott és nem kóstolt formában. De abban a pillanatban a személyem olyan érthetetlen forradalmat élt át a szervezetében, hogy egyszerűen nem tehetett másként.

— És ön miért nem kóstolja meg az ételeket? — nevetve a társaság újabb viccén, érdeklődött Ahri-man Nyikolaj Andrejevicsről. — Esetleg valami különlegeset kíván? A szakácsom nagyon ügyes az ételkészítésben. Bármilyen rendelését teljesíti.

Nyikolaj Andrejevics, aki eddig valahogy lagymagoton szemlélte azt, amit a pincérek a tányérjára tettek, kissé felélénkült és udvariasan válaszolt:

— Ó, ne fáradjon. Tényleg minden csodálatos és inycsiklandó. Csak... a gyomorhurutom rosszkor jött elő. Ismerem magam, ebben az időszakban a legjobb tartózkodnom az ételtől.

— Esetleg adjak egy tablettát? Vannak nagyon jó tablettáim. A fájdalmat azonnal elmulasztja, mintha elfújták volna.

— Köszönöm a gondoskodást. De szó szerint az önök érkezése előtt vettem be a sajátjaimat. És ezek használatakor nem kívánatos keverni más készítményekkel és bármilyen étellel. Semmi baj — tette hozzá humorosan, — megpróbálom túlélni ezt a bőséget.

— Igen, Szenszei, kikészítetted az embereket — mondta mosolyogva Ahriman.

— Hát pont te beszélsz — válaszolta neki ugyanúgy a Szenszei, és mindketten felnevettek ezen a valószínűleg csak számukra érthető viccen.

Meg kell mondani, hogy maga Ahriman, bár mindenféleképpen választékosan dicsérte az ételeket, gyakorlatilag hozzájuk sem nyúlt. Nyilvánvalóan számára ugyanolyan érdeklődést jelentettek, mint számunkra a megszokott mindennapi ételünk. Helyesebben, az érdeklődés hiányát íránta. Ahogy nekem tűnt, jelenleg leginkább a Szenszei-re és a környezetére szegeződött a figyelme.

Ahriman sokat viccelt, valamilyen vicces történeteket mesélt, amelyek vele estek meg, amikor a jachtján utazott. Elbeszéléseiből ítélve meglehetősen sok helyen járt a Földön. Amitől a srácok egyszerűen elhallgatták a történeteit. Még szép! Mit tudtunk mi a világról? Lényegében csak korlátozott töredékeket abból, amit a televízió elénk tárt. És itt egy élő tanú, aki nem egyszerűen

külföldön járt, hanem különböző országokban, ráadásul, világhírű emberek társaságában.

Sajnos, eleinte meg sem próbáltam megjegyezni, miről beszélt Ahriman, elmerülve annak kiderítésében, mi történt velem. Hiszen már második napja mutatott a szervezetem rá nem jellemző «meghibásodási» jeleket. Ráadásul, a mi pszichoterapeutánk is gyanúsan panaszkodott a gyomrára. Végül, mindent arra fogtam, hogy valószínűleg Nyikolaj Andrejevicszel tegnap délután ettünk valami napon megromlott terméket. Bár másfelől, a mérgezés nyilvánvaló jelei nem mutatkoztak. Végleg belezavarodva a «kávézaccból jóslásba», úgy döntöttem, egyszerűen elterelem a figyelmemet erről a haszontalan dologról, valamint erről a nem túl vidám belső állapotról, odafigyelve arra, amiről Ahriman olyan lelkesen mesélt.

— ...A Maldív-szigeteken persze vannak szép helyek, de az unalom ott szörnyű. Ha nem lennének ezek a víz alatti szórakozások bűvárkodás formájában. A bűvárkodásban mi a legfontosabb?

Ahriman szünetet tartott, mosolyogva szemlélve minket.

— A víz alatti világ és lakóinak szépsége — mondta vidáman Sztász.

— Nem. A bűvárkodásban a legfontosabb, hogy a merülések száma megegyezzen a felmerülések számával.

— Aaa, hát ez magától értetődő — értett egyet a srác, együtt nevetve a többiekkel.

— Ez persze vicc — folytatta Ahriman. — De egyáltalán a bűvárkodás is idővel unalmassá válik. Mert hamarosan már az összes zátonyt kívülről tudod, és gyakorlatilag az összes mantát, muré-

nát, napóleon-halat és helyi cápát «arcról» kezded felismerni.

– Hogyhogy «arcról»? – nem értette Ruszlán.

– Igen – legyintett Ahriman. – Ott a helyi bűvároktatók lassacskán etetik ezeket a halakat, hogy minél több turistát vonzzanak. A halaknak persze jó, nem kell vadászni, az étel mondhatni magától hullik az égből, ráadásul, ugyanazon a helyen, ugyanabban az órában.

– Tiszta potya! – egészítette ki a szavait Zsenyka, felbontva a következő langusztát.

A társaság ismét egy emberként felnevetett.

– A nevetés nevetés, de a helyieknek – ez üzlet – jegyezte meg Ahriman.

– És hol vannak ezek a Maldív-szigetek? – nem tudta felfogni a földrajzot Ruszlán.

– Az Indiai-óceánban, 640 kilométerre Srí Lankától.

– Értem – mondta sokatmondóan a srác, úgy téve, mintha valóban tudná, hol van az a Srí Lanka.

– A bűvárkodás – az persze nagyszerű – folytatta Ahriman. – Régebben szívesen foglalkoztam extrém sportokkal: hegymászással, sárkányrepüléssel, szörfözéssel és vadvízi evezéssel...

– Vadvízi evezéssel? És az mi? – kérdezte csodálkozva Andrej.

– Ez kajakozás hegyi folyón. Képzeljétek el, örvénylő vízáradat, jeges permet. És ti hatalmas sebességgel száguldotok mindezek között, alig győzve lavírozni a sziklák között, a félelemtől kerek szemekkel, amelyek a következő akadály-sziklára merednek. Még a lélegzet is elakad! Nagyszerű, persze. De nekem ez gyorsan unalmassá vált... Mit nem próbáltam az életemben. Motorsportot,

autósportot. Ez egyáltalán olyan, mint egy gyógyíthatatlan betegség. Ha valaki igazán ezen sportágak hatása alá került – vége, elveszettnek tekinthető. Onnan lehetetlen elmenni. Téged állandóan, mint egy narkózt, vonzani fog a sebesség, a motorok bőgése. Állandóan erről fogsz álmodozni ébren és álmodban, amíg újra a kormány mögé nem ülsz, és nem érzed ezt a felejthetetlen adrenalinlöketet a véredben... Egyébként ezzel a «betegséggemmel» is gyorsan megbirkóztam. Aztán sokáig a vadászat érdekelt. Először szafari Afrikában, aztán víz alatti «szafari» Ausztráliában...

– Mi is Zsenyával érdeklődünk ezen sportág iránt – dicsekedett Sztász.

– Igen – helyeselt Zsenya. – Igaz, nálunk Ausztráliáig még nem jutott a dolog. Túl távoli ez a pontja a földgolyónak a mi nagy és hatalmas lakóhelyünktől. Nálunk is vannak nagyon érdekes helyek, ahová még az anyatermészet sem nézett be. Ott olyan egzotikus a fauna, hogy elbújhat mellette Ausztrália a piranjáival.

A mellette ülő Sztász enyhén megbökte az oldalát, és halkán megjegyezte:

– Mi van, Zseka, a piráják az Amazonasban élnek, az Amazonas pedig Dél-Amerikában van.

– Annál inkább, minek nekünk az az Ausztrália, – jelentette ki hangosan a srác, – ha ott még piráják sem élnek?! – Majd fontoskodva hozzátette: – És egyáltalán, úgy gondolom, hogy az olyan államok, mint Ausztrália, azért léteznek a térképen, hogy kihangsúlyozzák egy olyan hatalmas terület méreteit és erőforrásait, mint a miénk, egy ilyen gazdag és hatalmas országban.

Mindenki felnevetett, Ahriman pedig viccesen megjegyezte:

— Véletlenül nem szenved nemzeti megalomániában?

Zsenyka kikerekítette rá a szemét, és így szólt:

— Semmiben sem szenvedek. A nemzetiségekkel rendben vagyok: van belőlük egy egész lista a családomban. És a pislogással is minden oké: nincs ideges tikkelésem. Úgyhogy, a mániámat ez egyáltalán nem zavarja, — és elmosolyodva pontosította: — ilyen apróságok miatt.

A srácok újra dőltek a nevetéstől. Sztász pedig ugratva a barátját így szólt:

— Végre méltó meghatározást találtak a mániájának, — és amikor mindenki befejezte a nevetést, folytatta a megszakított beszélgetést: — Igen, a víz alatti vadászattal nálunk tényleg nem lehet kibontakozni. Hát, bohóckodunk a szerény helyi folyókon, meg néha itt, a tengeren. De a víz átláthatósága itt is borzalmas.

— Ugyan már, hát tenger ez? Csak egy zavaros tócsa, — mondta együttérzően Ahriman, és lelkesedéssel hozzátette: — Bezzeg Ausztrália partjainál, el sem tudjátok képzelni, milyen átlátszó a víz, milyen gazdag a halak sokfélesége.

— Még szép! — sóhajtott irigykedve Sztász.

— És mit érnek a nagy korallzátonyok! Egyszóval, csodálatos természeti világ. Igazi vadászat veszélyekkel és kalandokkal! — A nép csodálattal nézett Ahrimanra, elmerülve magával ragadó elbeszélésének valóságában. — ...Mindez kétségtelenül érdekes, ha először csinálod. De idővel, őszintén szólva, ez is unalmassá válik. Úgyhogy, a víz alatti vadászat iránti rajongásom fokozatosan átment a horgászatba. De a horgászat is csak úgy, a pihe-nés változatosságáért. Egyébként a horgászatról, — fordult Ahriman a Szenszei-hez. — Legutóbb

a finneknél horgásztam az Åland-szigeteken, a Balti-tengeren. Tetszett. Pergetve, villantóval óránként vagy 30-40 darabot fogtam, ráadásul, ilyen szép példányokat. Na, ezt nevezem én horgászatnak. Igaz, van egy bökkenő... Sokat fogsz, de csak egyet vihetsz magaddal. A többit vissza kellett engedni, — mondta mosolyogva Ahriman, és együtt nevetett a Szenszei-jel. — Hát mit lehet tenni, ha náluk ott, azokon a szigeteken, kizárólag sporthorgászat van. De ha más oldalról nézzük, ügyesek a helyi ålandiak. Jól kitalálták, nem lehet tagadni. Az eszük úgy működik, mint egy számológép, ezért is élnek gazdagon. Tudnak spórolni!

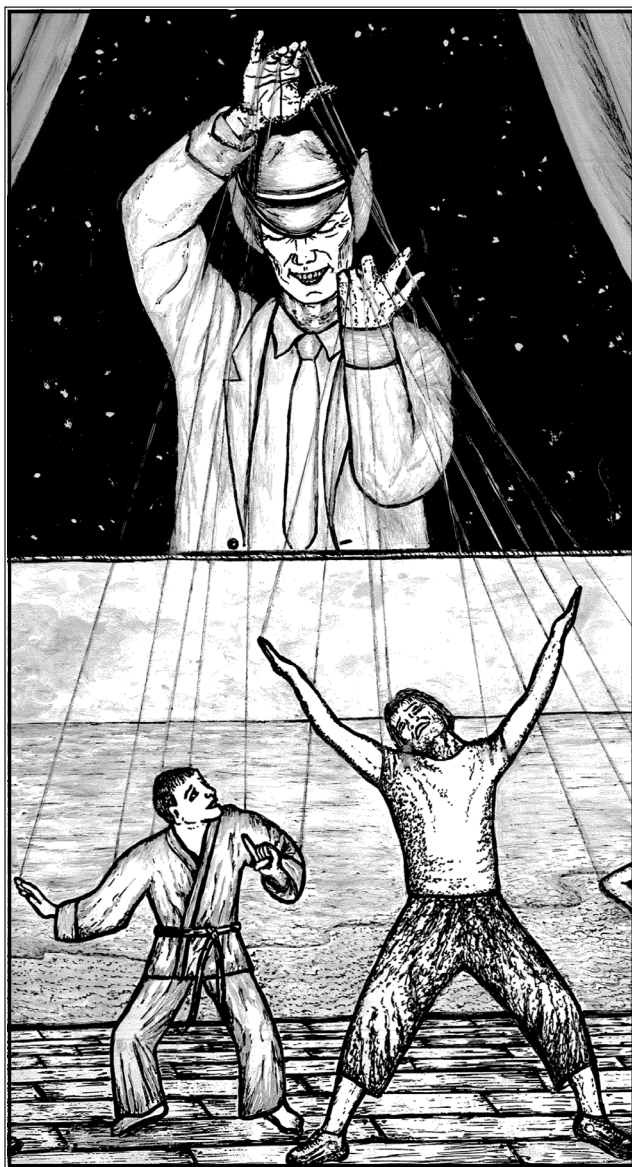
Egy kis szünet után Ahriman folytatta az elbeszélését:

— Igen... Szóval, pihenni tudni kell. A legrosszabb pihenés a semmittevés. Ezt nem én mondtam, ezt még a múlt században kiderítették a tudósok, akiket ma neurofiziológusoknak neveznek. Úgy van felépítve az emberi psziché, hogy a legjobb pihenés számára az aktivitás egyik fajtájáról a másikra való átváltás. Ha nem tervezed meg okosan a pihenésedet — nem lesznek új erők, sem élmények, sem a későbbi hatékony munka. Igaz, mostanában jobban szeretem a nyugodt pihenést, az utazást a világban.

— Igen, én sem utasítanám vissza a turista utakat, — mondta álmodozva Kosztyik.

Ahriman elmosolyodott.

— Nem. A turizmus – az sablonos. Az általában kiszámítható, kollektív vágta ugyanazokon a helyeken, tolakodó idegenvezetőkkel. Egy csomó egyforma fénykép ugyanazoknak a látnivalóknak a háttérében, ráadásul, egyetlen céllal – hogy dicsekedjenek a rokonok és barátok előtt, mond-

Részlet Anasztázia Novih
«A Nagy Affix» című rajzából

ván, én is jártam ott. Nem, én jobban szeretek élményeket szerezni a civilizáció szellemi, kulturális központjainak meglátogatásából, élvezetet meríteni az ismeretlen életbe való elmélyülésből, találkozni érdekes emberekkel. Először csak sokat olvastam ezekről a helyekről, de amikor magam is eljutottam oda... Kiderült, hogy nagy különbség van aközött, amit olvastál, vagy például hallottál valakitől, – ezeknél a szavaknál Ahriman kissé a Szenszei felé biccentett, – az adott helyről vagy híres emberről. És egészen más dolog, amikor magad látogatod meg ezeket a helyeket, és beszélgetsz olyan emberekkel, akiknek a neve az egész világ száján forog. Nem egyszerűen információt kapsz, hanem személyesen érintkezel a történelemmel, azoknak a helyeknek és embereknek az erős energetikájával. Szerintem, ez nagyon sokat jelent a személyes szellemi fejlődés szempontjából. Sok szellemi központot meglátogattam. És arra a következtetésre jutottam, hogy valójában gyakorlatilag minden komoly vallás az igazi tudás magvain alapul. Ezek a tudásmagvak olyanok, mint a különböző patakok cseppjei. De mégis, ezeknek a vizeknek a forrása egyetlen forrás.

Ahriman sokatmondó szünetet tartott, hogy a társaság értékelhesse ezt a kijelentést, és elmélyedhessen a lényegében. Aztán folytatta:

– Volt szerencsém sok érdekes emberrel kommunikálni, a jelenlegi emberiség kedvenceivel. Beleértve a világ szellemi vezetőit is. Íme például, a Dalai Láma. Mondom nektek, ez teljesen más dolog: egy dolog olvasni róla valahol magazinokban vagy könyvekben, és egészen más dolog személyesen eltölteni a Dalai Lámával néhány estét, amikor kötetlen légkörben beszélgethetsz vele,

megvitatható vele az érdeklődésre számot tartó témákat. Vagy Indiában, például lehetőségem volt egy egész héten át kommunikálni magával Szatja Szai Babával – a modern Kelet e legendás személyiségével. Sok ember számára ő szinte isten. Érdekes ember, bár soha nem olvasott könyveket, de szabadon idézi a hinduizmus szent könyveit, a Bibliát, a Koránt, valamint az ókori és modern filozófusokat. Szabadon olvas a különböző emberek gondolataiban. Képes nyugodtan átalakítani egyik tárgyat a másikba. De a legjobban az tetszett, ahogy tárgyakat materializál. Képzeljétek el, fogja magát, végighúzza a kezét a levegőben, és pára jelenik meg. – Ezeknél a szavaknál Ahriman végighúzta a kezét a levegőben. És ekkor számunkra teljesen váratlanul a levegőben valóban megjelent egy könnyű fehér-es-tejszerű pára, mint egy füstölgő cigaretta nyoma. Megdöbbenünk. Ahriman pedig folytatta lenyűgöző elbeszélését. – Aztán fogja magát, és kivesz onnan egy süteményt.

És Ahriman elkezdett számunkra felfoghatatlan módon süteményeket húzni ki a párából, mintha valami láthatatlan zsebből tenné. Mi teljesen megdermedtünk a csodálkozástól, félve megmozdulni. Először azt hittem, ez valami bűvésztűk, mondván, ezt a süteményt Ahriman valahogy számunkra észrevétlenül húzta ki a fehér inge mandzsettájából. De amikor Ahriman egy egész vázányi süteményt varázsolt elő a levegőből, teljesen összezavarodtam, hol férhetett volna el a ruhaujjában ennyi édesség?

– És hogyan csinálja ezt?! – fejezte ki az általános csodálatot Ruszlán, kíváncsiságtól égő szemmel nézve a második élő «Szatjára».

Ahriman, elégedetten a ránk tett hatással, kivette az utolsó süteményt, és ünnepélyesen a halom tetejére helyezve, körbeadta a vázát. A srácok csodálkozva kezdték kóstolgatni, megjegyezve a sütemények különböző ízét, hol citromosat, hol sárgabarackosat, hol őszibarackosat. Ahriman pedig, miközben a váza kézről kézre járt, válaszolt Ruszlán kérdésére.

— Ó, ez nagyon bonyolult. Maga Szai Baba egy egész héten át magyarázta nekem, hogyan kell csinálni. — Ahriman elmosolyodott, és vállat vonva így szólt: — Bár... Lehet, hogy én vagyok ilyen tehetségtelen...

Ahriman ránk nézett, csodálattal teli társaságunkra. Ekkor a süteményes váza Nyikolaj Andrejevicshez ért. Látva, hogy az kissé összerándult, valószínűleg a gyomorfájdalomtól, Ahriman azonnal megszólalt:

— Az ételtől tartózkodóknak nem ajánlom, tekintettel a közérzetére. — És ravaszul a Szenszei-re pillantva, hozzátette, mentséggént: — Mégis csak lisztes termék.

A Szenszei elmosolyodott, Nyikolaj Andrejevics pedig megkönnyebbülten adta tovább a vázát. Tulajdonképpen, szándékomban állt megkóstolni ezt az újdonsült édes «csodát». De amint a süteményes váza hozzám ért, csalódásomra a szervezetemben újra jelentkeztek a hányinger előjelei. Kénytelen voltam gyorsan továbbadni Tatjánának, hogy ne történjen semmi váratlan. Amikor mindenki megkóstolta, aki akarta, Ahriman folytatta az elbeszélését:

— Szóval, srácok, pletykákat hallgatni és a valóságot látni — az két nagy különbség. Például, elutaztok Olaszországba, és egyszerűen egy turis-

tacsoporttal meglátogatjátok a Vatikán-dombon a mindenki számára elérhető helyeket, gondolataitokban az egekig magasztalva a római pápát. És más dolog, amikor személyesen találkoztok vele egy csésze tea mellett a dolgozószobájában, ahová még a kíséretéből sem mindenkinek van bejárása, és felteszitek neki a kérdéseiteket, hallgatjátok az ő szentséges véleményét...

– Magával a római pápával?! – kérdezte lelkesen Ruszlán, kikerekítve a szemét.

– Igen, – válaszolta egyszerűen Ahriman, mintha ez magától értetődő lenne. És egy kicsit hallgatva, hozzátette: – A vele való beszélgetés után megérted, hogy ez valóban nagyszerű ember! Különbözik a többiektől rendkívüli tehetségével, karizmájával. És már nem kételkedsz abban, hogy rajta valóban maga Péter apostol áldásának pecsétje nyugszik. Ez egy olyan ember, aki annyira szereti és tiszteli önmagát, hogy másokat is rákényszerít a szeretetre és a tiszteletre maga iránt. Úgyhogy, amikor személyesen látogatsz meg ilyen helyeket, és találkozol az első vonalbeli emberekkel, nagyon sok dologra kezdesz másképp nézni.

– De jó lenne eljutni magába a Vatikánba! – tört ki Ruszlánból a csodálat. – És milyen ott?

Ahriman elmosolyodott, nézve a kíváncsiságtól égő srácot.

– Csodálatos, – mosolyodott el. – A Vatikán – az egyik kedvenc látogatási helyem. El sem tudjátok képzelni, milyen kulturális és művészeti kincsek összpontosulnak ott. Mit ér a Szent Péter-bazilika (amelyet egyébként a világ legnagyobb keresztény templomai közé sorolnak) és annak fő díszje – a Pietà – a fiát sirató Szűz Mária, és természetesen

Szent Péter bronzszobra. És a Sixtus-kápolna?! Ez a reneszánsz mesterek legjobb munkáinak igazi remekműve. Micsoda virtuozitás, milyen forradalmi antropocentrizmus azokban az időkben, a megoldás bátorsága Michelangelo freskóin. És milyenek a Borgia-lakosztályok Raffaello Stanzáival. Mindet felsorolni lehetetlen. A Vatikán gazdag látnivalókban. Sok múzeum, palotakomplexum van ott. Van mit nézni. De ez csak egy kis, látható része annak, amit valójában a Vatikánban őriznek. És ami el van rejtve a nyilvánosság elől, higgyétek el nekem, srácok, sokkal értékesebb és érdekesebb.

És milyen szép a Szent Péter tér! Ez valóban a Vatikán névjegye. Képzeljétek el egy hatalmas ellipszist, amelyet oldalról oszlopsorok vesznek körül, amelyeken 140 hatalmas szentszobor áll, valamint VII. Sándor pápa címere, aki tulajdonképpen kezdeményezte ennek a térnek a létrehozását. A tér közepén pedig – egy tű alakú obelisztk.

– Tű alakú? – csodálkozott Viktor. – És miért van ott?

Ahriman kissé vonakodva válaszolt.

– Hát ez Caligula idejének történetéhez kapcsolódik, amikor maga Caligula hozta Rómába az egyiptomi obeliszket, a «tűt», Nero pedig először a saját cirkuszában állította fel. A cirkusza pedig éppen ott helyezkedett el, ahol most a Szent Péter-bazilika áll. És csak 1586-ban állították fel a kő «tűt» azon a helyen, ahol a mai napig áll a téren.

Ahriman, valószínűleg elgondolkodva valamin, belemerült az elbeszélésbe, és hangsúlyt fektetett az utolsó szavakra, amit Nyikolaj Andrejevics azonnal kihasznált, rávezető kérdést téve fel neki:

– Milyen helyen?

Ahriman összerezett, de éppen mondani akart valamit, amikor helyette a Szenszei válaszolt.

– Azon a helyen feszítették meg Pétert, még-hozzá fejjel lefelé.

A Szenszei, miközben beszélt, ezeknél a szavaknál Ahrimanra nézett.

– Ez az a Péter, aki háromszor megtagadta Krisztust? – pontosította Viktor a Szenszei-től.

– Igen.

De ha a Szenszei fáradtan válaszolta a maga «igen»-jét, akkor Ahriman, azonnal visszavéve a kezdeményezést a beszélgetésben, kissé emelt hangon mondta:

– Igen! Ez az a Péter, aki egész további életével bizonyította hűségét Krisztushoz és Tanításához. Ez az a Péter, aki nagy szent volt, igazi sziklája a hitnek, amelyre az egész katolikus egyház épült és amelyen a mai napig nyugszik. Ez az a Péter, aki a római keresztények első püspöke! – És egy kis szünetet tartva, már nyugodtabb hangon, de a csodálat hangjai nélkül, hozzátette: – Egyszóval, a Vatikán – az Vatikán! Ahányszor ott járok, nem győzök csodálkozni ennek az Örök Városnak a nagyságán, ennek az államnak a nagyságán. Egyébként a Vatikán – a világ legkisebb állama, területe mindössze 0,44 négyzetkilométer, lakossága pedig körülbelül ezer fő.

– Csak ezer? – csodálkozott Andrej.

– Igen, főleg papok és nunciusok...

– Kik? – kérdezett vissza Sztász. – Nunciusok?

– A Vatikán diplomáciai misszióinak vezetői, – magyarázta Ahriman.

– Á-á-á, k...övetek, szóval, – mondta Zsenyka viccesen dadogva, mintha Sztásznak magyarázná.

A srácok elmosolyodtak. Ahriman pedig csak elnézően elmosolyodott a viccén, és megjegyezte:

— Ezek a követek az egyik legokosabb emberek. Nekik és mindazoknak a szakadatlan munkájának köszönhetően, akik szentként tisztelik a Vatikánt, ez a kis állam olyan befolyást gyakorol a világra, amelyet bármely hatalmas vezető állam megirigyelhet.

— Nem, hát érthető, — mondta Nyikolaj Andrejevics kimerült hangon, akit nyilvánvalóan nem engedett el a gyomorfájdalom. — Mert Vatikán a katolicizmus nemzetközi központja. Ott található magának a római pápának a rezidenciája. — És elmosolyodva megkérdezte: — Ön valószínűleg katolikus?

— Én? — csodálkozott Ahriman. — Nem. Én nem tartozom a világ egyetlen vallásához sem. De a római pápát nagy tisztelettel kezelem. És egyáltalán, a katolicizmus — az egyik kedvenc vallásom. El sem tudjátok képzelni, mennyit tett a világért a katolikus egyház a múltjában! És nem csak a múltban. A mai napig jelentős befolyást gyakorol a világra. A katolikus egyház rendelkezik világszerte a papság hatalmas, szigorúan fegyelmezett hadseregével, számos szerzetesrenddel, missziós társasággal, csatlakoznak hozzá különböző országok politikai pártjai, különböző társadalmi egyesületek, amelyek összességében szolid jövedelmet biztosítanak számára a hívőktől. Sőt, a Vatikán befektetésekkel rendelkezik nagy nemzetközi monopóliumokban, beleértve az USA-t, Nagy-Britanniát, Svájcot, Franciaországot, Spanyolországot és a latin-amerikai országokat. Valamint számos nagy konzern társtulajdonosa. Már nem is beszélék arról, hogy a Vatikán nagy

földbirtokos Olaszországban, Spanyolországban, Németországban és más országokban, és hatalmas profitot kap a bérbeadásukból. És most a katolikus egyház befolyása aktívan terjed Kelet felé. Én egyszerűen csodálom az okos vezetésüket, a módszereket, amelyekkel meghódítják a világot.

Miközben a társaság figyelmesen hallgatta, Ahriman sokatmondó szünetet tartott, valahogy ünnepélyesen a Szenszei felé nézve, és újra visszatért a megkezdett témához, összefoglalóan hangsúlyozva:

— Szóval, srácok, amikor valamit számítász ebben a társadalomban, minden ajtó megnyílik előtted. Ha egyszerű munkás lennék, vajon lett volna lehetőségem, hogy ilyen magas rangú személyek fogadjanak? Persze, hogy nem. Sajnos, ebben a világban mindent a pénz dönt el. Mégiscsak igaza volt II. Fülöpnek — Nagy Sándor apjának, aki azt mondta, hogy nincs olyan várfal, amelyet ne tudna átlépni egy arannyal megrakott számár. A pénz lehetőségeket nyit, és ez igaz, beleértve a szellemi tökéletesedés lehetőségeit is. Ki vagy te pénz nélkül? Hát senki, rád sem néz senki. Ahhoz, hogy egészséged legyen — pénz kell, ahhoz, hogy lakásod és élelmed legyen — pénz kell. Még ahhoz is, hogy lehetőséged legyen megismerni a világ szellemi tudását, nem kevés pénz kell, hogy magad mindenhová eljuss és mindent megnézz. De ahhoz, hogy legalább valami fogalmad legyen erről, mégiscsak kell valamennyi pénz, legalább arra, hogy vegyél egy olcsó könyvet. — Ahriman elmosolyodott és így szólt: — Sajnos, a mi világunkban ingyen csak a sajtót adják az egérfogóban.

Nyikolaj Andrejevics vállat vont, és így szólt:

Részlet Anasztázia Novih
«Ahriman» című rajzából

— Szerintem, minden az emberen múlik. Ha helyén van az esze, mindig képes lesz magának megkeresni a betevőt.

— Helyes, — hangsúlyozta Ahriman. — De az egész kérdés az, mennyit tud majd keresni?

— Hát hogy, — szólt közbe Ruszlán, — egy könyvre biztosan futja majd.

Ahriman diadalmasan elmosolyodott, és kijelentette:

— Ez nektek most elég, mert még fiatalok vagytok, nincs családotok. De amint megházasodtok, lesz családotok, akkor fogjátok megérteni a pénz igazi értékét.

— Azt már nem, — vágott vissza Ruszlán. — Én aggregényként halok meg.

Ahriman legyintett.

— Szokásos ifjúkori hengegés. Egyszerűen még nem találkoztatok az életetekben azzal az emberrel, akiért egy csapásra elfelejtitek az aggregényélet minden ígérését. A magányos ember mindig családi kapcsolatokra törekszik, ugyanúgy, ahogy a családos ember — a magányra. Ezek az élet realitásai.

— Igen, bizonyos értelemben igaza van, mindenhez pénz kell, — mondta szomorúan Viktor, körülnézve a sátorban.

Sztász elkapta a pillantását, és gúnyosan így szólt:

— Mi nem élhetünk így, — és megjátszottan sóhajtva hozzátette: — Bár szeretnénk.

— És ki akadályoz benneteket abban, hogy így éljete? — ellenkezett Ahriman. — Az országokban most nagy lehetőségek nyíltak a komoly pénzkeresésre. Bűn lenne elszalasztani egy ilyen esélyt.

– Igen, de hogyan keressük meg? – kérdezte tanácsstalanul Viktor.

– Sok módja van a nagy pénzkeresésnek. Csak kevesen tudnak róluk, – hangsúlyozta csábítóan Ahriman.

Zsenyka felhorkant.

– Na persze, és aki tudja, az hallgat. És nem egyszerűen hallgat, hanem kapzsiságból hallgat, hogy ne teremtsen magának konkurenciát.

Ezeknél a szavaknál a srác ravaszul Ahrimanra sandított. Az azonban filozófiailag válaszolt, mintha ez a megjegyzés egyáltalán nem vonatkozna rá.

– Ha az ember talpraesett – előbb vagy utóbb, de felemelkedik. De ha nincs benne vállalkozói véna, akkor magyarázhatsz neki bármit, úgysem sül ki belőle semmi jó. Hogy is van Gavriła Romanovics Gyerzsavinnál:

«A számár számár marad,
Bárhogy is borítod el csillagokkal;
Ahol ésszel kellene cselekedni,
Ő csak a fülével tapsol.»

Ahriman ezt olyan kifejezéssel mondta, hogy akaratlanul is megneveltette a srácokat a viccével. Amikor a nevetés elcsitult, Ahriman teljesen komolyan így szólt:

– Hatalmas vállalatokat birtokolok. És ezek kizárólag okos, tehetséges embereken alapulnak és fejlődnek, akik annak idején megragadták a lényegét annak, amit tanácsoltam nekik, ezért érték el csúcsokat. Úgyhogy én, srácok, nagylelkű ember vagyok...

– Ki kételkedne ebben, – mondta halkan, mosolyogva a Szenszei.

— ...Ha akarjátok, megoszthatom veletek a felhalmozott tapasztalatot, ha már az életben ilyen szerencsétek volt találkozni velem, — ajánlotta fel Ahriman a srácoknak.

— Akarjuk! — fejezte ki azonnal az «általános véleményt» mosolyogva Viktor.

Ahriman elégedetten hátradőlt a fotelben, és már vidáman a Szenszei-re nézve, válaszolt Viktornak:

— Nincs probléma. Beszélni fogunk erről a témáról, csak egy kicsit később. Most pedig — a híres desszertem...

Meg kell jegyezni, hogy a beszélgetés alatt Veliar segédei lecserélték a fogásokat az asztalon. Ráadásul, az összes előző ételt kivitték a sátorból és átadták a matrózoknak. Azok pedig átadtak a segédeknek valamilyen fehér dobozokat. A beszélgetés során az asztalon megjelent egy pazar teás-készlet csodálatos festéssel, nyilvánvalóan az étkészlet tematikájának folytatásaként, valamint mindenféle sütemények, édességek, gyümölcsök. Úgyhogy, amikor Ahriman befejezte a beszédet, az asztal már új díszben ragyogott. Társaságunk nagyot sóhajtott, nézve ezt az édes bőséget. Minden cukrászati termék kecsesen volt díszítve, így igazi remekműnek tűnt. Úgy tűnt, a társaság a szemével mindent megenne, de ahogy mondani szokás, a gyomor már nem engedte. Úgyhogy, a széleskörű kóstolásra csak a mi «nehézsúlyú» evőink — Viktor, Vologya, Sztász, Zsenya, Ruszlán — merészkedtek. A többiek megelégedtek egy csésze teával a szerintük legcsábítóbbnak tűnő sütemény kíséretében.

Én pedig gondolatban nem győztem korholni magam azért, hogy ilyen rosszkor történt velem

ez a «baleset». Ilyen csodák álltak előttem a cukrászművészetből! Én pedig még egy csésze teához sem tudtam hozzányúlni, annyira rosszul voltam belül.

Ahriman odanézett, ahogy Andrej sóvárogva nyúlt a közelében álló süteményes váza felé, és a jóindulatú házigazda mosolyával így szólt:

– Remek választás, — biztatta a srácot. — Egyébként ez a «Napoleon» sütemény régi receptek alapján készült, több mint 120 éves konyak hozzáadásával. Éppen ilyennek szolgálták fel a császári asztaloknál.

Ilyen reklám után érezhetően megnőtt azoknak a száma, akik meg akarták kóstolni ezt a régi receptek alapján készült süteményt.

– Na, milyen volt? — kérdezte Andrejtől, amikor az befejezte a süteményt.

– Nagyon finom!

– Biztosan csillagászati árú van, — jegyezte meg Sztász, az előtte lévő ínycsiklandó süteményekre nézve.

Ahriman elmosolyodott.

– Persze! Ha nem lennék gazdag, vajon megkóstolhatnám őket?

Amikor a csoportunk már alaposan belejött a kóstolgatásba, Ahriman a Szenszei-hez fordult, a Szenszei érintetlen teásbögréjére biccentve.

– Szenszei, neked ízlene. Ez a zöld tea kiváló minőségű.

– Ebben nem kételkedem, — értett egyet a Szenszei. — Köszönöm... De sajnós.

– Visszautasítani egy ilyen teát, — csóválta a fejét mosolyogva Ahriman.

– Mit tehetnék, edzem az akaraterőmet.

– De hát hova még?!

— A fölösleg sosem árt, — mosolyodott el a Szenszei.

Felnevettek. A Szenszei válasza kissé felbátorított. Hiszen az ember mindig szeretne erős, akaratos személyiséggel azonosulni.

— De jó egyeseknek, — mondta kuncogva Zsenyka, a Szenszei felé nézve. — De nekem van erőm. — Demonstratívan ökölbe szorította a kezét. — Akaratom van. — Nagy levegőt vett a mellkasába. De azonnal kifújta, leeresztve, mint egy lufi, és így szólt: — De akaraterőm nincs.

A srácok nevetése közepette a fiú ivott egy korty teát, és a «Napóleon» süteményért nyúlt. Szemügre véve ezt az ínycsiklandó cukrászati terméket, hozzátette:

— És pénzem sincs. Jó, hogy vannak a világon jó emberek. — És a süteményhez fordulva, Zsenyka így szólt: — Különben soha nem kóstoltalak volna meg. Úgyhogy bocsáss meg, Napóleon Bonaparte...

És ezekkel a szavakkal egy harapással lehapta majdnem a fél süteményt, amivel ismét megnevettette a srácokat.

— Igen, — mondta elgondolkodva Viktor. — Akárhogy is nézzük, mindenhez pénz kell.

— És ki találta ki ezeket a papírfecniket? — vont a vállát Andrej, kicsomagolva egy neki tetsző újabb cukorkát.

— A kínaiak, — mondta gondtalanul Ahriman.

— A kínaiak? — csodálkozott a srác.

— Igen. A Tang-dinasztia kínai császára i.sz. 650-ben bocsátotta ki az első papírpénzt, a «nao-zao»-t, 10 000 jüan-nao névértékben. Kiváló minőségű papírra nyomtatták őket, könnyen szálíthatók voltak. És mindig beválthatók voltak réz-

pénzre. Ezért ez a fajta pénz gyorsan népszerűvé vált. Aztán ezt a divatot átvették a perzsák, a japánok, és így terjedt el a világban.

– És azelőtt rézpenz volt? – érdeklődött Kosztyik.

– Különböző: réz, ezüst, arany. Egyszóval, fém, – válaszolta Ahriman.

– És az érméket ki találta fel? – kezdett kérdezősködni a Filozófusunk.

– Ismét csak a kínaiak. Az első érme náluk jelentek meg az i.e. XII. században. Öntöttek voltak. Aztán úgy öt évszázaddal később az ókori görög gyarmatokon megjelentek a vert érmék.

– Nahát, milyen okosak a kínaiak, én meg nem is gyanítottam, – mondta szarkasztikusan Zsenyka, és Veliarra sandított, aki eközben, kissé Ahriman mögött állva, büszkén és gőgösen nézett az ülő vendégekre.

– Minden nép okosnak tartja magát, – vonta meg a vállát Ahriman. – A rómaiak, például isteneiknek, Saturnusnak, Janusnak, Pompilius királynak tulajdonítják az érme feltalálását. A görögök biztosítanak róla, hogy az érmét nem más találta fel, mint hősük, Thészeusz, Pheidón királlyal együtt, aki az i.e. VII. században uralkodott.

Ahriman szünetet tartott, teát kortyolgatva. És ekkor a Szenszei, aki eddig csak jelentéktelen mondatokat váltott Ahrimannal, számunkra váratlanul vitába szállt vele.

– Igen, de a fő nem az, ki találta fel az érméket, hanem hogy mit jelentenek. Ahogy a nyelvészek állítják, akik a moneta szó lényegéig ástak, latinból a moneo, monui, monitum azt jelenti: «előrejelzés», «figyelmeztetés». Még a latin «moneo, monui, monetum» ige is azt jelenti: «tanácsolni».

És egyébként, ha már érintettük a nyelvészetet, a «tőke» szó is a latin «caput» szóból származik...

— Nem értem, — kapta fel a fejét Zsenyka, hallva az ismerős szót. — Ez úgy értendő, hogy «Hitler kaput»?

És a srác keresztet mutatott a kezével a levegőben. Felneveltünk, a Szenszei pedig mosolyogva válaszolt:

— Nos, lehet, hogy Hitlernek «kaput»-ot hozott. De ha a «tőke» szó fordításáról beszélünk, akkor a caput «fej» jelent.

— Á, szóval okos, — vont a le a következtetést a srác.

— Egyáltalán nem, — rázta a fejét nemlegesen a Szenszei. — A jószágállományra utal. — És látva a srácok meglepett reakcióját, akik még rágást is abbahagyták, megmagyarázta: — Egyszerűen régen a jószágot pénzegységnek tekintették. És a számítását fejenként végezték.

Ezt mondva, a Szenszei elégedetten Ahrimanra nézett, és utána mi is siettünk felé fordítani a fejünket. Ahogy nekem tűnt, Ahriman arcán alig észrevehető zavar futott át, de amikor elnyerte az általános figyelmet, azonnal elbűvölő mosoly varázsolt az arcára, és vidáman így szólt:

— Kétségtelenül, volt persze olyan idő is, amikor a pénz négy lábon járt. De jó, hogy ezek az idők már rég elmúltak. Különben most megszakadnék, amíg fejenként megszámlolnám a «tőkém».

— Hát igen, egy ilyen tőkéből csak veszteség lenne, — jegyezte meg nevetve Vologya. — Nem elég, hogy állandóan enni kér, még sajátos szagot is áraszt.

— Ami igaz, az igaz! — mondta Ahriman, még-hozzá úgy, mintha Vologya eltalálta volna gondolatmenetének lényegét.

Összenézett a Szenszei-jel, és ismét felnevettek, mintha ezekbe a szavakba sokkal több értelmet fektettek volna, mint ami elhangzott. Befejezve a nevetést, Ahriman a fejét csóválta:

— Hát igen, mi minden nem szolgált az embernek pénzként: a tehénkoponyáktól Borneón az emberi koponyáig a Salamon-szigeteken, a sórudaktól Afrikában a tea tégláig Kínában és Burmában. Az ókori Mexikóban egyáltalán kakaóbabbal fizettek. De ami a legérdekesebb, még azokban az időkben is voltak saját «pénzhamisítók», akik hamisították a babot, — mosolyodott el Ahriman. — Mit nem próbáltak ki az emberek fizetőeszközként: dohányt, rizsszemeket, kukoricát, szárított halat, bőrt, jóságot, embereket.

— Igen, — mondta valahogy keserűen a Szenszei. — A pénz változott, csak a pénzhez való viszony maradt a régi...

— Elvben semmi sem változott, — értett egyet vele Ahriman.

Egy ideig mindenki hallgatott, amíg Vologya meg nem szólalt:

— Nem, hát a «tőkével», persze, Szenszei, megleptél. Ki gondolta volna! Ez most azt jelenti, hogy Marx könyvet írt a «jóságállományról»?

Az idősebb srácok nevetésben törtek ki.

— Nos, ha a dialektikus materializmust Karl Marx «A tőke» című művében ebből a szemszögből közelítjük meg, — mosolyodott el a Szenszei, — akkor valóban ennek a koncepciónak egy teljesen más rejtett értelme jön ki. Hiszen ott a lét határozza meg a tudatot. Az emberek maguk alakítják

a történelmüket, és valóságuk mozgatórugóit a társadalmi termelés anyagi feltételei határozzák meg. A társadalmat egységes mechanizmusként kezelik, ami ebben az értelemben rokon a nyájjal, amelynek szerkezetében a termelőerők határozzák meg a termelési viszonyokat, a tulajdonformákat. Ami a továbbiakban meghatározza a társadalom osztályszerkezetét, a politikát, az erkölcsöt, a vallást, a filozófiát.

— Hű, Szenszei, te aztán tudsz! — mondta Vologya csodálattal, mosolyogva. — Te még emlékszel «A tókére»?!

— Hát van még puszkapor a lőporos tégelyekben., — mosolyodott el a Szenszei.

— És bogyók a ... — próbálta hozzátenni a saját rögtönzését Zsenyka, de nem fejezte be, elakadt. Bár így is mindenki megértette felesleges szavak nélkül, ami újabb nevetéshullámot váltott ki.

Vologya csak ült és mosolygott, de aztán, valószínűleg összekapcsolva a Szenszei szavait az új értelmezéssel, újra felnevetett, harsány nevetésével megfertőzve másokat is.

— Nahát, hogy minden egybevág, — mondta, törölgetve a nevetéstől kicsordult könnyeit. — Pont mint az életben.

— És mi van, Oroszországban a jószág is pénz volt? — kérdezte Jura Ahrimantól, valószínűleg a maga módján értelmezve az idősebb srácok nevetését.

— Igen, — válaszolta az közömbösen.

— Egyébként, — jegyezte meg a Szenszei, — a jószág az ókori Oroszországban nagyobb mértékben «külföldi valuta» volt. Mivel az ókori szlávok főként földművelő törzsek voltak. Mellettük pedig

pusztai állattenyésztő törzsek éltek, amelyek a jószágukat cserélték a szlávok termékeire.

– De a szlávoknál a «szkot» (jószág) szó «gazdagságot», «vagyonot» is jelentett, – csillogtatta meg Ahriman az orosz történelemtől szóló tudását. – Hiszen csak később vált szét náluk az állatok és a pénz megjelölése.

Azonban a Szenszei erre is ellenkezett:

– «Vagyonbőség», «felesleg», «többlet» – igen, ez alatt a «jószág» meglétét értették. De egyáltalán nem a «gazdagságot» mint olyat. Hiszen eredetileg a «bogaststvo» (gazdagság) szó az ókori szlávoknál azt jelentette: «Bog i ti» (Isten és te), «Bog v tebe» (Isten benned), «V Boge ti» (Istenben te), és ez alatt a szellemi gazdagságot értették, amely csak az ember számára elérhető, és amely az ő igazi értéke.

– Nos, bárhogyan is legyen, gazdagnak lenni jó ebben is, és abban az értelemben is! – foglalta össze Ahriman.

– Ez biztos, – értett egyet Viktor.

– De ahhoz, hogy gazdaggá válj, – döntött úgy Ahriman, hogy folytatja a gondolatát, – meg kell tanulni tisztelni, szeretni a pénzt, valamint számolni, gyűjteni és gondosan bánni vele. Vagyis, könyvelést vezetni. Egyszerűbben szólva, elszámoltatni a közgazdaságtant. A közgazdaságtan minden civilizáció szükségszerűsége. Ez a gazdálkodás művészete, legyen az nagy vagy kicsi, a lényeg ettől nem változik. Hiszen, már az ókori Sumérban megszületett a közgazdaságtan. Éppen a sumérok tanították meg erre a nagy művészetre az egész világot...

A Szenszei elmosolyodott és így szólt:

– Nos, ha teljesen őszinték akarunk lenni, akkor ismerd el, Ahriman, a sumérok nemcsak közgazdaságtanra, hanem bürokráciára is megtanították az egész világot. Hiszen náluk még minden gyümölcsfáról is, az ültetés pillanatától kezdve, külön agyagtáblát vezettek, valamiféle nyilvántartási lapot, ahol évente feljegyezték az adott fáról betakarított gyümölcsök mennyiségét.

Tatjana elmosolyodott és halkán így szólt nekem:

– Jó, hogy azokon a vidékeken nem termett homoktövis. Megszakadtak volna, amíg megszámlolják azokat az apró narancssárga bogyókat.

A Szenszei pedig folytatta:

– ...És amikor a fa megöregedett, és természetesen csökkent a termés hozam, a hivatalos személy a felettes hatósághoz fordult kérelemmel az adott fa kivágásának engedélyezéséért. Az illetékes «felügyelő» ugyanarra az agyagtáblára jegyezte fel az engedélyt, a szöveget egy igazolással zárva arról, hogy az adott fa törzse beérkezett a raktárba.

Vologya vidáman dörmögte:

– Ez olyan, mint az angol humorban: «Minél többet segítenek neked a kertedben, annál kevésbé a te kerted».

– Teljesen igaz, – nevetett a Szenszei a többiekkel együtt.

– Nahát, én meg nem is gyanítottam, hogy az ókori Sumérban ilyen bürokrácia létezett, – mosolyodott el Nyikolaj Andrejevics és viccelt: – Szóval innen erednek a totális aktatologatás és a formalizmus gyökerei!

A srácok felnevettek, Ahriman pedig vállat vonva megjegyezte:

— Ahogy mondani szokás, fillér nélkül nincs sem rubel, sem millió. Úgyhogy ez a sumér példa csak a rend és a takarékoság mutatója...

És tovább mélyedt a történelmi példákba olyan emberekről, akiknek sikerült jelentős vagyont felhalmozniuk, jelentéktelen összegből indulva. Amikor Ahriman befejezte az elbeszélését, Zsenya elégedett arckifejezéssel bejelentette:

— Nos, a közgazdaságtan közgazdaságtan, de az ebéd remekül sikerült!

Ahriman pedig megjegyezte:

— A pénz lehetőségeket nyit. Például, ha nem lenne elég pénzem, soha nem tudtam volna meg, hogy a világon léteznek a kulináris művészet ilyen remekművei. Minden összehasonlításban ismerhető meg... Úgyhogy, srácok, jobb fiatalnak, egészségesnek és gazdagnak lenni, mint öregnek, szegénynek és betegnek.

— ...Aha, műfogsorral, — tette hozzá Viktor, és mindenki újra felnevetett.

A csapatunk jóllakva, kényelmesen elterült a székein. Egy ilyen pazar ebéd után Zsenya, simogatva a pocakját, így szólt:

— Igen, Ahriman, megtiszteltél minket az ebéddel. Nos, te csak... ha úgy van, ugorj be... gyakrabban...

— Feltétlenül, — mondta Ahriman, önelégült mosollyal a Szenszei-re pillantva.

Zsenyika véletlenül hangosan csuklott egyet, és mintha bocsánatot kérne, újra így szólt:

— Jaj, tényleg, nehéz. Mit szólnátok ahhoz, ha egy kicsit leráznánk ezt az ételbőséget egy kis intenzív evezéssel a hullámokon?

— Ugyan, miért pazarolnátok így az energiátokat, — mondta Ahriman. — El lehet tölteni az időt

kifinomultabb vízi szórakozásokkal is, ha természetesen nincs ellenetekre.

A felcsigázott társaság «hurrá»-val támogatta az ötletet. De Ahriman nem írta le a javasolt vízi szórakozásokat, csak annyit mondott, hogy ezzel kapcsolatban van számunkra egy újabb meglepetése. Megköszönve a finom ebédet, a jóllakott társaság kitódult a sátorból, belemerülve a tengerpart ragyogó, meleg napfényébe. Néhány srác a sátrához szaladt átöltözni, beleértve az én személyemet is. Meg kell jegyezni, hogy a sátorból valami «kábult» állapotban jöttem ki, mintha egyáltalán nem lett volna erőm. És amíg elvonszoltam magam a sátorig, Tatjana már ki is ugrott onnan fürdőruhában.

– Gyere gyorsan, – siettetett engem, és Kosztyikhoz szaladt, aki fürgén kászálódott ki a sátrából.

– Mindjárt, – csak annyi erőm volt ezt kinyögni, bemászva a mi lányos «apartmanunkba».

Úgy döntöttem, ledőlök egy kicsit, hogy valahogy csillapítsam ezt a rosszulléti rohamot. De amint a fejem a párnához ért, azonnal mély álomba zuhantam. És csak akkor ébredtem fel, amikor a nap már lemenőben volt. Meglepő módon olyan jól éreztem magam, mintha egyáltalán nem történt volna velem az, ami délelőtt. Kinézve a sátorból, személyem, ahogy mondani szokás, felmérte a helyzetet. A sátor már nem volt ott. Cserébe a strandunk valami kényelmes üdülőhelyé változott. A parton állt vagy tíz fehér nyugágy, ötön közülük Nyikolaj Andrejevics, Vologya, a Szenszei, Ahriman és a fekete kimonóból ítélve Veliar helyezkedett el. A távolban a hullámokon még mindig ott ringatózott a jacht.

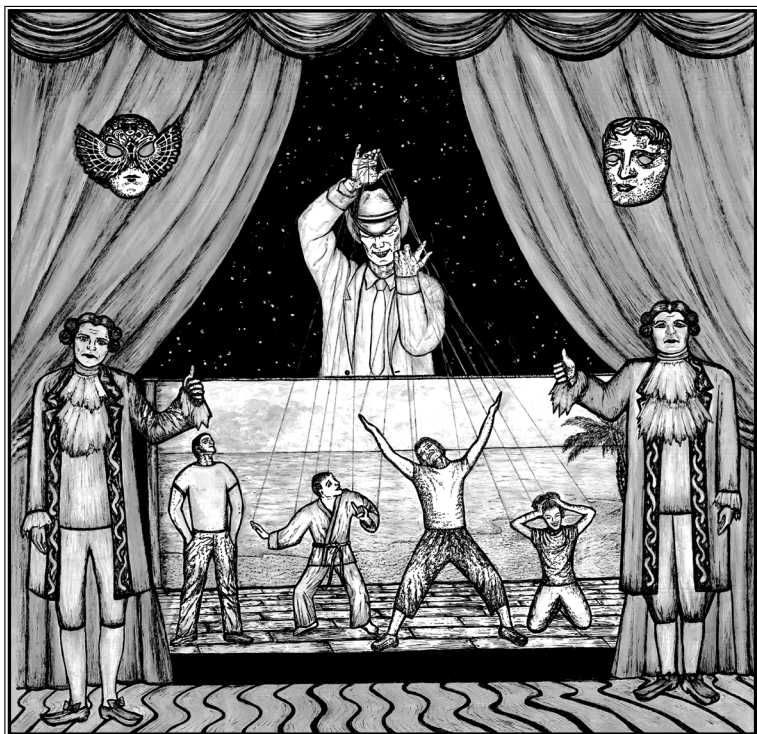
A tengeren két ember száguldozott örült sebességgel vízi motorokon. Sztász és Zsenya voltak azok. Úgy száguldoztak a vízi terekben, mint az örültek, mint a szabadba kiszabadult virgonc fiatal bikák. A távolban a tengeren, a hullámokat hasítva, egy motorcsónak száguldott, hozzá kötve valami nagy, nyilván felfújható, hosszúkás sárga banán alakú párnával. Ezen a szerkezeten, az alakokból ítélve, a társaságunk többi tagja ült, egyforma élénknarancs mentőmellénybe öltözve — Szlávik, Kosztyik, Tatjana, Ruszlán, Jura, Andrej és Viktor. A motorcsónak folyamatosan cikázott, éles kanyarokat téve, amitől a társaság sikoltozva és kiabálva időszakosan teljes létszámban a vízbe potyogott. És amikor a motorcsónak odahajózott, hogy felvegye ezt a rikítóan kiabáló rakományt a vízből, mindenki kitartóan mászott fel, mint a hangyák, arra a légpárnára, és elfoglalva korábbi helyüket, újra megpróbálták tartani a sebességet ezen a szerkezeten.

Átöltözve rendbe szedtem magam, és csatlakoztam a parton pihenőkhöz. Amikor személyem leült egy üres nyugágyra Nyikolaj Andrejevics mellett, a Szenszei, észrevéve a megjelenésemet, megszólalt, magára vonva az általános figyelmet:

— Ó, felébredt a napocska. Nos, hogy érzed magad?

— Köszönöm, már jól vagyok, — mondtam.

— Ez remek, — mondta elégedetten Ahriman, megemelve a napszemüvegét, mintha levette volna magáról a felelősséget valami bűnért. — Akarsz menni egy kört? — biccentett a motorcsónak felé a hozzá kapcsolt nagy banánnal és a mi utasainkkal.

Anasztázia Novih
«A Nagy Affix» című rajza

Ebben a pillanatban a csónak éppen egy éles fordulatot tett, a banán felborult, és a srácaink kirepültek róla fejjel lefelé, mint a magok az érett napraforgóból.

— Ó, nem, köszönöm. Inkább itt ülök, — mondta személyem, élénken elképzelve magát a helyükben.

— Nos, te tudod, — tárta szét a kezét Ahriman, és újra feltéve a napszemüveget, a tengerre nézett.

A férfiak folytatták a beszélgetést a jachtról, amelyet nyilvánvalóan az én megjelenésem szakított félbe.

A parthoz sebesen odaűszott Zsenya és Sztász, szinkronban megtéve a vízen az utolsó éles kanyart, szó szerint nem messze tőlünk. A hullámok szépen szétmentek körbe, sajátos két tölcserő alkotva, amelyek közepén a mi versenyzőink voltak. Kihúzva a homokra a vízi motorokat, a srácok odamentek a Szenszei-hez. A szemük egyszerűen égett az ilyen házárd szórakozástól, amely nyilvánvalóan nem kevés adrenalint adott a vérükhöz.

— Klassz! Micsoda sebesség! — osztotta meg benyomásait Zsenya. — Micsoda manőverezhetőség. Még a lélegzet is elakad!

— Király! — erősítette meg Sztász. — Ez aztán a technika, ezt értem. Ez aztán a motor!

— Szenszei, ki akarod próbálni? Nem bánod meg! — ajánlotta élénken Zsenya. — Én egyszerűen beindulok az ilyen sebességtől!

A férfiak felnevettek a srác ilyen őszinte falusias kifejezésein.

— Nem, köszönöm. Nekem nincs miért Bal-fácánnak lennem, — válaszolta nevetve a Szen-

szei. — És már valószínűleg ideje befejezni, ha oda akartok érní az extraszensz előadására.

— Persze, hogy akarunk! — mondta újra Zsenyka, valamilyen fokozott élénkséggel. És már Ahrimanhoz fordulva, valamiért már tegezödve, így szólt: — Nem bánod meg. Ilyen «mozit» még nem láttál. Ez egy helyi egzotikus látványosság.

Mindenki újra felnevetett. De ekkor Zsenyka észrevette, hogy személyem is megjelent a pihe-nők között. És mivel a Szenszei visszautasította a száguldozást, rám szállt, mint e rengeteg szó-rakozásban még tapasztalatlan új objektumra.

— Ó! Nasztyuha! Gyere egy szélesebb körre!

— Azt már nem, — mosolyodtam el. — Épphogy abbamaradt a hintázás a gyomromban, te meg megint fel akarsz rázni.

Sztász nevetve elhúzta barátját a kezénél fogva.

— Zsenya, fűj! Mit nyaggatsz az embert? Menjünk már átöltözni. Különben tényleg nem érünk oda a «koncertek koncertjére».

Zsenya elmosolyodott, és a nagyobb nevetés kedvéért nyüszíteni kezdett, visszanezve a neki annyira tetsző vízi motorokra. Sztász pedig elkezdte elvonszolni őt oldalra, mint egy rühes kutyát a cukros csonttól. És amikor mindenki jót nevetett ezen a jeleneten, Zsenya megvakarta a tarkóját:

— Eh, nem jött össze... De jó lenne venni magamnak egy ilyen!

— Na, és hol fogsz rajta száguldozni? — mosolyodott el Sztász. — A helyi vízmosásokban vagy otthon a szennyvízcsatornában?

— Miért, az poén lenne!

Újra felnevettek.

— Nos, lassan kerekítsük le, — javasolta a Szenszei a férfiakhoz fordulva.

Ahriman bólintott. És láthatóan teljesen véletlenül mindketten különböző irányba fordították a fejüket, a segédekhez fordulva, és szinte egyszerre mondták:

— Hívd a többieket.

Szenszei Zsenykához szólt, Ahriman pedig Veliarhoz. A mi srácunknak, ahogy egyébként a kínainak sem, láthatóan nem kellett kétszer mondani. És ha Veliar kulturáltan felvette a mellette fekvő miniatűr adóvevőt, és az ajkához emelte, akkor Zsenya azonnal olyan éles, fülsiketítő jelzőfütyöt eresztett meg, hogy alig győztem befogni a fülemet, nehogy megrepedjen a dobhártyám. Ebben a pillanatban látni kellett volna Veliar arcát. A keze, amely már automatikusan megnyomta a kapcsolat gombot, lassan leereszkedett, a szeme pedig olyan döbbszerű meglepetést fejezett ki, e zenei fütyös felé nézve, mintha a kínai egy dinoszaurusz-korszakbeli bennszülöttet látott volna élőben. Ahriman, aki szintén nem várt a sráctól ilyen mennydörgő hangjelzéseket, meglepetten nézett felé, majd halkán rázkódni kezdett a hangtalan nevetés rohamától. A mi srácunk fütyje nyilvánvalóan célba ért, mivel a motorcsónak nem elég, hogy élesen a part felé fordult, de még Veliar adóvevőjén is váratlanul hallatszott a vezetőjének szaggatott, lángoló beszéde idegen nyelven, ráadásul konkrét, erős, sajátos «orosz kifejezések» betoldásával. Veliar, hirtelen megértve, hogy már beszélnek vele, magához tért, és elkezdett valamit sietve válaszolni, amitől Ahriman, hallgatva őt, még jobban felnevetett a Szenszei-jel együtt. Sztász és Zsenya, rájuk nézve, aktívan támogatták

ezt a ragadós nevetést. Ráadásul, Zsenya megpróbálta menet közben kifaggatni a Szenszei-t: «Mi történt?» Amire a Szenszei válaszolt:

– Hát tetszett a füttyöd az embernek. Azt mondja, ilyen kakofóniát még életében nem hallott.

Zsenyka, aki valószínűleg ismeretlen szót hallott a Szenszei beszédében, nem értette, örüljön-e vagy sem. Elmosolyodott, és némi szégyenlősséggel dicsekedett:

– És én még kereszt szemessel is tudok hímezni.

A férfiak teljesen dőltek a nevetéstől. Kinevetve magukat, elkezdtek készülődni, nem várva meg a motorcsónak érkezését. Én pedig elmentem a sátramba, hogy megfelelően átöltözzek az esti kalandjainkhoz.

Amikor már gyakorlatilag sportruhába öltöztem, a sátorba berepült Tatjana, csupa remegés, kék ajkakkal, égő szemekkel, de a hangulatából ítélve – vidám emociók túltengésével. Gyorsan elkezdett átöltözni, közben megosztva a benyomásait az egész vízi szórakoztató komplexumról, amelyet Ahriman bocsátott a rendelkezésükre. Ráadásul, a nevetése valahogy érdekes lett, azt mondanám «ideges», amilyen az olyan embernél szokott lenni, aki nagyon megijedt valamitől, de igyekezett ezt az ijedtséget nevetésbe fordítani, hogy ne tűnjön gyávának a környezeté előtt. Nem csoda, egy ilyen utazás után! Gondolom, ha én fordultam volna át párszor ezen a banánon vad sebességgel fejjel lefelé, akkor nem tudni, hogyan nevettem volna utána.

Fél óra múlva mindenki készen állt. Ahriman javasolta, hogy jachton menjünk a panziókhöz, Nyikolaj Andrejevics felvetette az ötletet, hogy

autóval menjünk. De a Szenszei azt mondta, hogy ő személy szerint gyalogolna, hangsúlyozva a séta hasznosságát minden ember egészsége számára. Senki sem ellenkezett. Ha gyalog, hát gyalog, annál is inkább, hogy az idő csodálatos volt, és a természeti képek lenyűgözőek voltak a közeledő naplemente háttérében. Még Ahriman is habozás nélkül beleegyezett a Szenszei javaslatába.

– Az egészségért, hát az egészségért.

Ahriman ekkorra már sportruhába és edzőcipőbe öltözött, amivel teljesen úgy nézett ki, mint egy «közülünk való srác», semmiben sem különbözve tőlünk. Még Veliaron is a kimonó helyett új sportfelszerelés díszelgett. De ha Ahriman megszokottan viselte ezt a ruhát, oda sem figyelve rá, Veliar folyton igazgatta a sportruháját, kisimítva a gyűrődéseit. A kinézetéből ítélve rendkívül elégedetlen volt azzal, hogy a kényelmes kínai kimonó helyett magára kellett húznia a Nyugatnak ezt a kényelmetlen termékét. Igaz, néma elégedetlenségét akkor fejezte ki, amikor nem volt a főnöke látóterében.

Elindultunk az egész társasággal, félelem nélkül otthagya táborunkat Ahriman jachtjának két matrózára. Úgy alakult, hogy először, belemerülve az egyszerű beszélgetésekbe, amelyek viccekkel keveredtek, együtt mentünk. De aztán a magánbeszélgetések során a társaságunk kissé szétvált és széthúzódott. Ahriman ment elől Viktor, Sztász, Zsenya, Jura és Ruszlán társaságában. Mögöttük lemaradt Vologya és a külön haladó Veliar. Aztán jött a mi társaságunk: Andrej, Kosztyik, Tatjana, én és Szlávik. És a sort a Szenszei és Nyikolaj Andrejevics zárta, valamilyen pszichológiai témáról értekezve.

– Igen, rég nem kapcsolódtam ki így, – mondta vidáman Andrej.

– Ne is mondd, – értett egyet készségesen Kosztyik. – Ez király volt!

– Mégiscsak klassz pasi ez az Ahriman! – kapta el Szlávik az általános lelkesedés hullámát.

– Még szép!

– Ezt a pihenést soha nem felejttem el, – mondta csodálattal Andrej.

– Bizony, ilyet nem felejt el az ember, – bólintott Kosztyik. – Amint hazaérünk...

– Jaj, ne emlékeztess, – nyögött fel Tatjana. – Ilyen mennyország után a mi komor valóságunkba.

– Semmi baj, – biztatta Kosztyik, – egyszer a mi utcánkban is lesz ilyen ünnep!

– Aha, úgy tizenvalahány év múlva, és nem nálunk, hanem az utódainknál, – biccentett Andrej nevetve Ahriman és Veliar felé. – Nálunk meg addigra, ahogy apám mondja, az asztalra továbbra is csak egy hamutartót fognak felszolgálni.

A srácok szomorúan felnevettek. Beszélgetés közben folyamatosan eljutottak hozzánk az idősebb srácok és Ahriman beszélgetésének foszlányai. És mivel a mi szomorú nevetésünk gyorsan elcsitult, elmerítve minket a nyilvánvaló jövőnk nem túl vidám képében, újra meghallottuk Ahriman szavait.

– ...«Homo faber» – a készítő ember, így nevezik most a modern embert. És ez igazságos... Az emberi természetre jellemző, hogy érdeklődést mutat a világ rejtélyei iránt. Logikus a törekvése is ezek megfejtésére. Még maga a válasz keresése is ezekre a kérdésekre az ember azon vágyáról árulkodik, hogy jobban éljen...

— Igen-igen, jobban élni, — ismételte Andrej Ahriman szavait, és viccesen megjegyezte: — A mi esetünkben ez a «jobban» mindig úgy sül el, mint abban a viccben: «Na tessék, épphogy elkezdtünk jól élni, a pénz meg hopp — és elfogyott».

— Aha, és ez mindig így van, — erősítette meg nevetve Szlávik. — Tiszta krónikus hiány!

— Nem krónikus, hanem örökletes, — pontosította Kosztyik. — A pénzhiány — az egy olyan ragály, ami öröklődik.

A srácok felnevettek.

— Ami igaz, az igaz, — bólintott Andrej. — Így múlik el az élet a folytonos pénzügyi aranyérben. Pedig olyan rövid.

Ekkor egy szokatlan verset hallottunk Ahrimantól.

— «A szélben a rózsa szirma szétszakadt.

A fülemüle a kertben élvezte a reggelt.

Élvezd te is, mert a rózsa — pillanatnyi.

A fiatal rózsa suttogja: «Gyönyörködj! Meghalok...»

— Ó! — kapta fel a fejét Kosztyik. — Hiszen ez Omar Khayám. Hadd csak, hadd csak...

És Kosztyik sietett csatlakozni Ahriman hallgatóságához, hátrahagyva a mi társaságunkat. Tatjana, látva, ahogy Kosztyik sietve távolodik, elégedetlenül felhorkant:

— Hm, ez is...

Nem tudta befejezni a mondatot, mert Andrej elmosolyodva, pátosszal mondta a srác után:

— Távozva sok hűséges barátot hagyott maga után. Hiszen ő egy igazi... önző áruló volt.

Felneveztünk. Azonban nem telt el öt perc sem, és az «önző árulók» sorait sikeresen kiegészítette mind Szlávik, mind maga Andrej, mivel az idő-

sebb srácok és Ahriman között nagyon érdekes beszélgetés kezdődött. Nekünk Tatjánával nem maradt más választásunk, mint közelebb menni, hogy legalább ne legyen olyan unalmas menni. Egy vonalba kerülve Vologyával és Veliarral, akik kissé a társaság mögött lépdeltek, most már jól hallottuk Ahriman minden szavát.

Érdekes beszélgetés kezdődött azzal, amikor valamelyik srác emlékeztette Ahrimant arra, hogy még ebéd közben megígérte, hogy felvilágosítja őket az üzletről és arról, hogyan kell helyesen elkezdeni.

– Amit el akarok nektek mondani, – mondta Ahriman, – azt sok embernek elmeséltem és elmagyaráztam különböző országokban. Ráadásul, különböző fajú, társadalmi osztályú és nemzetiségű embereknek. És higgyétek el, gyakorlatilag a többségük... – Elgondolkodott néhány másodpercre, majd így szólt: – Igen, gyakorlatilag mindannyian, csak néhány kivétellel... – És ekkor Ahriman kissé hátrafordult, ahogy nekem tűnt, ferde pillantást vetve a mögöttünk haladó, Nyikolaj Andrejevicszel beszélgető Szenszeire. – Szóval, gyakorlatilag mindannyian gyökeresen megváltoztatták az életüket, elérve a kitűzött célokat, gazdag és a társadalomban tisztelt emberekké váltak. Voltak köztük természetesen nagyon kiemelkedő személyiségek is, akik jelentős sikereket értek el az üzleti életben, akik a segédeim lettek, és most ők maguk vezetik a világ legnagyobb vállalatait. Pedig kezdetben ők is egyszerű emberek voltak, ugyanolyanok, mint ti. De figyelmesen hallgattak a szavaimra, arra, amit most nektek is el akarok mondani.

Ahriman szünetet tartott. A mi srácaink elcsendesedtek.

— Az átalakulás egész igazi ereje a tudatalatti-
tok erejében, a szilárd hitetekben és a tudatotok
kitartó gondolatában rejlik a kitűzött cél elérésé-
ben. Nem kétlem, a Szenszei sokat mesélt nektek
erről. De gondolom, még nem hallottátok, hogyan
lehet a gondolatokat konkrét tettekké materia-
lizálni, megvalósítva a legféltettebb álmotokat a
valóságban.

Az emberek azt gondolják, hogy ez a világ
kegyetlen és igazságtalan. Miért van például az,
hogy egyesek gyakorlatilag nem dolgoznak, és
mindent birtokolnak? Mások pedig reggeltől estig
robotolnak, és csak valami szánalmas aprópénzük
van a zsebükben? Miért van az, hogy egyesek gaz-
dagságot és tiszteletet élveznek, míg mások foly-
ton nélkülöznek, és szinte a szegénységi küszöb
alatt élnek? Egyeseknek luxuskastélyaik vannak
európai fővárosokban, jachtjaik, legújabb modell
autóik, míg mások kénytelenek barakkokban
nyomorogni, és jó esetben zsúfolt buszokon járni
munkába? Miért kínozzák a jó embereket ször-
nyű betegségek, míg a megátalkodott gazemberek
nélkülözés nélkül élnek, ráadásul kiváló egész-
ségnek örvendenek? Miért győz le valakit halálos
betegség, míg mások ugyanazokba a betegségekbe
hálnak bele? Azt mondjátok, a világ igazságtalan?

Ahriman várakozóan nézett a srácainkra.

— Hát igen, — bólintott Zsenyka, valószínű-
leg azért, mert mindenki hallgatott, és egy egész
szlogennel állt elő. — Ma, ahogy mondani szokás,
elmentél az igazságtalanság mellett. De holnap?
Holnap az igazságtalanság nem megy el melletted.

Ahriman elmosolyodott:

— Dehogy, srácok, valójában a világnak ehhez semmi köze. A világ meghatározott törvények szigorú betartásával él. Minden az ember gondolkodásmódjában, a tudatalattija erejének használatában rejlik. Hiszen a tudatalattink kimeríthetetlen lehetőségekkel rendelkeznek. De a kérdés az, használjuk-e? Nem. Miért? Mert folyamatosan kételkedünk magunkban, folyamatosan elégedetlenek vagyunk magunkkal. De válaszoljak neked a kérdésre: ha az ember maga sem szereti és tiszteli önmagát, hogyan kényszeríthet másokat arra, hogy szeressék és tiszteljék őt, hogy számoljanak a véleményével? — A srácok csendben mentek, ki lehajtott fejjel, ki Ahrimanra nézve. — Vegyünk egy egyszerű, banális példát az életből. Két osztálytárs. Az egyik mindenben példa volt — a tanulásban, a társaságban. A másik pedig örökké csak másodhegedűs, lusta, tehetségtelen. De telik az idő, és a másodikból gyárigazgató lesz, az elsőből pedig — a ragyogó koponyából — munkás ugyanabban a gyárban, aki reggeltől estig robotol fillérekért. Miért történik ilyen furcsaság? Igazságtalanság? Egyáltalán nem. Az egész trükk ebben a paradoxonban az, hogy a második, bár külsőleg észrevétlen volt, belső magabiztossággal, az önbecsülés aranyerével rendelkezett, és egyáltalán nem kételkedett abban, amit csinál. Az első pedig a külső körítés mellett belső félelmekkel, a tetteiben való kételyekkel élt. A kételyeknek pedig romboló, nem pedig építő tulajdonságaik vannak.

— Igen, a kétely — az első számú ellenség, — értett egyet Viktor. — És annyira megszokottá válik...

Eközben Zsenyka, aki hátul ment Ahriman és Sztász között, és valószínűleg már régóta pályá-

zott Sztász helyére, észrevett közöttük egy táguló rést, és azonnal megpróbálta kiszorítani a barátját, hogy közelebb kerüljön Ahrimanhoz.

– Pontosan, pontosan, – mondta a srác, átvéve Viktor szavait, és egyúttal megpróbálva beékelődni az első sorokba a neki ellenálló Sztász helyére. – Ez az ellenség annyira megszokottá válik, mint egy barát. A barát pedig rosszabb, mint az ellenség, minél közelebb van, annál tola­kodóbbá és idegesítőbbé válik.

Sztásznak, aki nem bírta Zseny­ka ilyen pimasz hátulról jövő nyomását, engednie kellett a kitar­­tásának. Zseny­ka pedig ujjongott, valószínűleg inkább Sztásznak címezve a szavait, mint Viktornak.

– És még többet mondok. Ez egy igazi gazfickó! Mert a barát mindig a törvényes helyedre pályázik.

Hátulra kerülve Sztász felhorkant az orra alatt, és szemrehányóan Zseny­ka felé nézve hozzátette:

– Ezt úgy hívják: jött a gazfickó három napra vendégségbe, de egy évszázadra maradt.

Viktor, aki elgondolkodva ment, és nem vette észre ezeket a helyi jelentőségű harcokat, elmosolyodott.

– Pontosan megjegyezted! Éppen így fészke­lik be magukat a kételyek a fejünkbe. Ezzel fején találtad a szöget!

Sztász elvigyorodott.

– Még szép! Nekem csak az marad, hogy fején találjam a szöget ilyen hallgató, de nem halló óri­ások mellett.

De Viktor már nem figyelt a szavaira, Ahriman­nak mondvá:

– És hogyan lehet kiirtani ezeket a gazfickókat a fejből?

— A kételyek a tudatlanságból fakadnak. A tudatlanság bizalmatlanságot szül. És semmi sem rombolja úgy a hitet, mint a bizalmatlanság, — magyarázta Ahriman. — A bizalmatlanság a hit ellentéte. A kételyek — a tudatalatti félelmeitek. Minden emberre jellemzőek bizonyos félelmek, az állhatatlanság, a saját pszichológiai komplexusai. Különösen nehéz mindezt leküzdeni azoknak, akik egyszerű, szegény családban születtek, ahol a szülők ugyanolyan vesztesek voltak az életben, mint a többség. Gyermekkoruktól fogva ezek az emberek csak azt a példát látták, hogyan kell túlélni, nem pedig nagy lábon élni.

— Teljesen igaz, — jegyezte meg Sztász, gyorsan odalépve Ahrimanhoz és elfoglalva korábbi helyét, miközben Zsenyka önelégülten bámészkodott. És mosolyogva Zsenykára sandítva, aki egyszerűen elnémult Sztász ilyen pimasz húzásától, bejelentette: — Ilyen családokban egy törvény van: magad túlélted, éld túl a másikat is.

— Az ilyen családokból származók általában csak álmodoznak a gazdagságról, — folytatta Ahriman, úgy téve, mintha nem venné észre ezt a helycserét a barátok között. — De a vesztes komplexusuk miatt nem tudják, sőt még a gondolatát sem engedhetik meg maguknak, hogy valóban meggazdagodhatnak. A legtöbb embert korlátozzák a gondolataiban a saját félelmei, ezért nem élnek, hanem túlélnek.

Bár vegyétek észre, az ember félelmek nélkül születik. Emlékezzetek csak vissza magatokra. A legkorábbi gyermekkortól kezdve különböző félelmeket sulykoltak belétek, amelyek teljesen alaptalanok, mivel a rokonaitok és hozzátartozóitok célja lényegében egy volt — megóvni titeket a

kellemetlenségektől. Aggódva értetek, rátok erőltették a saját pszichológiai típusukat, és valójában meggyőződéses vesztet neveltek belőletek, egy egész «nem szabad», «nem tudom», «ez számomra elérhetetlen» komplexussal. Hát nem így van? Így. Hiszen valóban, ha megerőltetitek az emlékezeteteket és elemzitek a leélt éveket, eszetekbe jut, hányszor mondták nektek gyerekkorotokban, hogy «nem szabad», fojtották el az önállóság, a személyiség megnyilvánulásait. Hányszor hallottátok a szüleitektől, amikor hazajöttek a munkából, hogy a főnökük bolond, idióta. De ez az «idióta» volt a főnök, a szüleitek pedig, olyan okosak, neki dolgoztak. Vagyis, a tudatalattitokban lerakódott a másolási modell, hogy titeket, olyan okosakat, mint a szüleiteket, feltétlenül bolondoknak kell irányítaniuk. Ezért felnőve, és tudat alatt már elfogadva ezt a modellt axiómaként, ti is rabszolgaságra ítéletek magatokat. Higgyétek el, én sok mindent láttam életemben. Még ha az ember zseniális is, de nem tudja elszánni magát valamire önállóan, hát így történik, hogy a zseni elszegődik dolgozni egy idiótához, akinek nincs tudása, de van saját akaratereje. Az akaratérő sokat jelent ebben a világban.

De a gyermekéveitek — ez csak a félelmeitek kialakulásának kezdeti része. Minél idősebbek lesztek, annál több félelemkomplexust keltenek bennetek az ismerőseitek új körei. És tudat alatt azt sulykolják belétek, hogy belőletek soha nem lesz semmi, hogy a kísérleteitek elérni valamit értelmetlenek, hogy előbb vagy utóbb, de úgyszólván tönkrementek, betegek és tehetetlenek lesztek. Azt sulykolják belétek, hogy a világ a szakadék felé rohan, hogy hamarosan itt a világvége, hogy

az élet — örök kín a pokolban, ti pedig benne — csak vesztesek vagytok.

Aztán felnőttök, és ezen az egész negatív komplexuson alapulva más félelmeket kezdenek fejleszteni bennetek a környező társadalom, az újságok és a televízió segítségével, erősítve bennetek a kilátástalanság, a kétségbeesés érzését. És ti már nem ellenőrzitek ezt a negatív információáradatot, akadálytalanul beengedve a tudatalattitokba. Kezdték hinni mindannak, amit láttatok és hallottatok, ezzel a hit erején keresztül megszerezve a létezesetek rémálomszerű valóságát. De ha a lényegét nézzük, globális léptékben, mindez azért történik, hogy engedelmes rabszolgát neveljenek belőletek. Mert ebben a világban egy törvény létezik: vagy szabad ember leszel, rabszolgák ura, vagy egy szabad ember rabszolgája leszel.

Nézzétek meg a világ berendezkedését. Csupán emberek egy kis csoportja, a világ hatalmasságai irányítják, akiknek milliárdnyi ember dolgozik. Azt hiszitek, ők elhiszik azt, amit a televízióban mutatnak és az újságokban írnak? Persze, hogy nem, mert ők maguk azoknak az eseményeknek az alkotói, amelyeket láttok, mert mindez az ő forgatókönyvük szerint történik, hogy állandó félelemben és szolgálalkúságban tartsák az alárendeltjeiket, vagyis titeket. A televízió és a sajtó pedig csak az ő «cári rendeleteik» kikiáltói. Ha a rabszolgák szabadságot és demokráciát akarnak, lesz nekik szabadság és demokrácia, ráadásul olyan formában, amilyenről a rabszolgák nem is álmodtak. A kikiáltók úgy játsszák el a bohózatot, hogy az ember utána nemhogy nem akarja ezt a szabadságot, hanem a bilincseit fogja csókolni, csak hogy minden legalább úgy maradjon, ahogy

Részlet Anasztázia Novih
«Ahrimán kinyilatkoztatása» című rajzából

volt. Tudjátok, mint abban a viccben: ahhoz, hogy az embert boldoggá tegyünk, először mindent el kell venni tőle, aztán visszaadni legalább a felét. Nagy vonalakban minden háború, forradalom, harc a szabadságért, a demokráciáért – mindez hazugság, szép mesék, amelyeket a világ hatalmasságai találtak ki, és amelyekben a rabszolgák kötelesek hinni. Valójában pedig, mindezek mögött csak a pénz áll, a nagy pénz.

Ha a rabszolgák érezni akarják nemzeti büszkeségüket, kérem, a szószólók máris itt vannak. Ha érezni akarják a botrányok, nyilvános leleplezések izgalmát – parancsoljanak, minden ízlésnek megfelelően. Hiszen, az emberek kicsinyesek mindennapi vágyaikban. Semmi sem kelti fel jobban az érdeklődésüket, mint más emberi tragédiája. A világ hatalmasságai bármilyen világvégét megrendeznek nektek, bármit, csak legyél rabszolga, legyél a tömegben, legyél olyan, mint mindenki más, és gondolkodjatok úgy, mint mindenki más. Kevesen vannak, de tudnak irányítani. A rabszolgák pedig rabszolgák. A szolgálattelkéség csírája nemzedékről nemzedékre öröklődik, és keveseknek sikerül kitörniük ebből az ördögi körből. Ezért mindig voltak és lesznek az uralkodók kasztjai és a rabszolgák tömegei.

Hallgassatok ide, srácok! Ahhoz, hogy ne váljatok ennek a tömegnek a részévé, meg kell változtatnotok a rabszolga pszichológiátokat. Kezdjétek el tisztelni magatokat, hogy aztán másokat is rákényszerítsetek a tiszteletre. A világ egész képe a saját elmétekben kezdődik és végződik. A gondolatok – a fegyvereitek. Hagyjatok figyelmen kívül minden negatív szuggesztiót, ne adjátok neki a hitetek erejét. Hiteteknek határozottan

a célotok elérésére kell irányulnia. Véssetek be a tudatotokba az arany formulát: gazdagság, siker, szerencse. Ne hagyjátok magatokat elkábítani a tudatlansággal, félelemmel, babonával. Ez csupán azok provokációja, akik parancsolni akarnak nektek. Gondolkodjatok önállóan! Tanuljatok meg minden döntést önállóan meghozni! És jegyezték meg, ha nem ti fogtok irányítani másokat, akkor valaki irányítani fog titeket, harmadik út nincs. Mert minden hatalom azon a szuggesztiós erőn alapul, amelyet ti támogattok a hitetekkel. Ne legyetek olyan nyulak, akik mintha élni is akarnának, ugyanakkor maguk másznak az óriáskígyó szájába. Jegyezték meg — ez a ti életetek, az egyetlen és megismételhetetlen! Senki másé, csak a tiétek. Ti vagytok benne a teljhatalmú Úr. És csak ti hoztok benne döntéseket! Először is szabaduljatok meg azoktól az alaptalan félelmektől, a vak babonától, amelyek az egész emberiséget kínozzák. Szabaduljatok meg a sablonoktól, a társadalmi keretektől, amelyeket okos emberek hoztak létre a szolgálalkú tömeg számára. Ehelyett higgyetek magatokban, az élet megváltoztathatatlan realitásaiban. Szabaduljatok meg az illúzióktól. A gazdagság — hatalom.

Csendben mentünk, elmerülve Ahriman őszinteségével és erejével megbabonázó beszédében.

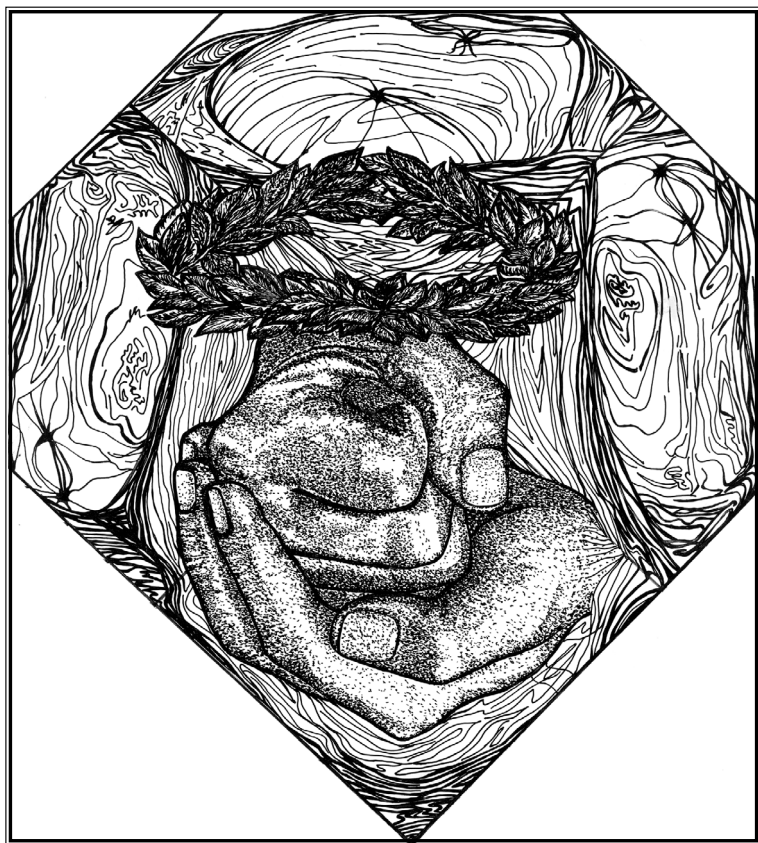
— ...Az esély az igazi szabadságra, boldogságra, gazdagságra való kitörésre mindenkinek megvan. Mi rossz van abban, ha a családod olyan jólétben él, hogy még a dédunokáidnak is jut a gondtalan életre? Mi rossz van abban, hogy pénzzel a zsebedben reálisan utazgathatsz országokban, meglátogathatsz szellemi helyeket? Mi rossz van abban, ha a saját jachtodon az óceán közepén,

a legszebb naplemente háttérében, csendben és harmóniában meditálsz, és a szellemi fejlődéseddel foglalkozol? A gazdag ember előtt, ahogy már tudjátok, rengeteg lehetőség nyílik meg. Ha akarod – tökéletesedj szellemileg, ha akarod – láto-gass meg szent helyeket, ha akarod – beszél-gess híres emberekkel, pihenj a saját villádban, a saját szigeteiden. A gazdag ember előtt megnyílnak a világ hatalmasságainak kapui. És egyforma barát-sággal fogja fogadni akár a Dalai Láma, akár a római pápa, akár az Egyesült Államok elnöke.

Nektek folyton meséket mondanak arról, hogy gazdagnak lenni rossz. Gazdagnak lenni jó! Sze-génynek lenni rossz. A szegénység – egy betegség, amelyet mesterségesen oltanak belétek. Jegyez-zétek meg, bármelyik országba vagy városba köl-töztök is az életetek jobbítása reményében, ha nincs elegendő pénzetek a gondtalan létezéshez, rabszolgák maradtok. Mert bármelyik országban, bármilyen hatalom alatt a gazdagok irányítják a szegényeket, és a szegények dolgoznak a gaz-dagoknak. Ez volt, van és lesz. A szabadságotok kizárólag a tőkéték mennyiségétől függ. Minél gaz-dagabbak vagytok, annál szabadabbak és függet-lenebbek. A többi, amit mesélnek nektek – csak mese. Srácok, ne kergessetek hiú ábrándokat! Ébredjétek fel és éljétek igazán. Ebben a világban csak a legerősebbek élnek, nem pedig túlélnek. Mert ma az egész világot a pénz uralja. Ráadásul, a rabszolgákba mesterségesen nemcsak a sze-génységet oltják be, hanem, ahogy már mondtam, a félelmet is, amelyen okos emberek milliárdokat keresnek.

Mondok nektek egy egyszerű példát, hogyan keresnek a világ vezető gyógyszeripari vállalatai

Részlet Anasztázia Novih
«Ahrimán kinyilatkoztatása» című rajzából

óriási összegeket a rabszolgák tudatán. Csupán egy kis világméretű felhajtást csinálnak valamilyen betegség körül. És ennyi. Ez az ő elsődleges tőkebefektetésük, amely aztán százszoros haszonnal térül meg.

– Nem értem, – csodálkozott Viktor. – Hogyhogy?

– Nagyon egyszerűen. Például, létrehozták az AIDS problémáját, és stabil pénzügyi bevételt biztosítottak maguknak a drága gyógyszerek eladásából, amelyek nagyjából véve az érintett számára nem oldják meg ezt a problémát. Elég volt bejelenteniük az egész világnak a lehetséges fenyegető tuberkulózisjárványt, és máris komoly pénzt kerestek rajta. Nem lennék meglepve, ha kitalálnának (amikor elfogynak a standard ötleteik) valamilyen mutálódott influenzavírust, amely állatokról vagy madarokról terjed emberre.

– De hogyan találhatják ki, ha ilyen vírus a természetben talán nem is létezik? – kérdezte sokkolva Sztász.

– Látjátok, még ti is, feltételezve, azt mondjátok: «talán». A bizonytalanság pedig a rabszolga-pszichológia jele. És ha az elhangzott információhoz hozzáteszük a világ vezető virológiai laboratóriumai néhány tudósának megvásárolt véleményét, feltétel nélkül elhiszitek ezt az információt. Nekik pedig a fő, hogy elhiggyétek, akkor a félelem és az önvédelmi reflexetek sokkal többet tesz, mint az összes tipikus gyógyszerreklám együttvéve. A vírus miatt pedig ne aggódjatok. Ha a vakágyúlövés nem nyugözi le és nem hatja meg a tömeget, lecserélik éles töltetre. Úgyhogy, ha az anyatermészet nem hoz létre ilyen vírust, az emberek segítenek neki. És mindezt azért, hogy

milliárdokat keressenek ugyanazon a vakcinán e vírus ellen.

Egyébként, ezek a srácok ügyesek! Csodálom a zseniális reklámkidolgozásukat és a szolid tőkebeáramlás megszervezését. És a fő, hogy minden viszonylag tisztességes – ti aggódtok az egészségetekért, ők aggódnak a pénztárcájukért. Ráadásul, kigyógyítva egy betegséget a készítményeikkel, cserébe ingyen kaptok három új betegséget. És eredményeképpen a túszaikká, örök támogatóikká váltok. Hát nem zseniális ötlet a tőke állandó feltöltésére a ti félelmetek, befolyásolhatóságotok és szolgálalkúségetek rovására?! Ez nagy üzlet. A nagy üzlet pedig – hatalom. Minden szabad ember arra törekszik, hogy irányítson valakit, hogy ne váljon maga azzá a valakivé, akit irányítanak. Számunkra ez az információ nem egyszerűen sokkoló volt, hanem igazi bombaként robbant. Az idősebb srácokból egyszerűen egyszerre törtek elő az emociók.

– Ez igen! – mondta Viktor. – Ez aztán az átverés, minden átverések átverése! – jelentette ki Sztász.

– A mindenit! Micsoda köcsögök, – háborodott fel Zsenyka, nem válogatva a kifejezésekben. – Hogy én még egyszer vegyek tőlük akár egy tablettát is!

Ahriman elmosolyodott és legyintett Zsenyka felé.

– Ahogy mondani szokás, ha élni akarsz, megveszed, és még köszönömöt is mondasz, sőt lábat is csókolsz. És sehova nem menekülsz ettől a függőségtől, mert ez a valóság. Ahhoz, hogy ne legyél függő, úgy kell felépítened az életedet, hogy téled függjenek. És ez, srácok, sokkal egyszerűbb, mint

amilyennek tűnik. Hiszen minden ember hatalmas lehetőségekkel rendelkezik, mivel van egy mindenható szövetségese és segítője, aki, ha kell, hegyeket mozgat meg és óceánokat szárít ki – ez a tudatalattija. Az emberek 99,9%-a az egész földkerekségen nem használja igazán, butaságokkal tömve tele. Engem ez mindig meglepett. Az ember, aki jelentős pénzügyi magasságokat érhetne el ebben a világban, meghódíthatná a világ csúcsait, elpazarolja tudatalattija erejét valami nevetséges apróságokra. Ráadásul, nem elég, hogy ilyen kicsinyes célokat tűz ki maga elé, még egy csomó akadályt is teremt, azonnal parancsként ültetve azokat a tudatalattijába, hogy «ezt nem kaphatom meg», «ez számomra irreális», «ezt nem engedhetem meg magamnak», és így tovább.

Rémülettel figyeltem, ahogy az emberek könnyelműen elpazarolják a tudatalatti erejét, jelentéktelen apróságokról, silány holmikról álmodozva, miközben ezt a hatalmas erőt jelentős sikerek, egy egész vagyon elérésére is használhatnák az életben. Mégis, sok ember makacsul az apróságokat részesíti előnyben, lemondva a nagyobbról. Ahelyett, hogy milliót keresnének, fillérekről álmodoznak. Ugyanakkor, állandóan irigylik a gazdagokat, miközben lényegében semmit sem tesznek azért, hogy ők maguk is hasonló sikereket érjenek el. Ezért osztályrészük a nyomorúságos élet. És miért van ez így? Mert az emberek lényegükben kicsinyesek.

Ezért oszlik a társadalom osztályokra, szegényekre és gazdagokra. Az emberek a hozzájuk hasonlókkal társulnak, azokkal, akik ugyanúgy gondolkodnak, mint ők, és következésképpen olyan környezetben élnek, amely megfelel gon-

dolgozásmódjuk kereteinek. De ha egy szegény embert a gazdagok környezetébe helyezünk, egy idő után úgy fog gondolkodni, mint a gazdagok, végül megváltoztatja gondolkodásmódját, és elkezdi megteremteni saját tőkét. Ezt már nem egy kísérlet bizonyította. Vagyis, minden az ember gondolkodásmódján és gondolkodásának léptékén múlik.

— És hogyan lehet átállni a gazdag ember gondolkodásmódjára, ha például, jelenleg ez az elit környezet nem elérhető számodra? Vannak más módszerek is? — érdeklődött Viktor.

— Hogyne volnának. Minden a ti kezetekben van — válaszolta Ahriman. — Végtére is, a fent említett módszer mesterséges. De van természetes módja is a meggazdagodásnak. Éppen ennek köszönhetően jutottak fel a világ Olimposzának csúcsára sokan azok közül, akik ma a világ hatalmasságai közé tartoznak. Ahhoz, hogy ezt elérjétek, a legegyszerűbbel kell kezdenetek: hinni magatokban és a lehetőségeitekben. Kétkedés nélkül hinni — és minden úgy válik valóra, ahogyan szeretnétek. Amint megtanuljátok a megfelelő irányba terelni tudatalattitok erejét, a szerencse, az egészség, a gazdagság és a hatalom magától fog hozzátok áramlani. Most pedig meg kell értenetek, el kell mélyednetek benne, és tisztában kell lennetek a tudatalatti erejének felhasználási módjaival. Ne vesztegessetek egy percet sem, ne halasszátok későbbre, hanem kezdjétek el foglalkozni magatokkal itt és most, hogy örökre megszabaduljatok a szegénység, a szükség és a csalódás igájától.

A leghatásosabb módszer egy hatékony imáformulában rejlik, amelyet kicsit később adok

át nektek. Erejének kulcsa pedig a hitben rejlik. Hiszen mi is a hit az élet törvényei szerint? Egy világosan megformált gondolat, amelyet bizonyos ideig a tudatalattitokban tartotok, egészen a megvalósulásáig. Egyszerűen nem ismeritek magatokat, nem ismeritek minden lehetőségeiteket. Tudatalattitok mélyebb rétegei nemcsak korlátlan erőt rejtenek, hanem lehetőségeitek és képességeitek legváltozatosabb spektrumát is. A legkülönbözőbb ötletek teljes információs bázisát őrzik. Lényegében, zsenik vagytok, csak nem is sejtitek. Amikor megtanultok hallgatni a tudatalattitokra és irányítani azt, gond nélkül elérhetitek a pénzügyi függetlenséget, sorsotok uraivá válhattok, és boldogan, biztonságban és bőségben élhettek.

– Ezt tényleg el lehet érni pusztán a saját tudatalattink erejét használva? – kétkedett Ruszlán.

– Igen, el lehet. Jómagam többször is tanúja voltam annak, amiről most mesélek nektek. Láttam, hogyan emelkedtek emberek a tudatalattijuk erejét használva a legmélyebbről a legmagasabbra, hogyan váltak a tudatalatti erejét használva egészségessé és gazdaggá. Egyszerűen széttépték a bilincseket, amelyek gúzsba kötötték őket. Hitüknek köszönhetően a tudatalatti kivezette őket az anyagi, hétköznapi és fizikai problémák fogságából.

– Tehát, a tudatalatti egyfajta emelő? – kérdezte üzletiesen Kosztyik.

– Nem. A tudatalatti a támaszpont. A hit pedig az emelő, amellyel az egész világot ki lehet fordítani a sarkaiból. Srácok, az életben nincsenek véletlenek. Minden, ami az életetekben történik, a tudatalattitok terméke, az ellenőrizetlen gondolatok következménye. Ezért hányódtok az életben

ide-oda, mint irányíthatatlan csónak a hullámo-
kon. A valóságban azonban, srácok, ti vagytok
saját életetek producerei és rendezői. Parancsot
adtatok a tudatalattinak, az pedig végrehajtotta.
Kimeríthetetlen lehetőségeitek vannak arra, hogy
pazar, látványos cselekményeket alkossatok az
életeteknek nevezett filmhez. A tudatalatti pedig,
mondjuk így, a ti aranytartalékotok egy svájci
bankban, amelynek pénzéből bármit megenged-
hettek magatoknak. De az átlagemberek úgy visel-
kednek, mint a bolondok, akik nemhogy a szám-
laszámot nem tudják, de még csak nem is sejtik,
hogy létezik az a svájci pénz. Mégpedig azért, mert
egyszerűen senki sem világosította fel őket erről.
Így éltek szürke hétköznapjaikat, olcsó történeteket
forgatva olcsó, nyomorúságos díszletek között,
minden fillérért reszketve, mit sem sejtve valódi
lehetőségeikről. Hát ne legyetek ti is ilyen bolon-
dok! Éljetek nagy lábon ezekből a kincsekből.
Hiszen az életetek egyetlen és megismételhetetlen!

Ahriman sokatmondó szünetet tartott, mintha
azért, hogy a srácok mélyebben elgondolkodhas-
sanak és magukévá tehessék az elhangzottakat.
Ekkor Vologya dörmögve megszólalt:

– Igen, az élet túl rövid. Az ember próbálja
hasznosan leélni, hogy szellemileg kiteljesedjen,
de a vége mindig ugyanaz. Az életkörülmények
úgy falhoz szorítanak...

– Jegyezzétek meg, éppen a ti gondolatotok az
életkörülményeitek kialakulásának legfőbb oka –
mondta oktatólag Ahriman. – Éppen a gondolat
vezet a lélek kiteljesedéséhez. A művelt emberek
számára ma már köztudott, hogy a lélek, mint
olyan, különböző funkciókat lát el, és ezért két tel-
jesen eltérő szférából áll, amelyeknek megvannak

a sajátos tulajdonságaik és erőik. Tudományosan különféleképpen határozzák meg őket: felszínes «én» és mély «én», objektív és szubjektív gondolkodás, tudat és tudatalatti. De hogy könnyebben megértsétek, maradjunk a számotokra érthetőbb tudat és tudatalatti fogalmaknál.

Nos, a lelket a tudat és a tudatalatti együttes kölcsönhatása határozza meg. Keleten létezik egy felosztás: a kicsi «én» és a nagy «ÉN». A kicsi «én» – az értelmünk. A nagy «ÉN» – a tudatalattink. Srácok, elárulok nektek egy nagy titkot. Valójában a nagy «ÉN» a tudat, ez az, aminek érezzük magunkat, mivel ez az életünk forogatókönyvírója, rendezője és producere. Ez vagyunk mi. A kicsi «én» pedig – amit nem érzünk, a tudatalatti mélyén található. Ez a végrehajtó. Milyen programot táplálunk bele, azt fogja végrehajtani.

Vologya, aki időközben csatlakozott a hallgatószághoz, vállat vont, és kételkedve megkérdezte:

– Valóban így van?

Ahriman elmosolyodott.

– Srácok, lehetőségem volt alaposan tanulmányozni mindent, ami az ember szellemi fejlődésével kapcsolatos Keleten és Nyugaton egyaránt, az ősidőktől napjainkig. Lehetőségem volt megismerkedni olyan történelmi dokumentumokkal, amelyekhez messze nem mindenki fér hozzá. Ezért tudom, mit beszélek. Higgyétek el nekem, ami széles körben terjed a tömegek között, messze nem mindig felel meg az igazságnak. Mert az emberiség elitje számára, amely az egész mítoszteremtési folyamatot fizeti, a tömegek – rabszolgák. Ha az embereknek feltárnák a valós történelmi tényeket, például akár Jézusról, Buddháról és hasonlókról,

Részlet Anasztázia Novih
«Ahrimán kinyilatkoztatása» című rajzából

összeomlana azok hatalma, akik ezeket a tényeket titokban tartják.

– Hát, nem tudom, – dörmögte újra Vologya.

De Ahriman, semmibe véve a kételyeit, folytatta tovább:

– Ahhoz, hogy megtanuljunk irányítani a tudatalattit, hitre van szükség. Mivel a hit mindennek a feje. De önmagában a hit nem elegendő céljaitok eléréséhez. Szükség van még a gondolatok szigorú belső fegyelmeire is. Ideális vezetőnek kell lennetek önmagatok számára. Ez olyan, mint egy vállalat vezetése. Ha a vezető nem követelőző, egyik beosztott sem siet végrehajtani a parancsait, csak lazálni fognak: «talán megcsinálom, talán nem». Egy ilyen fegyelemmel működő termelés, végül, összeomlik és csődbe megy. Ha a vezető szigorú és követelőző – egyik beosztott sem meri megtagadni az engedelmességet, és pontosan végrehajtja az összes elé kitűzött feladatot. És az összeredményben az egész vállalat nyer. Így van ez itt is. A nagy «Én»-eteknek, vagyis a tudatnak szigorú, konkrét parancsokat kell adnia a kicsi «én»-nek, vagyis a tudatalattinak, akkor minden sikerülni fog. Ha ez nem történik meg, félelmek és kételyek fognak kínozni benneteket. Következésképpen, nem lesz rend a fejetekben. És vesztesékké váltok, rossz vezetőkké, aki lelkiismeretesen fizet a dolgozóknak gyakorlatilag el nem végzett munkáért, amivel előre csődbe juttatja a vállalatát. Hiszen nagyon sok, ha nem minden, a főnöktől függ. Jó kollektívát kaptatok. A tudatalattitok, mint egy jól képzett beosztott, nagyon érzékenyen reagál minden kívánságotokra, a főnöke hangulatára. Hát használjátok ki ezt. Ne szégyelljetez szigorúan parancsolni neki, hogy dolgozzon. Csak

akkor gazdagszik meg a vállalatotok, válik versenyképessé, és ez arra készteti a környező embereket, hogy tisztelettel bánjanak veletek. Vagyis, lényegében a belső parancsaitok megváltoztatják a létezésetek külső feltételeit: és a szükség helyett bőséget kaptok, a beteg test helyett egészségeset, a babonáitok és félelmeitek helyett bölcsességet és nyugalmat, a kudarcok helyett sikert. Győztesként kerültök ki minden szempontból – anyagi, szellemi, intellektuális téren!

Hiszen a kicsi «én», az olyan, mint egy matróz a gépházban, akinek köszönhetően az egész tengeralattjáró mozgásba lendül. Ő nem látja és nem tudja, hová úszik a tengeralattjáró. Csak azt figyeli, milyen parancsot ad neki a kapitány. És az egész legénység engedelmeskedik a kapitány parancsainak, ezért a hajó a megfelelő irányba úszik, az ügyes vezetésének és ennek megfelelően az egész legénység összehangolt munkájának köszönhetően.

– Ez mind szép és jó, – mondta Sztász. – De mi van, ha rossz parancsot adok? Vagy az úton valami leküzdhetetlen akadályba ütközöm?

– Soha ne állítsátok be magatoknak, hogy egy akadály leküzdhetetlen. Mert minden helyzetből lehet találni kiutat. A tudatalattitok számára nincsenek kilátástalan helyzetek. Rengeteg eszköz áll rendelkezésére a cél eléréséhez. Nektek csak meg kell látnotok az optimális megoldás választát a környező valóságban. Emlékeztek, hogy van ez a buddhistáknál? Filozófiájuk egyik módszere az emlékezés. Csodálatos módszer. Hát alkalmazzátok a saját helyzetetekre, a gazdagság és a siker elérésére.

— És mi ez az emlékezés módszere? — sietett megkérdezni Andrej Ahrimantól.

— A buddhisták nem logikai úton keresik a bonyolult problémák megoldását a tudatukban a lehetséges utak végiggondolásával. Egyszerűen arra kényszerítik a tudatalattit, hogy emlékezzen erre a megoldásra, mintha már valamikor meghozták volna. Az elme ilyen felszabadulásának és a pozitív, nyugodt gondolkodásnak eredményeként eltűnik a félelem, a reménytelenség érzése, és a tudatalatti a zavaró kételyeitek nélkül kiadja az egyetlen helyes megoldást minden tekintetben.

— Vagyis, mintha működésbe lépne az, amit intuíciónak nevezünk? — pontosította Andrej.

— Igen. A lényeg, hogy ne zavarjátok a tudatalattit a munkában, ne adjatok neki egymásnak ellentmondó parancsokat az adott döntés sikerében való kételkedés formájában. Ne adjatok neki beállításokat: «Ezt nem tudom megcsinálni», «Ez nem fog sikerülni», «Csalás áldozata vagyok» és így tovább. Minél többet képzeltek magatoknak félelmeiket, annál inkább meg fognak valósulni. Mert a tudatalatti számára a félelmeitek, kételyeitek szintén soron következő feladatokat jelentenek a megvalósításhoz. Ezzel ti magatok építetek magatok elé kínai falat, ráadásul, növelitek magatokban a negatív komplexusokat, amelyek viszont minden feltételt megteremtene az idegösszeomlásokhoz és a különböző krónikus betegségek kialakulásához. A kételyek csak gőz, amely rövid időre megjelenik, majd eltűnik. Hát ne engedjétek forrni, hogy ne legyenek gőzfelhők, és ne párologjon el az értékes víz, amely a tudás. Irányítsátok a gondolataitokat.

Jegyezzétek meg, mindig vannak megoldási lehetőségek, még hozzá sok. Egyszerűen nyugodjatok meg, és adjatok parancsot a tudatalattinak, hogy találja meg az optimális megoldási lehetőséget. És legyetek biztosak benne, meg fogja találni. Ti pedig próbáljatok meg ellazulni, és felejtsetek el ezt a problémát. Élvezzétek teljes mértékben az életet! És ne merjétek sűrgetni az eseményeket, kételkedni a tudatalattitok erejében, különben egy helyben fogtok toporogni. Ehelyett a parancsnak így kell hangzania: «Megbirkózom vele», «Megengethetem magamnak», «Nyertem», «Erős vagyok». Vagyis, csak megerősítő, csak pozitív legyen számotokra. És a megoldás hamarosan megjelenik, egyúttal megőrizve az egészségeteket és az idegeiteket.

És figyeljete a beállításaitok helyes megfogalmazására. Például, ha egy céget akartok venni, ne azt mondjátok: «Ez a cég az enyém lesz», hanem «Ez a cég már az enyém». És így is lesz. Lényegében az imaformulátok cselekvéssé materializálódik.

— És mit tegyek, ha állandóan kételyek győzörnek? Mit lehet tenni a kétely elpusztítására magunkban, hogy ne zavarjuk a tudatalattit? — kérdezte Ruszlán.

— Ha kételyek merülnek fel, erősítsétek meg a parancsaitokat a tudatalattinak. Fáradhatatlanul ismételjétek magatoknak ezeket a formulákat, amíg be nem vésődnek a tudatotokba. Például, ilyen megfogalmazásban: «Nincsenek félelmeim, nincsenek kételyeim, mert Én vagyok az Úr, és minden gondolat engedelmeskedik a parancsomnak. Minden kétely eltűnik. Megparancsolom gondolatoknak, hogy nyugodjanak meg és engedelmeskedjenek nekem». Közben asszociatívan

elképzelhetitek, hogyan nyugszanak meg a hatalmas parancsaitok hatására az óceán hullámai, amely a tudatotok, és teljes szélcsend áll be. Ráadásul, ezeket a formulákat 100%-os bizonyossággal kell kiejteni, mintha elvágnátok a pánikhoz, a kétségbeeséshez, minden negatív érzéshez vezető utat. Aludjatok el ezekkel a gondolatokkal, ébredjete velük, éljete velük egész nap.

A tudatotoknak olyannak kell lennie, mint egy hatalmas házőrző kutyának, amely erejével és magabiztosságával elriaszt minden negatívát, hogy megóvja a házatokat – a tudatalattit a káros benyomásoktól. Erejében és hatalmában áll eldönteni, kit engedjen be a házba, és kit nem. Ha, tehát, ti döntőtök, válasszátok csak a pozitívát, a boldogságot, a jólétet, a sikert és a gazdagságot. Irányítsátok azt, amire gondoltok. Gondolataitokban nem lehet alaktalanság. Minden kívánságot világosan és egyértelműen kell kifejezni, és rendelkezniük kell a megvalósíthatóság állhatatosságával.

– Ez mind szép és jó, – mondta komolyan Zsenya. – Csak nehéz elhinni, hogy a tudatalattim képes ilyen eredményeket elérni. Ha olyan erős, akkor miért nem mutatkozott meg eddig, legalább azokban a problémákban, amelyekben nagyon szerettem volna pozitív eredményt elérni?

– Mert nem mozgósítottátok igazán, nem használtátok ki a hitetek erejét. Még csak teljes elképzelésetek sincs arról, mi a tudatalatti. A tudatalatti az élő anyagnak olyan bonyolult szerkezetét irányítja, mint a szervezetetek. Irányítja minden fizikai funkcióját, érzelmét és állapotát, gondoskodik a biztonságáról. Tényleg azt hiszitek, hogy a tudatalatti nem birkózik meg olyan problémák

megoldásával, amelyek gyerekjátéknak számítanak ahhoz a kiterjedt ellenőrzéshez képest, amelyet folyamatosan gyakorol a szervezetetek felett? A munkája valódi terjedelmét el sem tudjátok képzelni. Fenntartani az életet a szervezetetekben — az olyan, mint fenntartani millió galaxis életét!

A tudatalatti mindig az Ura érdekeit védi. Mindig éber. Nem jellemző rá a fáradtság. Nem elég, hogy ellenőrzi a szervezetetekben zajló bonyolult belső folyamatokat, még gondosan rögzíti is a teljes külső információáradatot. Például, meg akartok győződni a tudatalattitok erejéről?

A srácaink készségesen bólintottak. Ahriman megállt. Utána megállt az egész társaságunk is, sűrű tömegben körülvéve őt. Csak a Szenszei és Nyikolaj Andrejevics, elmerülve saját beszélgetésükben, mentek hátul, kissé lemaradva a csapattól.

— Akkor most rögtön csukjátok be a szemeteiket és összpontosítsatok, — javasolta Ahriman. — Adjatok magatoknak világos gondolati parancsot, hogy holnap reggel emlékezzetek az egész beszélgetésünkre, mindenre a legapróbb részletekig. — Úgy döntöttem, én is adok magamnak egy ilyen parancsot, csak a vicc kedvéért, mert biztos voltam benne, hogy mindent a legapróbb részletekig biztosan nem fogok megjegyezni. — Hangolódjatok rá, adjatok akarati impulzust, hogy holnap, amint felébredtek és kinyitjátok a szemeteiket, a tudatalatti reprodukálja a tudatotokban az egész beszédemet a legapróbb részletekig, mindent, amit ma hallottatok és még hallani fogtok tőlem. Világosan fogtok emlékezni minden szóra. Sőt, nemcsak holnap fogtok emlékezni a szavaimra, hanem minden

alkalommal, amikor az életekben találok az általam elmondottakkal.

Ahriman élesen csettintett az ujjával. A csettintése elég hangos és tiszta volt. Ebben a pillanatban a meglepetéstől még össze is rezzentem, ijedtemben kinyitva a szememet. A számban valami kellemetlen savanyú-keserű íz keletkezett, mintha egy harapással fél citromot ettem volna meg. Ettől intenzíven elkezdett termelődni a nyálam. A srácok eltorzult arcából ítélve hasonló érzéseket nem csak én tapasztaltam.

– Na, kiadtátok a parancsot? – mondta Ahriman mosolyogva, lágyítva hangjának intonációját.

– Pfuj, – köpött egyet Vologya, csodálkozva ilyen váratlan ízérzésein. – Mi ez a hülyeség, mintha citromot ettem volna.

– Nálam is ugyanez a baj, – mondta Viktor.

– Igen, elfelejtettem mondani nektek, – kapott észbe Ahriman. – Ez a hatás olyan utóízzel jár, mintha ettetek volna egy gerezd citromot.

– Hát ez aztán a «gerezd citrom»! – mondta szarkasztikusan Kosztyik, Andrejjel együtt oldalra köpködve, mint egy géppuskasorozat.

– Legyetek biztosak benne, holnap reggel, amint felébredtek, a beszédem áradni fog a gondolataitokban, mint egy folyó, – mondta elégedetten Ahriman.

Zsenyika pedig, ízesen a homokba köpve, gúnyosan így szólt:

– Meglátjuk, meglátjuk azt a folyót. Bár az én gátjaimon és duzzasztóimon legfeljebb pár csepp szivárog át abból a folyóból.

Ahriman elmosolyodott, és kitartóan a srác szemébe nézve így szólt:

— Jó, hogy vannak gátjaid és duzzasztóid. Mert a tudás olyan, mint a víz. Amikor a víz érkezik, megjelennek a gátak. De amikor túl sok a víz, a gátak átszakadnak. Amit mondtam, olyan lesz, mint a tavaszi áradás, amely átszakítja a gátjaidat és duzzasztóidat, és egész holnap sebesen fog áradni a gondolataidban, mint egy hegyi folyó, amely elsodor minden akadályt az útjában.

— A mindenit! — mondta Zsenyka, hallgatva Ahriman ilyen csavaros filozófiai beszédét. — Még a füleim is leestek az ilyen szóösszetételektől.

A srácaink felnevettek. Ekkor a Nyikolaj Andrejiccsel együtt odaért Szenszei barátilag Zsenya vállára tette a kezét, és így szólt:

— Ez az, amikor a tők megérik, a levelek lehullanak. Ezekben a szavakban rejlik az élet egész értelme, ahogy a nagy mester és kínai gondolkodó, Csen Csi-zsu mondta a XVII. században.

A Szenszei Ahrimanra nézett, és vidáman felnevettek, némileg zavarban hagyva mosolygó társaságunkat. Csak Zsenyka jegyezte meg tanácstalanul:

— Nem értem.

De ekkor az egész csapatunk újra útnak indult, Ahrimant követve. Sztász pedig Zsenyka mellett elhaladva, megpaskolta a fejét, és így szólt:

— Semmi baj, amikor megérik a tők, megérted!

Amikor a társaságunk kissé lecsillapodott a témával kapcsolatos viccekben, Kosztyik megkérdezte Ahrimantól, próbálva tisztázni magának a félbeszakított beszélgetés fontos pontjait:

— Vagyis, egyszerűen szólva, meg kell győzni magunkat arról, hogy a kívánságunk mindenáron teljesülni fog?

— Igen. A tudatotok kiválasztja a kívánságot, a tudatalatti pedig teljesíti mindazt, amiben hisztek. A tudatalatti nem képes logikusan gondolkodni, ezt számos pszichológiai kísérlet bizonyítja, beleértve a hipnotikus tapasztalatokat is. Hipnózis alatt az ember személyisége úgy változik, ahogy a hipnotizőr tudata kívánja. Mert a tudatalatti vakon elhisz mindent, amit szuggeráltok neki. Hiszen mi is a szuggesztió? A szuggesztió hatalmas erővel rendelkező katalizátor, amelyet meg kell tanulnotok irányítani és kezelni. Az ember, aki mesterien elsajátította a szuggesztiót, vezetővé válik mindenben, beleértve a válalkozást is.

A szuggesztió célzott mentális ráhatás és bizonyos elképzelések felébresztése, amelyeket igazságként fogadnak el és valósítanak meg. Ahhoz, hogy eloszlássatok minden félelmet, folyamatosan autoszuggesztióval kell foglalkoznotok, vagyis célzott gondolatokkal hatni a tudatalattitokra. Ráadásul, pontosan kell megfogalmaznotok a gondolati parancsot. Nem úgy, hogy «Számomra minden legjobbat odaadok ezért» vagy «Minden pénzemet odaadom, hogy ezt megkapjam». Mert később valóban megszerzitek, amit akartatok, de közben, ahogy ígértétek, elveszítitek mindeneteket, vagy odaadjátok minden pénzeteket, ahogy óvatlanul kifejeztétek magatokat a parancsaitokban. Mert a tudatalatti nem érti a vicceket és a mondásokat. Pontosán aszerint a gondolati séma szerint cselekszik, amelyet megadtok neki.

Az autoszuggesztió technikája nagyon egyszerű. Elvben ez ugyanaz a meditáció, ima. Csak nem egyszerűen ülsz benne és bután töltöd az időt, valami érthetlent végezve és ismeretlen dolgot elérve. Hanem világosan kitűzöd magad elé a

célokat és feladatokat. Ahhoz, hogy eloszlassatok minden kételyt és félelmet, ahogy már mondtam, ellazult és nyugodt állapotba kell hoznotok a tudatotokat. Elvben a fizikai ellazulás megnyugtatja a lelket is, sokkal fogékonyabbá teszi a szuggesztióra. Ebben az állapotban kitartóan ismételjétek magatoknak a jelentéseket, parancsotokat. Például, ha az egészségről van szó, mondjátok: «Egészséges vagyok. Tele vagyok boldogsággal, nyugalommal, magabiztossággal». Ha az üzletről van szó, állítsátok: «Gazdag vagyok. Sok pénzem van. Én vagyok a helyzet ura. Tele vagyok nyugalommal, világossággal, magabiztossággal. Úgy lesz, ahogy mondtam». Ha a személyes kapcsolatokról van szó, mondani kell: «Szép vagyok, okos, remekül nézek ki. A testem elbűvölő. Én vagyok a sorsom ura. Ahogy parancsolom, úgy lesz». Ezeket a posztulátumokat lassan, nyugodtan, emelkedett hangulatban kell ismételni 5-10-szer egymás után. És elvégezni ezeket az ima-meditációkat legalább naponta háromszor: reggel, délben és este.

Ismétlem, meg kell tanulnotok használni az autoszuggesztiót elsősorban. Nemcsak arra lesz jó, hogy erős személyiséggé váljatok, hanem arra is, hogy ne legyetek bábok mások kezében, és ne legyetek kitéve külső szuggesztióknak. Például, a személyes könyvelők úgy dönt, hogy «átver» titeket. És ilyen az üzletben, srácok, higgyétek el, sűrűn és gyakran előfordul. Szóval, ez a számfejtő talált egy kiskaput, hogy lopjon a zsebetekből, kitalálva, hogyan verjen át titeket, és gazdagodjon meg maga. És elkezd nektek «meséket» mondani, strómanokon keresztül szuggerálni, hogy a cégetekben a közeljövőben komoly problémák merülhetnek fel, hogy sürgősen intézkedéseket

kell tenni, és ezt és ezt kell csinálni. Mondván, jobb most költeni, de később elkerülhetitek a felesleges kiadásokat. Ha gyengék és hiszékenyek vagytok, ez az üzenet félelmet kelt bennetek, és készpénznek veszitek ezt a szuggesztiót, a «könyvelőtök» pedig meggazdagodik a közeljövőben. De ha erősek és magabiztosak vagytok, akkor minden külső negatív szuggesztiós kísérlet kudarcot vall. Mivel a félelem hiánya, az önbizalom lehetővé teszi a helyzet objektív értékelését.

A szuggesztió ereje minden időben kulcsszerepet játszott az emberek sorsában. A szuggesztió erejével az ember saját maga Ura lehet, sőt másokat is a hatalma alá rendelhet. Elárulom nektek, srácok, titokban, hogy az üzletben ezt a fogást elég gyakran alkalmazzák. Ráadásul, akinek jobban sikerül, az nyer.

Nemcsak védekeznetek kell a szuggesztió ellen, hanem aktívan használni is, ha nemcsak a saját sorsotok Urai akartok lenni. Különösen, az üzletben minden reklám a szuggesztióra épül, arra, hogy az embernek szüksége van erre vagy arra az áurára. És attól, hogy mennyire sikeresen szuggesztáltak, közvetlenül függ a pénzügyi bevételek, és következésképpen a jóléteket.

A szuggesztiót használják a versenytársak félrevezetésére és a befolyási övezet kiterjesztésére is. Például, meg akartok szerezni egy hatékonyan működő kis céget. Ehhez előzetesen, titokban, mesterségesen valamilyen kellemetlenségeket okoztok neki. Aztán elmentek a vezetőjéhez, mint jó barát, és közlitek. — Ezeknél a szavaknál Ahri-man valahogy átváltozott, mintha valóban belépett volna valakinek az irodájába, és jóindulatú hangon így szólt: — «Hallottam, nagy bajban vagy-

tok?» — És hangnemet váltva, azonnal hozzátette a maga részéről, mint egy narrátor a színpalak mögött: — Ez arra készíti, hogy emlékezzen a munkahelyi problémákra. — Aztán újra együttérzően mondta: — «Azt beszélük, egy nagy vállalat fel akar vásárolni titeket». És közlitek a konkurens vállalat nevét. És ebben a pillanatban ennek a vezetőnek a tudatában, ha gyenge személyiség, márpedig a többség ilyen, azonnal bekapcsol a képzelet a jövőbeli eseményekkel, együtt a saját félelmeivel és előérzeteivel. És ti beviszitek neki a következő ütet: «Hogy megváltozott az arca. Roszszul van?» Természetesen megpróbálja leplezni belső érzéseit. Aztán pedig egyszerűen kivégzitek: «Becsületes és tisztességes üzletemberként jöttem önhöz, mivel nem mehetek el egy ilyen igazságtalanság mellett. Azért jöttem, hogy segítő kezet nyújtsak, mivel ebben a helyzetben, véleményem szerint, célszerűbb...» És előadjátok a «közös» üzlet felépítésének tervét, amely megvédi a céget a képzelt veszélytől. És legyetek biztosak benne, helyes szuggesztió esetén az ügyfél maga adja a cége sorsát a kezetekbe, és még hálás is lesz ezért a szolgáltatásért.

A srácok elégedetten elmosolyodtak, mintha Ahriman kiváló színészi játékának köszönhetően valóban az okos cégfelvásárló helyében érezték volna magukat.

— Itt a szuggesztió erejét attól függően kell alkalmazni, milyen temperamentumú az az ember, akihez jöttetek, — folytatta Ahriman az «igazi üzletember» tanfolyamát.

— És ha ez a cég stabilan tartja magát az üzleti piacon? — érdeklődött ravaszul Viktor.

Ahriman elmosolyodott és így szólt:

— A legstabilabb szekér is felborulhat, ha ügyesen megfelelő akadályt állítanak elé. Nagyon sok függ attól, mennyire vagytok magabiztosak. Mert ha egy üzleti «cápával» kerültök szembe, még nem tudni, ki kit eszik meg. Bár meg kell jegyezni, hogy a nagy üzleti «cápák» között is az nyer, aki a legnagyobb önbizalommal és szuggesztíós erővel rendelkezik.

És mintha összegezné ragyogó színészi játékát, Ahriman kijelentette:

— Úgyhogy, srácok, magatoknak kell építenetek az életeteket. Jegyezzétek meg, ebben a világban senki semmit nem csinál csak úgy, és nem ad pénzt. Minden a ti kezetekben van. Hiszen, ez a világ sokkal egyszerűbb, mint amilyennek tűnik. Nem egyszer hallottátok a bibliai állításokat: «Higgy, és megadatik neked», «Kopogjatok, és megnyitattik nektek». Merjete! Mert ez a világ kifejezetten nektek teremtett, és benne minden a tiétek! Hát használjátok, ne szalasszátok el az esélyeteket és a lehetőségeiteket. Butaság állandóan szenvedni és nyavalyogni, hogy minden olyan rossz, a saját gondolataitokkal pokoli létfeltételek közé hajszolni magatokat. Mit értek el ezzel? Sokan ebben a világban szinte mártírnak tartják magukat, bután, alaptalanul remélik, hogy valaki ott fenn megjutalmazza őket, ködösen álmodoznak, mondván, hadd legyen itt rossz nekem, de valahol ott majd jó lesz. Engedjétek meg, hogy megkérdezzem: ott — az hol van? És hogy lesz itt? Az emberek maguk sem tudják, mit akarnak, csupa «majd», «valamikor» jelző. Én pedig azt mondom nektek, ezek a gyengék, az önbizalomhiányos, akarategyenge lelkek jelszavai. Az ő osztályrészük — a szegénység és a rabszolgaság!

Anasztázia Novih
«Ahrimán kinyilatkoztatása» című rajza

Mert az ember élete a benne uralkodó gondolatok eredménye. Ha az ember erős, ha tele van önbi-zalommal, mindent elvehet itt és most. Ő maga teremt magának paradicsomot a Földön. Mert aki megismerte a paradicsomot a Földön, maradjon benne örökké!

Ahrimant hallgatva észre sem vettük, hogy a panziók területére értünk.

– Ó! – mondta Vologya, körülnézve. Ebben a pillanatban éppen a nyári mozi mellett álltunk meg. – Már meg is érkeztünk, úgy tűnik.

Társaságunk is csodálkozva kezdett körülnézni. Valóban, az út a beszélgetés közben teljesen észrevétlenül telt el, mintha nem is mentünk volna, hanem azonnal áthelyeződöttünk volna a térben. Még a lábunk sem fáradt el, bár gyalog tettünk meg egész nyolc kilométert. Az idő mintha teljesen megszűnt volna. Ezt minden srác megjegyezte, ismét csodálkozva ezen a jelenségen.

A mozi mellett már sok ember gyűlt össze. Az idősebb srácok serénykedtek, és elmentek a jegyekért. Tanácstalan társaságunk pedig oldalt maradt, körülvéve Ahrimant. A tőlünk jelen-tősen lemaradt Szenszei és Nyikolaj Andrejevics is odaért, és megállva a közelben, folytatták a beszélgetésüket.

«Meredt» állapotban álltunk, átgondolva mind-azt, amit Ahrimantól hallottunk. Ekkor figyel-műnket egy férfi vonta magára. A ruhájából és az arany ékszerekből – egy masszív lánc a nyakában és egy pecsétgyűrű a kezén – látszott, hogy nem a szegények közül való. A férfi enyhén ittas állapot-ban volt, ahogy egyébként a társaság is, amelyben tartózkodott. Mellette állt egy nő, nyilvánvalóan a felesége, aki folyamatosan morgott valamit felé.

Ekkor a társaságukban heves vita tört ki. Ennek eredményeként az említett férfi elkezdte magát átverekedni a mozi bejárata felé az előadásra várakozó tömegen keresztül. Durván lökdöste az embereket, miközben folyton hátrafordult a társaságához kiabálva, hogy most mindenkinek bebizonyítja, hogy ez a Vitalij Jakovlevics sarlatán és törtető, és fenyegetőzni kezdett, hogy kidobja ezt a «senkit» a színpadról, és nem egyszerűen kidobja, hanem «beveri a képét, hogy ne hülyítse az embereket».

Az emberek elkezdtek felháborodni ennek a lázadónak a pimasz viselkedésén. De úgy tűnt, az ittas férfi egyáltalán senkit sem vett észre maga körül, a barátain kívül. Minél közelebb ért a bejáráshoz, annál agresszívebbek lettek a kifejezései és a cselekedetei. Véletlenül hátrafordulva észrevettem, hogy Ahriman valahogy furcsán Veliarra nézett. Az szó nélkül azonnal eltűnt a felháborodott tömegben. És szó szerint néhány másodperc múlva valami szokatlan történt. Olyan benyomás keletkezett, mintha a dühöngő férfi erővel nekiütközött volna egy láthatatlan akadálnak, amely visszadobta, mint egy gumilabdát. Ezzel az emberrel egy teljes görcsös roham történt, amitől az egész tömeg azonnal elcsendesedett. Veliar pedig, észrevétlenül kisurranva a férfi körül gyülekező báméskodók tömegéből, mintha mi sem történt volna, újra elfoglalta korábbi helyét Ahriman mögött, olyan tanácstalan arckifejezéssel, mintha lemaradt volna a legérdekesebbéről. És amikor a történetektől megdöbben emberek között hol az elítélés, hol a sajnálat moraja futott végig, Veliar még némi aggodalmat is mutatott a

történetek miatt, a fejét csóválva és valamit szomorúan-együttérzően mormolva kínaiul.

A nép dermedtsége és csodálkozása nem tartott sokáig. A férfi segítségére sietett a rémült társasága. Elcipelték ezt a vaddisznót a legközelebbi padig, amelytől nem messze álltunk mi is. Nyikolaj Andrejevics orvosként nem tudott közömbös maradni. Megtapintva a férfi pulzusát, és meggyőződve arról, hogy nincs szüksége sürgős segítségre, újra csatlakozott hozzánk. Az incidens okozója kezdett fokozatosan magához térni.

– Nahát, hogy csinálta ezt? – csettintett a nyelvvel Ahriman, huncutul nézve a padon elterült férfira. – Erős roham tört rá.

– Igen, ismerős «roham», – mosolyodott el a Szenszei, Veliarra nézve.

A kínai, elkapva a pillantását, kissé Ahriman mögé húzódott, nyilván azért, hogy az alakja ne legyen annyira feltűnő.

Eközben az orvosunk, nem véve észre a párbeszéd ezen finomságait, így szólt:

– Kevesebbet kell inni.

– Pontosan, pontosan, – helyeselt Ahriman, mosolyogva összenézve a Szenszei-jel. És halkán hozzátette: – És tartani a nyelvét.

A férfi ködös tekintettel végigmérte a környezőket, megállítva a tekintetét a saját társaságán. Aztán felegyenesedett, a fejét fogva, és csodálkozva hörögte:

– Mi történt?

– Hogy mi? – csodálkozott a közelben álló Ahriman. És félelmetes hangon válaszolta: – Összeütköztél az extraszensz erejével! Most már meggyőződtél róla, milyen energetikai hatalommal rendelkezik valójában?

A pasas tanácstalanul pislogott. A társasága pedig, amely szintén láthatóan nem teljesen értette, mi történt, mintha Ahriman szavait erősítené meg, komoran hallgatott. Ebben az elhúzódó szünetben odaértek az idősebb srácok már a jegyekkel a kezükben. Futólag rápillantva erre a néma jelenetre, odakiáltottak nekünk:

— Gyerünk gyorsabban, különben nem érünk oda, minden helyet elfoglalnak!

Veliar csodálkozó pillantást vetett először a srácokra, aztán Ahrimanra, aki viszont egyáltalán nem jött zavarba a fiúk ilyen kijelentésétől. Valószínűleg Veliar nem teljesen értette a mi valóságunkat: hogyan lehet jegyeket venni és félni attól, hogy valaki elfoglalja a helyeket? De mivel Ahriman nyugodtan fogadta ezt, elindulva a srácok után, Veliar engedelmesen követte, anélkül, hogy választ kapott volna néma kérdésére. Siettünk a bejárathoz, amelyen keresztül szivárgott az előadás kezdetét lekésni nem akaró tömeg. Úgy alakult, hogy a fő társaságunk, figyelemmel körülvéve Ahrimant és Veliart, mint vendégeket, előrement a sorban. Ezt a láncot Tatjana és én zártuk. Mögöttünk pedig Nyikolaj Andrejevics és a Szenszei jött. Ebben a sorrendben is ültünk le.

Unalmamban körülnéztem. A Szenszei és Nyikolaj Andrejevics továbbra is olyan halkán beszélgettek valamiről, hogy csak foszlányokat hallottam a mondataikból. Hallgatózva semmit sem értettem. Ezért a figyelmemet, akárcsak Tatjana, Ahrimanra irányítottam, aki Veliarral együtt ült a srácok gyűrűjében. Kíváncsi voltam, hogyan reagál Ahriman erre a mi valóságunkra, a totális tömegnyomorra, a szűkös helyre, ráadásul, ilyen kényelmetlen, a dolgozó népnek szánt ülé-

seken. Hiszen, figyelembe véve, milyen luxushoz szokott, ez nem lehetett ingyére. De meglepetésemre Ahriman úgy viselkedett, mint egy törzsvendég. Lelkesen mesélve a srácoknak valami újabb vicces történetet, ami Japánban esett meg vele, úgy tűnt, ügyet sem vet arra az özönvíz előtti padra, kopott számokkal és lepattogzott festékekkel, amelyre mindannyian leültünk. Amit nem lehetett elmondani Veliarról, aki a tanácstalan tekintetéből ítélve, valószínűleg mindezt rossz álmoként élte meg.

Elkezdődött az előadás. Meg kell mondani, hogy a repertoár a tegnapelőtti látogatásunkhoz képest némileg megváltozott. Elsőként egy testes, telt keblű, ötvenes éveiben járó nő lépett a színpadra. Hévvvel kezdett mesélni az extraszensz kiemelkedő képességeiről, hihetetlen lehetőségeiről. Kiderült, hogy Vitalij Jakovlevics annak idején sikerrel diagnosztizált olyan komoly technikát, mint a repülőgépek és űrhajók. Ennek köszönhetően nem egyszer mentette meg űrhajósok életét. Állítólag, erről megfelelő dokumentumok állnak rendelkezésre a hivatalos szerveknél. Csak régebben mindez titkosítva volt. Most viszont bátran ki lehet jelenteni. Vitalij Jakovlevics, úgymond, egyedülálló gyógyító erővel rendelkezik! És különösen részletesen kitért egy kisfiú gyógyulásának esetére, aki szó szerint tegnapelőtt csodálatos módon visszanyerte a látását a vakságból, és hosszú némaság után megszólalt a nagyszámú közönség szeme láttára, éppen ennek a «nagy extraszensznek» a szeánsza után. Mesélt arról, hogy Vitalij Jakovlevics hatalmas ereje előtt még olyan szörnyű betegségek is meghátrálnak, mint a rák, az AIDS. Hogy ez a «nagy varázsló» még

jelentős távolságból is pontos diagnózist állít fel, átlát az időn és a téren, képes tárgyakat és embereket teleportálni. És még halottakat is képes feltámasztani, ahogy Jézus feltámasztotta Lázárt. Ráadásul, a nő hangsúlyozta, hogy sok feltámasztási esete hivatalosan, közjegyző által hitelesítve van. A legszínesebb jelzőkkel dicsérte Vitalij Jakovlevicset, szinte magához Jézus Krisztushoz hasonlítva, új Messiásnak, Megváltónak nevezve, biztosítva a nézőket, hogy korunkban Isten egyik legjobb megtestesülése él közöttünk. Ezen a páttosszal teli hangon jelentette be magának Vitalij Jakovlevicsnek a színpadra lépését.

Az ilyen lángoló beszédől felhevült közönség tapsviharban tört ki. Vitalij Jakovlevics lépett a színpadra. Sima borotvált, fénylő arcán mérhetetlen gög trónolt. Gögös vigyorral nézett sas tekintetével a tarka emberi tömegre, amely a tenyerét nem kímélve tapsolt neki. Vitalij Jakovlevics egyfajta barátságos mosolyt erőltetett az arcára. Miután kiélvezte az ovációkat, nyugtatólag intett a kezével, mint egy generalisszimusz, és elkezdte «nagy beszédét». Ezúttal nem fárasztotta magát hosszú «fluid-kozmikus» előadással, megelégedve saját eredményeinek húszperces folyamatos dicséretével ezen a «még senki által ilyen mélyen nem ismert, a kozmikus törvények legmagasabb szintű tudásának területén». Rákapva saját győzelmei kihirdetésének ízére, büszkén kidüllesztett mellkassal és gögös tekintettel járkált a színpadon. Ki gondolta volna, hogy ez az ember még fél évvel ezelőtt a tornatermünkben járkált előttünk hajléktalan kinézettel, meztelen felsőtestére aggatott piszkos kanalakkal, és mesélte a meséit?!

— ...Amikor felhalmozódott bennem a kozmikus fluid energiája, megnyíltak a természetfeletti képességeim. Ez az isteni fény ezer évben egyszer világítja meg csak a kiválasztottak kiválasztottjait. Az elmúlt évezredekben ez Buddha volt, Jézus Krisztus. És most ez a messiási fény rám hullott... Felbecsülhetetlen ajándékot kaptam nemcsak a magnetizmushoz, tisztánlátáshoz, hanem a gondolatolvasáshoz, a betegek gyógyításához, a halottak feltámasztásához, a halálos betegek teljes értékű életbe való visszatéréséhez. A világon először gyógyítok az átható, mindenütt jelenlévő kettős fluidáramláson keresztül, amely a nagy Kozmosz egész energoinformációs mezőjének elsődleges oka. Isteni adományom helyreállítja az ember testét, auráját, megváltoztatja a sorsát. Az isteni gondviselés leszállt rám, megvilágítva fényével, és feltárta előttem a titkos tudást. Ennek alapján dolgoztam ki saját szellemi fejlődési módszeremet, a tökéletesség lépcsőjének tíz fokát...

Ezután Vitalij Jakovlevics emelkedett, ködös magyarázatokba bonyolódott rendszere előnyeiről, nem teljesen érthető ezoterikus kifejezéseket használva. És a végén pátosszal jelentette ki:

— ...Mert az olyan emberek, mint én, akik képesek voltak egyesíteni a mulandó testet a nagy szellemmel, az egyetemes értelem szellemével, Isten mindenhatóságával rendelkeznek!

Beszéde után ismét viharos ováció tört ki. Meglepődtem, amikor láttam, hogy még Ahriman is tapsolni kezdett, és vele együtt a mi srácaink is. Számomra rejtély maradt, hogy a fiúk ezt viccből csinálták-e, vagy csak Ahrimant utánozták. Miután kiélvezte a tapsot, Vitalij Jakovlevics parancsot adott, hogy hozzanak a színpadra egy réz-

lavórt vízzel, szappannal és fehér törölközővel, amelyet a női konferanszié azonnal egy székre helyezett a színpad közepén. Vitalij Jakovlevics elmagyarázta a közönségnek, hogy erre azért van szükség, hogy a kezei folyamatosan tiszták legyenek, mondván, ilyen sterilitással képes tisztábban érzékelni az ember auráját, valamint végrehajtani a bonyolult energetikai műtéteket, amelyek ideális energetikai tisztaságot követelnek. Vitalij Jakovlevics fontoskodva odalépett a vizes lavórhoz, és demonstratívan, lassan megmosta a kezét a kíváncsi közönség néma szemlélődése mellett. Nem tudom miért, de ez az egész túlságosan is megjátszott jelenet bennem Poncius Pilátus kézmosásának történelmi képét idézte fel Krisztus elítélése után.

Miután szárazra törölte a kezét a törölközővel, elkezdte színpadra hívni a jelentkezőket, akik már az előadás kezdete előtt tolongtak a sorban a színpadra vezető lépcsőnél. Elsőként egy alacsony termetű férficske lépett ki. Jól táplált külseje, valamint kerek, előreálló hasa miatt egy gombócra hasonlított. Kerek fejének nagy részét haj helyett kopaszság borította. A lapos orrára csúszó nagy szemüveg kiegészítette a külső megjelenését.

A férficskének mikrofont adtak, és ő nyilvánosan elkezdte panaszolni rossz látását és állandó fejfájását. Vitalij Jakovlevics nyugtató mozdulatot tett, és kezébe vette a mikrofont, bejelentve, hogy most «megfoltozza» ennek a férfinak az auráját, amelyben fekete lyukakat lát a fej és a szemek területén. Megígérte neki, hogy egy idő múlva az egészsége helyreáll, mert először a lelket gyógyítják, az aurát foltozzák, és aztán a testet. A «nagy extraszensz» átadta a mikrofont a segédjének.

Megkérve a férfit, hogy csukja be a szemét, Vitalij Jakovlevics elkezdett erőteljesen hadonászni felette a kezével, különböző levegőbeli konfigurációjú mozdulatokat végezve.

Váratlanul, amikor az extraszensz okos, összpontosított arckifejezéssel «foltozta» az aurát a férfi szeme környékén, a páciens elkezdett könnyedén előre-hátra dülöngélni, követve a kezét, mintha mágnes vonzaná. Kitérésének amplitúdója nőtt, és hamarosan annyira természetellenes lett, hogy a teste gyakorlatilag negyvenöt fokos szögben lógott a padlóhoz képest, megsértve ezzel a fizika minden törvényét. A terem egyetlen meglepett sóhajjal hördült fel. Vitalij Jakovlevics, hallva a közönség felkiáltását, kissé lehajtotta a fejét, és látva ezt a paradoxont, úgy tűnt, maga is megdöbbszent a jelenségen, nem értve, miről is van szó tulajdonképpen. Továbbra is hintáztatva a férfit, kíváncsian meredt a testére, amelyre mintha megszűntek volna hatni az egyetemes tömegvonzás törvényei.

Én lopva a Szenszei-re pillantottam. És észrevettem, hogy a Szenszei valahogy furcsán Ahriman felé nézett. Ez felkeltette az érdeklődésemet, és én is odafordítottam a fejem. Ahriman több mint komoly volt. Merően nézte a színpadot. Arca pontosan olyan volt, mint egy kőszobor. Csak az ajkai mozogtak alig észrevehetően, valószínűleg valamilyen szavakat suttogva. Még valahogy rosszszul is éreztem magam. A mi srácaink pedig, a történetektől felcsigázva, nem vették le a szemüket a színpadról, várva, mi fog történni. Én követtem a példájukat.

Vitalij Jakovlevics megváltoztatta a mozdulatok irányát, és elkezdte fel-le mozgatni a kezét a

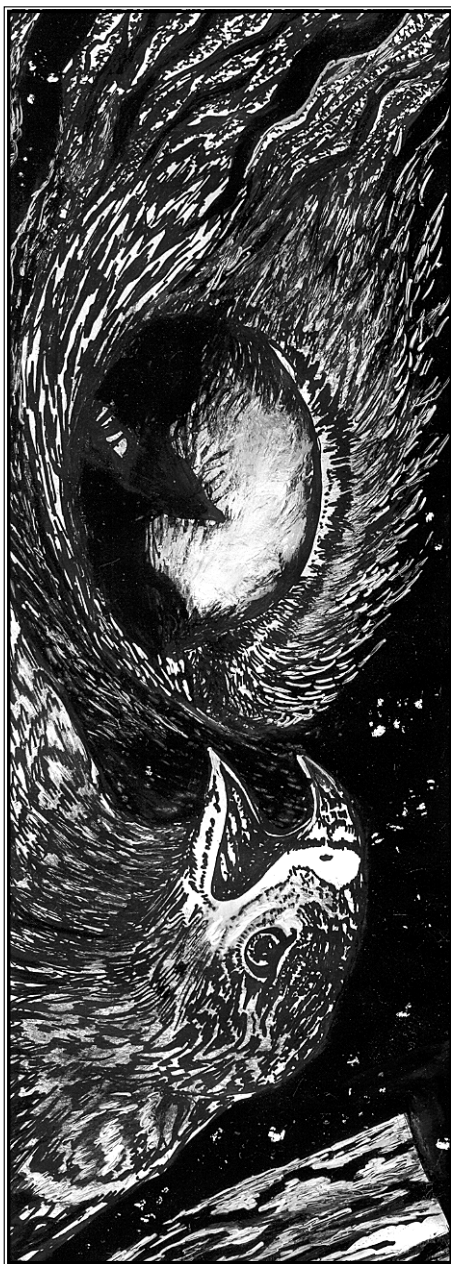
férfi feje felett. És ekkor ez a valószínűleg több mint százkilós férficske mindenki szeme láttára elkezdett könnyedén felemelkedni és leereszkedni, mint egy gumilabda, amelyet a padlóhoz ütögetnek. Először csak valahogy természetellenesen lábujjhegyre állt, mintha egyáltalán nem lenne súlya. Az első sokkoló meglepetés moraja hullámként indult az első sorokból. Hamarosan mi is láttuk, hogy Vitalij Jakovlevics, kissé magasabbra emelve a kezét a szokásos mozdulatainál, valamilyen érthetetlen módon felemelte ezt a férfit vagy tíz centiméterre a színpad padlójától. Nyilvánvalóan, ez a körülmény magát az extraszenszt is zavarba hozta, mert a következő pillanatban még magasabbra emelte a kezét, és a férfi már vagy húsz centiméterre lógott a levegőben. Néhány néző még fel is állt a helyéről. Úgy tűnt nekem, hogy az első másodpercekben Vitalij Jakovlevics, az arcából és a tanácstalan tekintetéből ítélve, amely valamilyen eszközöket keresett a férfi körül, maga is némi értetlenségben volt. Ugyanabban a helyzetben tartva a kezét, elkezdte tapogatni a lábával az üres teret a férfi cipője és a padló között. A lába óvatosan tapogatta a padlót, mint egy aknamezőt. Valószínűleg, az extraszenzoros képességek ilyen nyilvánvaló megnyilvánulásának egész folyamata őt magát nem kevésbé sokkolta, mint a nézőket. De már néhány másodperc múlva a teljes tanácstalanságnak nyoma sem maradt. Kipréselt magából egyfajta mosolyt, és a terem felé fordította tekintetét, próbálva közben ünnepeyesen meghajolni. A lenyűgözött nézők tapsolni kezdtek. A viharos ovációktól fellelkesülve Vitalij Jakovlevics még egyszer játszott a közönségnek, hol fel-, hol leemelve a férfit a levegőben. Nyilván-

valóan, a természetnek ez a megfejtetlen trükkje őt magát nem kevésbé szórakoztatta, mint a többi nézőt. Végül, miután eleget tett önelégültségének, újra a színpadra állította a férficskét, és megparancsolta neki, hogy ébredjen fel.

Úgy tűnt, ez a pufók emberke valóban mélyen aludt, mert kinyitva a szemét, elkezdett sűrűn pislogni és hunyorogni a fényben. A férfi levette a szemüvegét, megtörölte a szemét. És ekkor valószínűleg végleg kitisztult az emlékezete, mert elkezdte tapogatni a fejét, és viharos örömmel kiabálni, hogy a feje már nem fáj, és ami a legfontosabb, a látása teljesen helyreállt. Bejelentve ezt a közönségnek, odaugrott Vitalij Jakovlevicshez, és elkezdte erősen rázni az extraszensz kezét hála-ból, próbálva elérni az arcát is, hogy megcsókolja. Az hátrált a férfi ilyen váratlanul rázúduló vad lelkesedésétől. A terem ismét tapsviharban tört ki. Enyhén meghajolva és mosolyogva a közönségnek, Vitalij Jakovlevics eközben undorodó mozdulatokkal próbálta észrevétlenül kirántani a kezét ennek a férficskének a pufók kezecskéiből, és megszabadulni a férfi kitartó vágyától, hogy megcsókolja az extraszenszt legalább azokon a helyeken, ahová elért.

Az időben érkező segítség a rajongó ilyen túlzot-tan tolakodó hálájától a női konferanszié formájában érkezett. Odalépett a férficskéhez, valamit magyarázva neki, és egyúttal próbálva leválasztani Vitalij Jakovlevicsről. De az láthatóan nem akarta elengedni a kezét. Azonban a nő nem egyszerűen kitartó volt, hanem egy igazi vasgyúró. Látva, hogy a helyzet elhúzódik és reménytelen, alkalmazta a maga nyerő lépését. Kidüllesztve a mellét, a nő előretört, erőteljes testével szétzúzva a férfiak kéz-

Részlet Anasztázia Novih «Ahrimán» című rajzából

fogását, mint egy atomjégtörő a navigáció során. Ilyen nyomás előtt, úgy tűnt, a várfalak sem álltak volna meg, nemhogy ez a «gombóc». Kiméretlenül széttépve a kézfogás bilincseit, a nő faltörő kosként ment a férfinak, közben valamit duruzsolva neki a műmosolyán keresztül. A pufók ijedten hátrált, majd teljesen megadta magát a sorsának, amikor a vasgyűrő leküldte a lépcsőn a színpadról, hatalmas testével elzárva az utat és minden lehetséges kiskaput az imádott bálványhoz.

Vitalij Jakovlevics, megszabadulva a tolakodó férficskétől, megkönnyebbülten felsóhajtott, és újra elkezdett meghajolni a tapsoló közönség előtt. Aztán odalépett a rézlavórhoz, és elvégezte a kézmosást. Csak, ha az első alkalommal a mozdulatai lassúak és inkább csak mutatóban voltak, akkor most olyan undorral mosta le őket, mintha nem egy intelligens férficskéhez értek volna, hanem valami koszos disznópásztorhoz. Sokáig dörzsölte a kezét a hófehér törölközővel, és végül megtisztítva őket, visszatért az őt váró nézőkhöz. Motyogva valami érthetlent a mentségére az előző nehéz gyógyítással kapcsolatban, az extraszensz újra elmondta zavaros «energetikailag fluid» beszédét, amivel gyér tapsot váltott ki a valószínűleg semmit sem értő közönségből.

Vitalij Jakovlevics nemes kézmozdulattal, oda sem nézve, meghívta a következő pácienszt a színpadra. De amikor meglátta, hogy a lépcsőn egy ősi anyóka kapaszkodik fel, bőkezűen mosolyogva rá egész fogatlan szájával, akkor Vitalij Jakovlevics, nyilvánvalóan jól emlékezve az előző, szenvedésektől megszabadított páciense felejthetetlen csókpróbálkozására, kategorikusan elkezdett hadonászni a kezével. A női konferanszié azonnal

sietve elállta az útját a színpadra, ráripakodva az anyóka mögött tolongó tömegre, hogy az extraszensz maga választja ki a következő páciens képességei demonstrálására. Az emberek a sorban morogni kezdtek. Vitalij Jakovlevics pedig, hogy ne essen csorba a tekintélyén a közönség előtt, sietve bejelentette a mikrofonba, hogy segítségére elsősorban azoknak van szükségük, akiknek az aurája nagyon siralmas állapotban van.

Sas tekintetével végigmérte a lépcsőnél álló sort, és ujjával bökkve kiválasztotta a következő páciensét. Egy tizennyolc év körüli, fiatal, vonzó lány volt az, aki szinte a sor végén állt. Amikor a lány átfurakodott a tömegen a színpadra, Vitalij Jakovlevics még ki is húzta magát kissé, arcán a legjöin-
dulatúbb mosoly jelent meg. Büszkén kidüllesztve a mellkasát és a lehető legmélyebbre behúzva a kiálló hasát, odalépett a lányhoz, és bizalmasan átölelte, kezét a csupasz vállára téve. Közben kérdéseket tett fel neki, amelyek nem vonatkoztak a betegségére, hogy hívják, honnan jött, hol tanul. És amikor az általános jellegű kérdések elfogytak, Vitalij Jakovlevics végre megkérdezte, mi is a panaszja. Kiderült, hogy a lányt álmatlanság gyötri. Amire Vitalij Jakovlevics azonnal megengedett magának egy viccet, a közönséghez fordulva, hogy íme, mi történik, amikor a fiatal lányoknak nincs lehetőségük megismerkedni egy tekintélyes, tapasztalt férfival, aki könnyedén megszépítené magányos, unalmas estéiket. A közönség, mintha Vitalij Jakovlevics hangulatához igazodna, úgy nevetett, mintha a legviccesebb viccet mesélte volna el.

Az extraszensz elejtett pár bókot a lánynak elbűvölő külsejéről, és megengedte magának azt a

megjegyzést, hogy az ő bölcsességének, tapasztalatának és nagy erejének köszönhetően a lánynak többé nem kell aggódnia az álmatlansága miatt. Ránézve «tapasztalt» tekintetével, beszámolt az aurája «szörnyű állapotáról», arról, hogy a lányt szemmel verték és rontást küldtek rá. Állítólag, idegen energiákat lát a mellkas területén. Aztán megparancsolta neki, hogy csukja be a szemét, és teljesen, gátlások nélkül bízza rá magát hatalmas erejére. Közben, a közönségnek elmagyarázta, hogy most bemutatja munkájának egy másik módszerét. Először az extraszensz a lány feje felett kezdett mozdulatokat végezni, majdnem ugyanazokat, mint a férfinél. De aztán a kezei simogatva siklottak a lány testén: a fején, az arcán, a kezén, a mellén, a hasán, a lábán. Közben, végighúzva a kezét a testen, mindig megrázta, mintha próbálna megszabadulni valami láthatatlan és ragadós dologtól.

Miután végzett a lánnyal, Vitalij Jakovlevics bejelentette, hogy igyekezett legalább egy kicsit megszabadítani a negatív energiától. De ahhoz, hogy teljesen eltávolítsák ezt a szörnyű rontást, hosszan és eredményesen kell dolgozni az aurán. Azt mondta a lánynak, hogy az előadás után menjen oda hozzá, hogy megbeszéljék a következő szeánszokat, és részletesebben elmagyarázza neki, hogyan és mit kell tennie. Elkísérve a fiatal pácienszt a lépcsőig, az extraszensz ismét elment megmosni a kezét a tiszta, a segítőnő által már kicserélt vízben. Most Vitalij Jakovlevics látható élvezettel öblögetett.

Meg kell jegyezni, hogy a lánnyal folytatott jelenet alatt a nézők meglehetősen zajosan viselkedtek, különösen a hátsó sorokban. A mi társasá-

gunk viszont valamin vihogott, hallgatva valami vicceset Ahrimantól. Nyikolaj Andrejevics, féloldalra fordulva a Szenszei-hez, csendben megbeszélte vele valamit. És mivel nem volt lehetőségem hallani sem azt, amit a Szenszei válaszolt Nyikolaj Andrejevicsnek, sem azt, amit Ahriman mondott a srácok nevetése miatt, kénytelen voltam unottan szemlélni a színpadon zajló eseményeket.

Amikor Vitalij Jakovlevics befejezte a kézmosási procedúrát, és elkezdte keresni a következő pácienszt, a színpad felé egy negyven körüli nő kezdett kétségbeesetten törtetni. A vállán egy nagy daganat volt, amely nagyon elcsúfította. Ilyen daganatot még az utolsó sorokból is félelmetes volt látni. Ezért nem meglepő, hogy a sorban állók szétváltak, előreengedve őt. Vitalij Jakovlevicsnek nem maradt más választása, mint hogy meghívja ezt a szerencsétlent a színpadra.

Amikor odaért az extraszenszhez, a nő sokáig nem tudott megnyugodni, halkan hüppögve a könnyektől. Végre, bemutatkozva Jekatyerina Dmitrijevna-ként, elkezdett mesélni a problémájáról, arról, hány orvoshoz fordult, és semmi sem segített. Drága műtétet javasoltak neki, amelynek kedvező kimeneteléért senki sem vállalt felelősséget. Vitalij Jakovlevics pedig megadta neki az utolsó reményt. Ez az egyetlen esélye, hogy megszabaduljon a szörnyű betegségtől, mert nincs annyi pénze a műtetre. Anyaként pedig egyszerűen nincs joga elhagyni ezt a világot. Hiszen két gyermeke van, akiket egyedül nevel, minden segítség nélkül. De másfelől nem tud tovább kínlódni ezzel a fájdalommal, a gyermekei jövőjéért érzett állandó félelmekkel sem. Ezért minden reménye

csak a csodálatos gyógyulásban és Vitalij Jakovlevics «isteni képességeiben» van.

Ennek a nőnek a története valami együttérzést és sajnálatot ébresztett az elcsendesedett közönségben. Még Ahriman is abbahagyta a vicceit, és komolyan, figyelemmel kezdte hallgatni a nő történetét. Az extraszensz pedig csak bólogatott a fejével, és a páciens ilyen megható beszédének végén biztosította arról, hogy mindent megtesz, ami a hatalmában áll. Aztán megparancsolta Jekatyerina Dmitrijevnaéknak, hogy csukja be a szemét, mondván, most asztrális síkon végzi el a műtétet, eltávolítva ezt a daganatot. Amikor a nő becsukta a szemét, Vitalij Jakovlevics nem kezdett azonnal hadonászni a kezével. Elmagyarázta a közönségnek, hogy koncentrálnia kell, és mozgósítania kell kozmikus erőit, hogy hatalmas energiát generáljon a kezeiből. Egyszóval, mint mindig, nagyon hosszú, fellengzős mondatokat mondott a kozmikus mindenhatóságáról, a mindenhatóságáról bármilyen betegség kezelésében. Aztán ünnepélyes csendben lehunyta a szemét néhány másodpercre. A közönség visszafojtotta a lélegzetét.

Ebben a pillanatban egy nagyon halk kattanás hallatszott. A hang irányába néztem. A mi srácaink, megbabonázva a történetektől, még előre is hajoltak az üléseken. A srácokkal ellentétben Ahriman nyugodtan ült a padon. A karját keresztbe fonta a mellkasán. Összpontosítva nézte a színpadot, ajkai pedig újra hangtalanul suttogtak valamit. Aggodalommal néztem a színpadra. Hogy most valami rendkívüli fog történni, abban valamiért már nem kételkedtem.

Vitalij Jakovlevics megingott, és lassan kinyitotta a szemét. Abból, ahogy elkezdett közeledni a nőhöz, úgy tűnt, valóban transzállapotba került. Ebben a pillanatban éreztem, hogy a napfona-tomban lévő «lótuszvirágom» valahogy furcsán kezdett működni. Általában «kitágult», árasztva áldásos melegét az egész testemben. Most viszont valahogy összeszűkül, összezsugorodott, mintha burkolózna, szirmaival védve magát valami szörnyűségtől. Intuitív szinten éreztem, hogy a színpadon történt valami, valami ijesztő, láthatatlan változás. Valami nyugtalanító, megfoghatatlan dolog nőtt minden másodperccel. Az egész nézőtér megdermedt. Mindenki mintha bénultan figyelte volna az extraszensz cselekedeteit.

Vitalij Jakovlevics lassan odalépett a nőhöz, és parancsolóan kiterjesztette fölé a kezét, még-hozzá valahogy furcsán, kampószerűen begörbítve az ujjait. Ettől a mozdulattól még borzongani is kezdtem. Elkezdte körkörösén mozgatni a kezét a nő válla közelében. Kezének minden mozdulata egy egész hullámnyi érthetetlen, pánikszerű félelmet váltott ki a tudatomban. És ráadásul a leírhatatlan rémülememhez még észrevettem, hogy a testem akaratlanul elkezdett enyhén ringatózni a keze mozgásának ütemére. Félve körülnézve, tartva a gúnyolódástól, felfedeztem, hogy nemcsak én változtam ilyen akarat nélküli ingává, hanem szinte az egész nézőtér, alig észrevehetően ringatózva oldalról oldalra. Úgy tűnt, még a levegő is megsűrűsödött az emberek felett, nehézzé és nyúlóssá vált, mint a sűrű zselé.

Amikor az extraszensz elkezdett valamilyen érthetetlen, a megszokott mozdulataihoz képest új «mágikus passzokat» végezni, a pánikszerű rette-

gésemmég inkább fokozódott. Úgy tűnt nekem, hogy a levegő a nő válla körül gyorsan sűrűsödni kezdett. És egy bizonyos pillanatban teljesen váratlanul az extraszensz keze, mint egy kígyó, sebesen belefűrődött a váll területébe, egyenesen a daganatba. Még össze is rezzentem, ijedtemben hátrahőkölve. A nő vállából skarlátvörös vérspriccelt. Éles, elektromos kisülésre emlékeztető kattánás hallatszott. És a következő pillanatban az extraszensz ujjai elkezdtek lassan a bőr alá süllyedni, egyre mélyebbre és mélyebbre hatolva az élő húsba. Megragadva a daganatot, maga felé húzta. A nő bőre megfeszült, mint egy vékony hártya, és a tökéletes csendben hallatszottak a szakadó hús szörcsögő hangjai. A vér erősebben kezdett folyni, és lefolyt a világos blúzra, szétterülve telített vörös foltként. Az extraszensz még erősebben húzta, és elkezdett lassan kitépni egy egész darab élő, véres húst a nő vállából. A daganat nem sietett elengedni fojtogató csápjait az emberi húsból, amelyek mint a vérre szomjas sötét piócák vájták magukat a szerencsétlen nő testébe. De az extraszensz keze kíméletlen volt. A hús, megnyúlva, mint a gumi, jellegzetes hangokkal kezdett szakadni, gyorsan elválva a válltól. És néhány másodperc múlva a veszélyes daganat teljesen elhagyta a fészket, véres masszát hagyva maga után a vállon. A terem egyetlen rémült és meglepett sóhajjal hördült fel.

A kezében tartva ezt a húsdarabot, amelyből szivárgott a vér és csöpögött a padlóra, az extraszensz megmutatta azt az ismét megdermedt közönségnek. Néhány ember a színpad közelében elvesztette az eszméletét, robajjal elájulva.

A közelben lévő emberek először ijedten szétváltak, de aztán sürgölődni kezdtek körülöttük. Figyelmen kívül hagyva ezt az incidenst, az extraszensz odalépett a vizes lavórhoz, és beleengedte a daganatot. Aztán ugyanabban a vízben leöblítette véres kezét, és elkezdte megtörölni a fehér törölközőbe, vörös foltokat hagyva rajta. A terem még mindig sokkban volt a látottaktól, és feszülten figyelte minden mozdulatát. Megtörölve a kezét, az extraszensz félálomban lépett a nőhöz, és ugyanazzal a törölközővel elkezdte alaposan áttörölni a vállát. Micsoda volt a közönség, beleértve az én egyszerűen kővé dermedt személyem meglepetése, amikor miután levette a kezét a válláról, a véres massa helyén teljesen normális, egészséges bőr volt! A daganatnak nyoma sem maradt. A terem egyszerűen felhördült, és néhány másodperc múlva viharos tapsban tört ki.

A páciens nő, aki gyakorlatilag egyszer sem mozdult meg az egész szeánsz alatt, hirtelen magához tért. Először ijedten nézett a véres blúzára, aztán a vállára, és nyilvánvalóan nem hitt a szemének. Hiszen a bőrön nemhogy seb, de még heg sem volt. Valószínűleg, valóban nem érezett semmit a szeánsz alatt, mivel megtapogatva az egykor beteg helyet, teljesen összezavarodott. Eközben magához tért Vitalij Jakovlevics is. Meglátva a kezében a véres törölközőt, rémülten elhajította magától, mint a büntett eszközét, és félreugrott, mint akit leforráztak. Aztán néma döbbenettel meredt a kezére, amelyen friss vér volt. És csak utána nézett az előtte álló nőre. Kétségtelenül, amit látott, nagyon megrázta. Nem bízva a szemében, óvatosan közeledett a nőhöz, és megérintette az ép bőrét, ahol nemrég még a csúf daganat volt. Maga

a nő, valószínűleg már teljesen felfogva, mi történt itt, vadul visítani kezdett örömeiben, és Vitalij Jakovlevics nyakába borult, méghozzá olyan erővel szorította magához, hogy az megijedve, levegő után kapkodva kezdett kapálózni, próbálva kiszabadulni a fojtogató «béklyóiból». Elengedve őt, a nő a színpad szélére vetette magát, és örömeiben sírni, ugrálni, kiabálni kezdett, demonstrálva a sokkolt közönségnek az egészséges vállát.

Valami elképzelhetetlen kezdődött. A terem egyszerűen felrobbant. Ki tapsolt, ki rekedve ordította a bravót, ki sírt a boldogságtól, ki azt kiabálta «ez az új messiás». A színpadra rohantak az emberek a sorból, durván félrelökve a látottaktól megdöbben női konferansziét. Ráadásul, ki kiszaladt, esetlenül meghajolva az extraszensz előtt, ki négykézláb mászott ki, és jajveszékelve próbálta legalább megérinteni a ruháját. Vitalij Jakovlevics, aki nyilvánvalóan még nem tért magához, látva a felé rohanó és különféleképpen kiabáló tömeget, gyáván felkapta a kezét, eltakarva az arcát, mintha az ütésektől védené magát. De amikor megértette, hogy az emberek a lábaihoz borulnak, könnyes szemmel dicséreteket mondva a tiszteletére, bután elmosolyodott, és elkezdett enyhén meghajolni a skandáló terem előtt, nyilvánvalóan próbálva végleg magához térni és felfogni, mi is történt itt. De ez a tanácstalanság nem tartott sokáig nála. Megértve, hogy a közönség «szupermessiásnak» ismerte el, büszkén kidüllesztette a mellkasát, és már nagy lelkesedéssel kezdett meghajolni, hanyagul kezet nyújtva a körülötte térdelő embereknek. Azok pedig csókolgatták a ruháját, a kezét, valaki keresztet vetett és meghajolt, kiabálva, hogy maga Jézus áll előttük. És

Vitalij Jakovlevics önelégült vigyorából ítélve, ez az új imázs, amelyet a tömeg aggatott rá, nagyon tetszett neki.

Meglepetésünkre ugyanígy négykézláb mászott ki a színpadra az a férfi is az aranylánccal, aki az előadás előtt «be akarta verni a képét» Vitalij Jakovlevicsnek. Korábbi ígéreteivel ellentétben, örült szemmel, félrelökve az extraszensz körül tolongó embereket, ő maga borult a lábaihoz és csókolgatta a cipőjét. Ahriman, felhívva a srácok figyelmét erre a férfira, hangosan így szólt, próbálva túlkiabálni a skandáló tömeget:

– Nézzétek! Látjátok, mit tesz a tudatalatti ereje! Ezt jelenti az időben beszűrt szó. Az ember ellenségből rajongóvá válik!

A srácaink csodálattal bólogattak. Ebben a pillanatban meghallottam a Szenszei hangját, aki Ahrimanhoz szólt a tömeg zaján keresztül.

– Ahriman! Én ezt már nem tudom nézni. Ez már túl sok... Mi kimegyünk Nyikolaj Andrejevicssel, megvárunk titeket az utcán.

– Mi is megyünk már. – Ahriman legyintett az ujjongó emberek és Vitalij Jakovlevics folyamatos meghajlásai felé. – Itt már nincs mit nézni.

Kimentünk a nyári moziból. A látottaktól és hallottaktól én, akárcsak a srácaink, sokkban voltam. Egyszerűen szédült a fejem. Nem tudom, hogy a többiekkel mi volt a helyzet, de én valamiért nagyon kellemetlenül éreztem magam belül, és a testemben újra megjelent a diszkomfort érzés.

– Hát láttátok, hogyan képes az ember irányítani a tudatalattiját! – bólított vidáman Ahriman a nyári mozi felé, ahonnan az ujjongó tömeg zaja hallatszott.

– Mi meg először azt hittük, hogy hazudik, – mondta tanácstalanul Ruszlán.

– Ühüm, – erősítette meg Andrej. – Azt hittük, valami sarlatán. De tényleg erővel rendelkezik.

– És hogyan sikerült neki úgy, hogy a vállon még seb sem maradt? – vontá meg a vállát Sztász. – Egyszerűen misztikum!

– Ami igaz, az igaz, – értett egyet a barátjával Zsenya. – Én sem értettem semmit. Hopsz! És a daganatnak nyoma sincs, még a bőr is sima. Ilyen nincs!

– De hát te magad láttad! – csodálkozott rajta Ahriman.

– Látni láttam, de valahogy... ööö, – Zsenyka próbált szavakat találni, hogy leírja belső érzéseit, de nem sikerült neki. – Röviden szólva, hihetetlen, és kész!

– Ebben rejlik az ember paradoxona! – mondta nevetve Ahriman. – Még abban sem hisz, amit lát. Csak abban hisz, amit maga képzel el. A képzeletét pedig a társadalom alapjai táplálják, amelyben nevelkedett. Vagyis, ha az őt állandóan körülvevő tömeg azt hiszi, hogy műtétet csak sebészi szikével lehet végezni, akkor az egyén semmi mást nem fogad el igazságnak a képzeletében, még akkor sem, ha személyesen látja. Te valószínűleg azt gondoltad, hogy a nő is beépített ember, és a daganata sem igazi, csak egy vörös festékkel töltött mulázs.

Zsenyka meglepetten pislogott.

– És honnan tudja ön... Én éppen erre gondoltam!

Ahriman még jobban felnevetett és így szólt:

– A gondolataid teljesen kiszámíthatóak, mert úgy gondolkodsz, mint mindenki más. Még azok

is, akik most az extraszensz lábát csókolják és hisznek a gyógyító erejében, egy idő múlva azt fogják gondolni, hogy ügyesen becsapták őket, eljátszva ezt az egész színjátékot. Az egyetlen, aki nem fog kételkedni abban, hogy ez valóban megtörtént, az maga a nő, akinek a daganata volt, és azok, akik ismerték őt a gyógyulás előtt. A többiek számára ez az előadás nem marad meg az emlékezetben többnek, mint blöffnek. Most a tapsoló nép ilyen eufóriában van, mert egy kicsit felébredt bennük a hit, de holnap a logikájuk újra felülkerekedik, és úgy fognak gondolkodni, mint mindenki más.

– Szóval, mindenért a gondolkodásmódom a felelős? – kérdezte Zsenya.

– Természetesen, – erősítette meg Ahriman. – Ha meg akarnád változtatni a standard gondolkodásmódodat és más lennél, sokkal több minden tárulna fel előtted. Hiszen a szabad ember abban különbözik a tömegtől, hogy van saját véleménye, és sokkal szélesebben és mélyebben látja bármilyen probléma lényegét. Ha az előadás alatt valóban a «gyökerekig» láttál volna, akkor láttad volna, hogy Vitalij Jakovlevics valójában eltávolította a daganatot, gyakorlatilag szike nélkül műtötte meg a nőt. De amit tett, az csak egy jelentéktelen része annak, amire az ember képes, beleértve téged is. Ilyen műtétet teljesen reális távolból is elvégezni, még akkor is, ha nem látod az embert, csak a fényképével dolgozol.

A hit plusz a vágy – ez egy hatalmas erő, amelynek segítségével igazi csodákat lehet tenni, beleértve az ilyen jellegű műtéteket is. Ráadásul, mindent megtehet, amit csak kívánsz: ha akarod – meggyógyítod az embert, ha akarod – meg-

ölöd. Minden a te kezében van, pontosabban az igazi belső vágyadban. Ez az erő csak egy eszköz, a többi a fantáziád dolga. És felejtse el az erkölcsöt. Nagy vonalakban nem is létezik. Egyszerűen a felnőtté válásod során bizonyos sztereotípiákat erőltettek rád, ugyanazokat a sztereotípiákat, amelyeket az elit hozott létre a tömeg irányítására. De maga az elit egyáltalán nem tartja be ezeket a szabályokat, mert szabad minden szabálytól, különben nem érte volna el ezeket a magasságokat. És a különbség köztük és köztetek csak a gondolkodás szabadságában rejlik. Úgyhogy, légy szabad, és feltárulnak előtted a lehetőségek és a gazdagság is.

És mivel a srácok hallgattak, Vologya mosolyogva megjegyezte:

— A mi országunkban nem éri meg gazdagnak lenni. Még fel sem emelkedtél, máris kinyírnak.

Ahriman elmosolyodott.

— Nos, jobb rövid életet élni gazdagságban, mint hosszú rabszolgaságban. De egyáltalán, ha az embernek helyén van az esze, mindenkinek hasznos és szükséges lesz. De ha nincs helyén az esze, akkor minek mászni az üzletbe? Ez a játék igazi férfiaknak való, nem pedig gyengéknek. Általában az ilyen fej nélküli lovasok az üzletben olyanok, mint a kísértetek — ők maguk semmit sem csinálnak, és másokat is zavarnak a munkában. Ezért, el is takarítják őket. Ahogy mondani szokás, az élet a legerősebbeket választja! A valósága hatalmas akaraterőt követel az embertől, a szabadság pedig még nem kevés pénzt is. Mit lehet tenni, így van berendezve a világ. Ahogy Erich Fromm mondta: «Az ember az egyetlen élőlény,

amelynek meg kell oldania a saját létezésének problémáját».

Eközben megálltunk egy útkereszteződésnél, és elkezdtük közösen eldönteni, melyik úton a legjobb eljutni a panzióktól a földnyelvre. Miután döntöttünk, újra útnak indultunk. Egy ideig együtt mentünk, csak jelentéktelen mondatokat váltva, láthatóan még mindig a látott előadás erős hatása alatt. És csak amikor kiértünk a panziók területéről, újra észrevétlenül szétváltunk, elhúzódva a földnyelv kihalt útján. A szürkület sűrűsödött, és az út egyre kevésbé volt kivehető. A srácok többsége Ahrimannal ment elől. Én Tatjánával, Kosztyikkal és Andrejjel mentünk utánuk. Ráadásul, minél sötétebb lett körülöttünk, annál gyorsabban közeledtünk a nagy társaságunkhoz. És ezúttal a csapatunkat a Szenszei és Nyikolaj Andrejevics zárta. Alakjuk alig volt kivehető valahol hátul. Úgy tűnt, a sötétség egyáltalán nem hatott az idegeikre, ellentétben a mi társaságunkkal. És a beszélgetésük témája is láthatóan komoly volt, mivel nagyon halkan beszéltek, nyilvánvalóan kerülve az idegen füleket. Viszont, Ahrimant nagyon jól lehetett hallani. Hangja parancsolóan csengett a környező természet csendjében. A srácok tovább faggatták a tudatalattiról, arról, hogyan lehet használni legalább úgy, mint Vitalij Jakovlevics, hogy maguk is sikereket érjenek el az életben.

— Vitalij Jakovlevics egyszerően használta a tudatalattija erejét, anélkül, hogy sejtette volna, — magyarázta Ahriman. — Ebben rejlik a fenoménjének egész trükkje. A teremben ülő emberek pedig a hatásának objektumai lettek, amellyel Vitalij Jakovlevics felébresztette a hitüket. Természete-

sen, ilyen kombinációban a szeánszainak pozitív eredménye egyszerűen elkerülhetetlen volt.

— Szóval, akkor mindezt ösztönös szinten csinálta? — tette meg kis felfedezését Ruszlán.

— Természetesen. Az emberek ősidők óta ösztönösen érezték a tudatalatti erejét, és hogy azt valamilyen módon fel lehet használni betegségek gyógyítására és nem csak arra. Azoknak pedig, akik rájöttek, hogyan kell ezt csinálni, azt tulajdonították, hogy titkos képességgel rendelkeznek emberek gyógyítására, rontás levételére, sorsok befolyásolására. Valójában az emberekre gyakorolt hatás módszerei elemiek. Minél több furcsaságot, rejtélyességet lát a befolyásolt személy, annál erősebben hat rá a szuggesztió. Mivel a rejtélyes cselekedetek mindig nagyon erősen izgatják a fantáziát, ezáltal fogékonyá teszik az ember tudatalattiját a szuggerált ötletekre. Egyébként, ezen az alapon születtek a különböző vallási szertartások, rituálék, valamint a talizmánokról, amulettekől, védőtalizmánokról szóló mítoszok.

— Akkor ez azt jelenti, hogy az emberek mindig is képesek voltak használni a tudatalattijukat, még az ősemberek is, nem csak valami sámán? — döntött úgy Kosztyik, hogy pontosítja a sejtését.

— Miért voltak képesek? — csodálkozott Ahriman. — Éppen az ősemberek használták aktívan. A sámánokkal kapcsolatos történet sokkal később történt.

— Nem értem, — mondta Zsenya, és kételkedve a hangjában megkérdezte: — És hogyan használhatták a tudatalattijukat az ősemberek? Hiszen ott mindannyian csordákban jártak.

Ahriman olyan ragályosan nevetett fel, hogy a srácaink akaratlanul is vele nevettek.

— Látjátok, hogyan gondolkodtok! És ez miről árulkodik? Hogy az erről az időszakról szóló ismereteitek nemcsak szegényesek, hanem gyakorlatilag hiányoznak. Éppen most mondtatok ki hangosan egy sztereotípiát, amelyet gyermekkortól belétek sulykoltak, egyfajta sablont, amelyet az elit határozott meg sokmilliárdos szolgálalkú alattvalói számára.

— És miért sablon ez? — ellenkezett már Kosztyik is, aki az előbb még értetlenül nevetett a többiekkel. — És mi van a tudósok állításaival, régészeti leleteikkel?

— Félek, nagy csalódást okozok önnek, Konsztantin, de a legtöbb valóban értékes lelet, amelyek alapján a tudósok megismerhetnék az emberiség múltját, vagy tudatlanságból porosodik a régészeti archívumokban, vagy tudatosan a világ hatalmaságainak hozzáférhetetlen széfjeiben. A tömegmédiában pedig csak azt hozzák nyilvánosságra, ami az elit számára előnyös.

— És minek nekik ilyen bonyodalmak? — kérdezte még értetlenebbül Zsenya.

— A tudás hatalom. A hatalom pedig uralom, — mondta titokzatosan Ahriman, mintha minden idők és népek titkos információját közölte volna. — Felfedhetek nektek egy nagy titkot. A modern emberiség az előző, magasan fejlett civilizáció maradványaiból született, amely olyan sikereket ért el a fejlődésben és a természetfeletti képességei és adottságai kibontakoztatásában, hogy azok természetessé váltak számukra. Ráadásul, azok az emberek az agyuk több mint 50%-át használták, míg a modern Homo sapiens kevesebb mint 10%-át.

— Ez igen! — mondta csodálkozva Andrej.

De Ruszlán azonnal félbeszakította a lelkesedését, felháborodottan darálva egy szuszra:

— De ha az ős-, ős-őseink olyan okosak voltak, mi miért vagyunk ilyen buták? Hiszen, elvileg, bennünk kellene lennie legalább egy «csökevényes» génjüknek.

Ahriman elmosolyodott.

— Nem vagytok buták, és génekből is van bennetek bőven. Minden emberben megvannak ezek a képességek, és ha akarja, kifejlesztheti magában. De a kulcs mindehhez a tudatotokban van. Az pedig blokkolva van a rabszolga-beállításokkal, amelyeket az elit kényszerített rátok. Bár valójában ez csak egy lepel, füstfüggöny. Minden a ti kezetekben van.

— De ki ez az elit? — mondta ingerülten Viktor. — Ezek az erős országok vezetői vagy a politikusok serege? Honnan jöttek egyáltalán, hogy eldöntsék, mit szabad nekünk és mit nem? Holnap lesz egy forradalom valamelyik országban, és a nép egy csapásra elsöpri az egész elitjüket. Ahogy már volt 1917-ben!

Ahriman elnézően elmosolyodott.

— Látom, az ismereteitek és állításaitok túl messze vannak a világ valós helyzetétől. De ez nem a ti hibátok, hiszen ezeken az állításokon neveltek titeket, és pontosan annyi tudást adtak nektek, amennyi szükséges ahhoz, hogy minőségi munkát tudjatok végezni. Azt sulykolták belétek, hogy szabadok vagytok, bár valójában teljes függőségben vagytok attól a rendszertől, amelybe helyeztek titeket. És ez megint csak azért szükséges, hogy a rabszolga hülyeségek nélkül a fejében, végezze a munkáját. Ne sértődjetek meg a szavaimon. Hiszen, mindezt azért mondom, hogy

megértsetek, mi az igazi szabadság, hogy reálisan elérhető, és hogy ha megtöritek magatokban a mesterségesen kialakított gondolkodási rendszert, soha nem látott magasságokat érhetek el. Még teljesen reálisan azzá az elitté is válhattok, és úgy irányíthatjátok a világot, ahogy a legigazságosabbnak tartjátok. Ismétlem, minden a ti kezetekben van!

Ami magát az elitet illeti, hiába gondoljátok, hogy a forradalom viharával el lehet söpörni. Gyakran maga az elit a megrendelője annak a forradalomnak, amelynek hulláma csak az elit számára nemkívánatos bábokat söpri el, hogy újakat állítson a helyükre. De talán, hogy jobban megértsetek a világ elitjének kérdését, elmesélem az előtörténetét.

Őseik lényegében olyan egyének voltak, akik megpróbálták megőrizni az előző civilizáció tudását, beleértve az úgynevezett természetfeletti képességeket is. De ezt a tudást csak öröklés útján adták tovább, szélsőséges esetekben találtak maguknak utódokat. Vagyis, gyakorlatilag megőrizték és tökéletesítették ezt a tudást, nemzedékről nemzedékre titokban tartva az emberek előtt. Amikor pedig az emberiség jelentősen megnövekedett létszámban, és elkezdtek kialakulni a társadalmi-gazdasági formáció alapjai, megjelentek a vezér-vezetők is. Azonban, a látható hatalmuk mögött valójában a «tudás őrzői» álltak, vagy ahogy szerették magukat nevezni, «az istenek és szellemek kiválasztottjai», akik nem egyszerűen tanácsokat adtak a vezéreknek, hanem lényegében ügyesen irányították őket, kényszerítve a parancsaik végrehajtására. Ezt a különleges embercsoportot különbözőképpen nevezték:

sámánok, kuruzslók, varázslók, papok és így tovább. De valójában az igazi nevük Arkhónok.

– Arkhónok? – kérdezett vissza Kosztyik.

– Igen. Görögből ez úgy fordítható: «főnökök», «uralkodók». De ha mélyebbre ásunk a történelemben, feltárul e szó igazi értelme, amely azt jelenti: «a világ urai». Vagyis, gyakorlatilag az Arkhónok külön kasztba sorolták magukat, mint közvetítőket az emberek és a felsőbb erők között, amelyeket később isteneknek neveztek. A törzs vezére, aki nyilvános személy volt és felelt a törzséért, az Arkhón hatalma alatt állt. Az Arkhón, valójában reálisan irányítva a törzset a vezéren keresztül, mindig árnyékban maradt. Ez a rejtettség nagy lehetőségeket adott az emberek valódi manipulálására. És ha a vezér-vezetőket gyakran a törzs választotta, akkor az Arkhón a valódi hatalom «mágikus művészetét» csak az utódjának adta át. Vagyis, külön kaszt alakult ki, amelynek kezében összpontosult a tényleges hatalom. És minél inkább megerősítette a hatalmát, annál inkább kényszerítette a közösség többi tagját, hogy neki dolgozzanak. Meg kell mondani, hogy éppen ez a mag bitorolta el később a fő tudást, ezzel alárendelve magának a többi embert. Ez az első elitje ennek a civilizációnak.

– És sokan voltak akkor? – érdeklődött Kosztyik.

– Nem. A számuk állandó. Akkor is, és most is – tizenketten voltak, plusz egy Fő Arkhón, aki vezette őket.

– És miért éppen tizenketten?

– Mert ez a civilizáció tizenkét emberi családtól származik. A modern Arkhónok az első tizenkét Arkhón közvetlen követői. Nos, az emberiség

Anasztázia Novih rajza
«Az Arkhónok zenekara Abraxas vezetésével»

létszámának növekedésével az Arkhónok tovább tökéletesítették magukat az emberek irányításának és manipulálásának művészetében. Ahogy mondani szokás, kevés ember – kevés főnök. Sok ember – sok főnök. Létrehozták az úgynevezett mesterséges elitet, szétosztva a világban a bábjaikat, akik egész népeket irányítottak. Ráadásul, éppen ők dolgozták ki és vezették be az emberek tudatának irányításának és manipulálásának egyik legérdekesebb formáját – a vallást. Ezt a mesterségesen létrehozott formát a társadalmi tudat átalakítására az Arkhónok az ember két legerősebb ösztönzőjére alapozták – a hitre és a félelemre. Hozzáettek néhány csepp igaz tudást, megfelelő formába öntve a tömeg nagyobb szolgálalkúsége érdekében. És örökre rögzítették ezt a függőséget a szellemi kultúra monopolizálásán keresztül.

– Ez hogy értendő? – nem értette a hallottaktól elképedt Sztász.

– Nos, vegyék például az ismert Bibliát, amelyet most a fél világ szent könyvként tisztel. Kik állították össze az Ószövetséget? A papok, vagyis ugyanazok az Arkhónok. És kik állították össze az Újszövetséget? Az Arkhónok bábjai. Miről lehet itt még beszélni?

– Akkor ez... mit jelent... ezek az Arkhónok állnak a világvallások élén?

– Gyakorlatilag, hatalmilag – igen. És ha pontosabbak akarunk lenni, akkor a világvallások élén az ő kinevezettjeik álltak és fognak állni. A nagypolitika és az üzlet élén – az ő bábjaik. És mindazok az emberek, akik a világ sorsát irányították, például Nagy Sándor, Dzsingisz Kán, Tamerlán, Napóleon, Sztálin, Hitler és mások,

csak figurák voltak az ő sakktáblájukon, amelyekkel lejátszották soron következő bonyolult partijaikat...

– Várjatok, várjatok, – könyörgött a teljesen összezavarodott Sztász. – Milyen kinevezettek?! És mi van Jézussal, Buddhával, Mohameddel? Ezek az emberek szabadságot hoztak az embereknek. Nem lehettek ezeknek a papoknak a csatlósai...

Ahriman még be sem engedte fejezni, parancsoló, gögös hangon szakítva félbe a beszédét:

– Nos, és hol van a szabadságuk?! – és sokatmondó szünetet tartva, újra követelőzően kérdezte: – Hol?! Igen, voltak olyanok, akik megpróbáltak tanítani valamit, tudást adni az embereknek. Sőt, az emberi kezekben volt maga a Grál – ez a legfőbb hatalom! És mi lett? Mivel végződött mindez? Az Arkhónok újabb győzelmével és új vallások létrehozásával az elveszett Tanítások alapján! És mindez miért? Mert az emberek lusták átalakítani magukat. Mert az emberek már hozzászoktak a csordaéletmódhoz, hozzászoktak a rabszolga típusú gondolkodáshoz. Állandóan arra várnak, hogy irányítsák őket. Az Arkhónok annyira igyekeztek, hogy az embereknek már tetszik debilnek lenni, tetszik butának lenni és várni a szájbarágós magyarázatokat a manipulátoraiktól. Egyszerűbb nekik csordában élni, mint szabad emberré válni. Ők maguk ítélik magukat életfogytiglani rabszolgaságra, hát maradjanak rabszolgák, ha annyira akarják. Végtere is, ez az ő választásuk. Mindenki maga dönt a sorsáról.

Ahriman ilyen ütős beszéde után senki sem merte megtörni a beállt csendet. Nekem pedig belül valahogy rossz lett, valami kellemetlen elren-

deltség-érzés támadt bennem, valami belső elégedetlenség magammal, a leverttség és kilátástalanság állapota. Ahriman pedig, tartva a szünetet, folytatta, de már lágyabb hangon:

— Úgyhogy, srácok, ez a világ örök rabszolgaságra van ítélve. De nektek van esélyetek szabad emberekké válni! Ehhez csak gazdaggá, pénzügyileg független emberré kell válni. Akkor minden elérhető lesz számotokra, beleértve az igazi szellemi tudást is, amely feltárja bennetek az erő és a hatalom korlátlan forrását.

Zsenyka megköszöri a torkát, mintha hosszú hallgatás után, és határozatlanul megszólalt:

— De ez valami hülyeség. Hogyan lehetek szabad, ha gazdaggá válok, ha továbbra is ezek, hogy is hívják őket... Arkhónok fognak irányítani?

— Téved, fiatalember, téved, — mondta lágy hangon Ahriman. — Ez a függőség számotokra nem lesz örök. A tőkének kialakulása idején természetesen függeni fogtok, elsősorban attól az államtól, amelyben dolgoztok és éltek. A későbbiekben pedig, amikor az üzlet bővül, megjelenik egy új függőség azoknak az államoknak a törvényeitől, amelyekben az üzletetek lesz. De amikor elég pénzt kerestek ahhoz, hogy függetlenné váljatok az üzlettől, akkor valóban szabaddá váltok. De ha az üzlet helyett a politikát választjátok, akkor elnézést, itt egész életetekben függeni fogtok. Hiszen, minél nagyobb hatalmatok lesz az emberek felett, annál inkább függeni fogtok az Arkhónoktól. De cserébe dicsőséget, nagy pénzt, kényelmes életet kaptok. Úgyhogy, mindenki a sajátját választja.

Zsenya felhorkant és így szólt:

— Nem, hát én persze értem, hogy semmit sem értek. De abból, amit értettem, az jön ki, hogy a szabadság — relatív fogalom. Mindenki maga határozza meg magának, egyénileg. De ha nagy vonalakban nézzük, akkor mindannyian rabszolgák voltunk, rabszolgák is maradunk.

Ahriman elmosolyodott.

— Minden töletek függ.

— Na igen, — dörmögte az orra alatt Sztász, — jó kis nóta, kezdheted előlről.

— És ebbe az Arkhón kasztba reális bekerülünk? — tette fel váratlanul a kérdését Ruszlán.

Az idősebb srácok akartak valami vicceset mondani neki válaszul, de Ahriman megelőzte őket, teljesen komolyan kijelentve:

— Természetesen reális, bár nehéz. Ha elérték nemcsak a pénzügyi szabadságot, hanem a jelentős szellemi fejlődést is, nem hagynak titeket figyelmen kívül. Hiszen, ez a kaszt időszakosan frissül új tagokkal. A régiék meghalnak, újak jönnek a helyükre. Ez természetes folyamat.

— És hogyan találjuk meg őket? — tette fel újra naiv kérdését Ruszlán.

Ahriman elmosolyodott.

— Ha elérték azt, amit mondtam, ők maguk találnak meg titeket, és higgyétek el, a személyiségeteket nem hagyják figyelmen kívül.

— Ugyan kinek kellünk mi, — vigyorodott el Zsenyka. — Ez az Olimposz nem a mi fajtánknak való.

— Ó, éppen ebben rejlik a fő akadályotok, — állapította meg Ahriman elégedettséggel a hangjában. — Ez éppen az, amivel a beszélgetést kezdtük. Gazdag álmokban mindenki szeretne lenni, de tenni érte semmit sem akar. Előre lemondva a

győzelemről, még mielőtt elkezdenétek a harcot, előre vereségre ítéletek magatokat. Egyszerűen, nem láttatok az életetekben valós példákat arra, hogyan értek el emberek a legmélyebbről a legmagasabbra. Én pedig láttam, nem is egyszer. És ezek az emberek a legegyszerűbbel és egyben a legfontosabbal kezdték az útjukon – hittek magukban, ezzel rákényszerítve a tudatalattijukat, hogy a megfelelő irányba dolgozzon. Íme, ma csodáltatok Vitalij Jakovlevicset, a mesterségét. Pedig a képességei elemiek. De nektek már sikerült elérhetetlen keretek közé tennetek. Én pedig azt mondom nektek, fordítsátok meg a gondolkodásotokat, ne alázzátok meg a személyiségeteket, tegyétek szabaddá minden korlátozástól. Higgyetek magatokban! És az álmaitek valóra válnak!

Hiszen, nagy vonalakban, az ember számára csak egy univerzális, beleértve a gyógyító erőt is, létezik, nevezzétek bárhogy – mindentudás, természet, Isten, alkotó Értelem, de lényegében mindez a tudatalatti ereje. Aki a gondolatokat a megfelelő mederbe tereli, az megkapja a kívánt eredményt. Ez minden emberre vonatkozik a Földön, függetlenül a bőrszínüktől, származásuktól és így tovább. Ez az elv egyformán hat az ateistákra és a hívőkre is. Mivel a fő ebben – maga az ember hite. Értitek? Nem az, amiben hiszel, hanem az, milyen erővel hiszel. Mert az egész életed a meggyőződéseid erejére épül. És az élet minden eseménye és körülménye – csak a meggyőződéseid eredménye. Nem véletlenül hajtogatta Jézus állandóan a tömegnek – legyen hitetek. Emlékeztek, ahogy Márk evangéliumában, a 11. fejezet 23. versében áll: «Mert bizony mondom nektek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek:

«Emelkedjél fel és vettessél a tengerbe», és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott. Azért mondom néktek: Amit csak imádságban kértek, higgyétek, hogy megkapjátok, és meglesz néktek».

«A tudatalatti olyan erőket rejt magában, amelyek a világot mozgatják». Ezt mondta az amerikai pszichológia atyja, William James. Az ősi titkos tudás így szól: «Amint belül, úgy kívül, amint fent, úgy lent». Ezt az igazságot mindenki a maga módján értelmezte: Zarathustra, Lao-ce, Buddha, Mózes, Jézus. Ez törvény. A Bibliában meg van írva, hogy mindenkinek a hite szerint adatik. A hit pedig nem más, mint a gondolat vagy egy bizonyos állapot, amelyet a tudat igazságként fogad el, és továbbít a tudatalattinak végrehajtásra.

Ahriman tartott egy kis szünetet, majd így szólt:

– Úgyhogy Vitalij Jakovlevics, bár képes volt mozgósítani a tudatalattija erejét, de először is, csak egy elenyésző százalékát, másodszer pedig vakon, ösztönösen cselekedett.

– Még hogy elenyésző százalékát! – mondta sokkolva Andrej. – Mi lesz akkor, ha teljes gőzzel beindul?!

– Ó! Azt még álmokban sem tudjátok elképzelni! – mondta elégedetten Ahriman. – De ha már így alakult, megosztok veletek néhány példát azok életéből, akik a tanácsomra képesek voltak tudatosan mozgósítani a tudatalattijuk erejét, és gyökeresen megváltoztatni az életüket.

Ahriman egy rövid időre elgondolkodott, majd így szólt:

– Talán elmesélem egy ismerős pap történetét. Amikor megismertem, beteg, az élettől meggyötört

ember volt. Volt egy saját egyházközsége, de gyakorlatilag senki sem látogatta. Az embereket is meg lehet érteni. Kinek van kedve egy omladozó templomba járni, amelynek épülete már régóta felújításra szorul, ráadásul egy olyan paphoz, aki nagyon gyakran beteg, és néha az egészségi állapota miatt nem tudja végig vezetni a misét? Ugyanakkor, maga a pap elég érdekes ember volt. Volt benne valami olyan, – Ahriman kissé elnyújtotta az utolsó szót, mintha emlékezne, – valami megfoghatatlan, vonzó részecske. Amikor őszintén beszélgettünk, elmesélte, mennyire rosszul mennek a dolgai: az emberek nem látogatják az egyházközséget, nincsenek adományok, a templom falai fokozatosan omladoznak, pénz a javításra nincs. Az egészsége teljesen megromlott. És mit meg nem tett már, hogy helyrehozza. De sem az orvosok, sem a szenteltvíz, sem az imák – semmi sem segített. Egyszóval, hanyatló állapot. Minden rossz nála. Nem lát kiutat, és már nincs ereje túrni.

Természetesen, hogyan is segíthetett volna neki bárki is, ha lényegében a dolog nem a testében volt, amelyet próbált gyógyítani, hanem a lelkében! Hogyan segíthetett volna neki a szenteltvíz, ha nem volt hite a gyógyító erejében! Hiszen, a szenteltvízzel való gyógyulás nem a víz rovására történik, hanem kizárólag magának az embernek a hite, vagyis a tudatalatti reakciója révén. Éppen a tudatalatti gyógyító ereje gyógyítja a szervezetet, és semmi más. A víz pedig csak egy szép érv, hogy az ember meggyőzze a tudatalattiját és higgyen a gyógyulásában, semmi több. Hogyan segíthetnek volna neki az imái, ha azok nagyjából véve absztraktak voltak, a semmibe irányultak? A pap

az életét félelemben és tévedésekben élte. Még a Biblia is mély szomorúságra adott okot számára. Honnan kerüljön harmónia a lelkébe? Hiszen, a pszichének és a fiziológiának ki kell egészítenie egymást, ki kell egyensúlyoznia egymást, nem pedig széthúznia!

Egyszer, megsajnáltam. És úgy döntöttem, elmagyarázom neki, hogy minden problémája nem a külsőben rejlik, hanem a belsőjében. Megtanítottam helyesen imádkozni. Világosan és konkrétan imádkozni, mozgósítva a tudatalattija kimeríthetetlen erejét, feltárva magában a gyógyulás csodálatos, természetfeletti lehetőségeit. Vagyis, részletesen elmondtam neki, hogy először, az ima előtt, rá kell hangolódnia, fel kell készülnie. Ehhez gondolatban a testéhez fordulva el kell érnie a szervezet általános ellazulásának és a psziché megnyugvásának hatását. Körülbelül úgy, ahogy nálatok, amikor meditációs állapotba kerültek. És amikor eléri ezt a félálom állapotot, akkor ismételnie kell az imát, amelyet adtam neki: «A kegyelmes és tökéletes Isten megnyilvánul a testemben. A tudatalattim megtelik az Ő hatalmas erejével. Ő teremtett engem a saját képére és hasonlóságára. Hatalmat adott nekem a testem és a lelkem felett. Ő teremtette ezt a világot számomra. Minden ebben a világban az enyém. Én vagyok az életem Ura. Gazdagság, egészség, siker tölti be az életemet. A tudatalattim újjáteremt engem, az Isten által teremtett képnek megfelelően».

Azt mondtam neki, hogy ezt az imát naponta tizenkétszer kell elvégezni, tizenkétszer elmondva. És nemcsak elmondtam neki ezt az imát, hanem elmagyaráztam a működési mechanizmusának lényegét is. Amikor egy ilyen imát kitartóan ismé-

telsz pontosan ennyiszor naponta, az agyunk, amely a tudatos analitikus elme szerve, ezt az imaformulát szabály-parancsként fogadja el. És amint az elme elfogadta, ez a gondolati parancs továbbítódik a napfonatba, amelyet «a tudatalatti agyának» is neveznek.

– Igen, a Szenszei mesélt nekünk a napfonatról, – mondta élénken Andrej. – És tényleg, az a tudatalatti agya?

– Kétségtelenül. Csodálkozom, hogy a Szenszei ezt nem magyarázta el nektek. Éppen a napfonat a tudatalatti agya. Ráadásul, éppen ott aktiválódnak és materializálódnak a gondolataitok és képeitek az életetek eseményeivé... De térjünk vissza a papunkhoz. A magyarázataim után határozottan és kitartóan hozzálátott az ima végzéséhez. És szó szerint már néhány nap múlva jelentős megkönnyebbülést érzett, és már egy hónap múlva, és ezt orvosi vizsgálat is megerősítette, az egészsége sokkal jobb lett, később pedig teljesen helyreállt. Ráadásul, továbbra is kitartóan végezve ezt az imát, a tanácsomra azt szuggerálta magának, hogy ő egy kiváló szónok. És mit gondoltok? A tudatalattija átalakító ereje nem váratott magára. Pénzügyei meredeken felfelé íveltek. Az egyházközség életre kelt, és hamarosan annyira látogatott lett az emberek által, akik egyszerűen hallgatták ennek a papnak a prédikációit, hogy a falai nem tudták befogadni az összes érdeklődőt. Jelentős adományok érkeztek, amelyekből sikerült teljesen felújítani az egyházközség helyiségeit. Ezt a papot elkezdték meghívni különböző városokba és országokba. Gyorsan népszerű és híres lett. És most már bejárta majdnem a fél világot az előadásaival, sok fővárosban járt, megismer-

kedett kiemelkedő emberekkel. Könyveket írt a tudatalatti fenoménjéről, és megtanította ezt a módszert, amelyet elmondtam neki, sok embernek. Íme, mit jelent a tudatalatti ereje! Ahogy a Bibliában Máté evangéliumában, a 21. fejezet 22. versében áll: «És mindazt, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok». Mert megíratott, mindenkinek a hite szerint adatik. Látjátok, mit tesz az emberekkel a tudatalatti ereje! Ha nem tanulta volna meg ez a pap uralni, akkor úgy halt volna meg, hogy senkinek sem volt szüksége rá ebben az életben.

– Szomorú sorsa lett volna, – jegyezte meg Sztász.

– Igen. De képes volt újjáteremteni magát, és igazi emberré vált, – hangsúlyozta újra Ahri-man. – Sok hasznosat tett más emberekért, bejárva a világot előadásokkal, és megtanítva erre a tömegeket. Íme, mit jelent, ha az ember elkezd megismerni önmagát.

– Igen, ha Zseka elkezd megismerni önmagát, valószínűleg utána barlangban kell élnie, – mondta viccelődve Sztász.

– Miért? – nem értette Zsenya.

– Hogyhogy miért? – mosolyodott el ravaszul a srác. – Meglátod a lényegedet, és a szülőföldre vonz majd. Képzeld el, milyen neandervölgyit találsz a tudatalattid mélyén!

– Ugyan már. Bármilyen is, de az enyém! Engem legalább a barlangba vonz, mert az én neandervölgyim bármilyen is, de gondolkodó ember. De a te főemlősöddel neked egész életedben fákra kell másznod és banánt zabálnod!

– Főemlőssel?! – mosolyodott el Sztász, és Ahrimanhoz fordulva hozzátette: – Ne figyeljenek

rá, ő nálunk egyébként okos srác. Csak az eszére jellemző néhány klinikai sajátosság...

A srácok felnevettek, és amikor a viccek elmúltak, visszatértek a beszélgetés témájához.

— Tehát, a hitünk határozza meg a tudatalatti munkájának irányát, — vont le a következtetést Viktor. — És ha a hit absztrakt lesz, akkor a tudatalatti is illúziókat és mítoszokat fog szülni nekünk?

— Magától értetődik, — bölintott Ahriman.

— És mégis a pap, ő nem a nulláról kezdte az életet, — dörmögte Vologya. — Neki már volt valami, volt egyházközsége. Vagyis, nagyjából véve ennek az embernek egyszerűen az egészség és a munkaképesség hiányzott ahhoz, hogy rendbe hozza az életét.

— Jól van, — mondta Ahriman. — Megoszthatok veletek egy olyan életpéldát is az emberek felvilágosításával kapcsolatos gyakorlatomból, amikor az ember, aki senki és semmi sem volt, meghallgatva a tanácsaimat, a nulláról kezdte az életet, és a tudatalattija erejével hatalmas vagyont és magas társadalmi pozíciót ért el.

A srácok érdeklődve meredtek Ahrimanra. Ő pedig lassan elkezdte a történetét.

— Egyszer a parkban sétáltam, és a figyelmemet egy hajléktalan vonta magára. Kinézetre ötven körüli. Pizkos, elhanyagolt, szakadt ruhában. Alig vonszolta lefogyott testét, üvegeket gyűjtve. Amikor szóba elegyedtem vele, meglepődtem, amikor hallottam, hogy csak negyvenegy éves. És bár az élettörténete meglehetősen banális — család, barátok, munka, alkoholizmus és az utóbbi következményeként az utca és a kilátástalanság —, mégis úgy döntöttem, segítek neki. Őszinte-

ségre bírtam, és elmesélte, hogy egész életében félt valamitől. Először a félelem, hogy munka nélkül, pénz nélkül marad, aztán a félelem, hogyan tartsa el a családot, félt a főnökökkel való konfliktusoktól, félt, hogy kirúgják, utcára teszik. Hogy valahogy megszabaduljon ettől a félelemtől, inni kezdett. Egyszer ivott, megkönnyebbülést, ellazulást érzett, a félelmek ideiglenesen elhagyták. Másodszor, harmadszor ivott, már «hősnek» érezte magát ebben az életben. Így szokott rá az alkoholra. Az, hogy ideiglenesen elfelejtette a problémáit, egyáltalán nem jelentette azt, hogy azok nem halmozódtak fel. Végül megértette, hogy alkoholista lett, és a problémák csak szaporodtak. Egyik konfliktus szülte a másikat, és minden úgy kezdett gurulni, mint egy hógolyó. És eredményeképpen – amitől a legjobban félt az életben, az be is következett. Munkanélküli, hajléktalan lett, a szó teljes értelmében az utcára került.

Figyeljétek meg, ez egy klasszikus példa, amely bemutatja a tudatalatti fenoménját. A domináns gondolat az emberben, érzelmekkel megerősítve, erőt nyer. Éppen ez az erő a parancs a tudatalatti számára. A tudatalatti pedig, mint tudjuk, nem érti a vicceket. Szorgalmasan és hatékonyan végrehajtja azt, amiben hisz, és amiről az ember maga győzi meg magát. Ezért hangsúlyozom állandóan a figyelmeteket arra, hogy nemcsak el kell végezni az általam adott imát meditációs állapotban, hanem örülni is kell annak, hogy már megkaptátok a kívánt dolgot. Ez az érzelem ad erőt, parancsot a tudatalattinak, és az végrehajtja. De a legtöbb ember pontosan az ellenkezőjét teszi, évről évre erősítve magában a legerősebb érzelem – a félelem – dominanciáját, ezzel elviselhetlenné

téve az életét. Ennek az embernek a korábbi élete sokak hibáinak tipikus példája. A félelmei, amelyek felnevelt, gondolatban megerősített és érzelmekkel támasztott alá, megvalósultak.

– Vagyis, a félelmével parancsokat adott a tudatalattinak, hogy munka nélkül, pénz nélkül marad az utcán, és ez megtörtént? – pontosította magának Andrej.

– Igen, – válaszolta Ahriman. – Ráadásul, a tudatalatti megtalálta a leghatékonyabb módszert a parancs gyors végrehajtására. Rászokva az alkoholra, elég gyorsan leitta magát, elvesztette a munkáját, minden rokona elfordult tőle, és eredményeképpen 39 évesen az utcára került lakás és megélhetési eszközök nélkül. Két évig csavargott a parkokban és kapualjakban, üvegeket gyűjtve és szükös adományokból tengődve. Ha akkor nem találkozom vele, már rég nem élne, és soha nem tudta volna meg, hogy az életében történt szomorú események valódi oka benne magában rejtett, pontosabban a gondolataiban.

Miután megnyílt nekem, úgy döntöttem, segítek neki, és elkezdtem mesélni azokról a valódi okokról, amelyek ebbe az állapotba juttatták, valamint arról, hogyan lehet kilábalni ebből a helyzetből. Elmeséltem neki, milyen erő segített neki eljutni a szegénység legszélére, és megtanítottam irányítani és uralni azt, a megfelelő mederbe terelni. Megtanítottam neki az egyszerű igazságokat, és ő valóban átérezte. Másfelől viszont, – mosolyodott el Ahriman, – mit tehetett volna, hiszen ez volt az egyetlen esélye. És élt vele. Mindössze kilenc év telt el. És eredményeképpen ma ez az ember egy nagy konzern vezetője. Az egyik legjobb segítóm. Önállóan képes volt felemelkedni a legmélyebbről,

a legnagyobb sárból. És el sem tudjátok képzelni, milyen élvezetet okoz nekem figyelni, amikor a találkozókon neves politikusok, sőt elnökök sorakoznak fel, hogy kezet fogjanak velem, nagy megtisztetésnek tartva ezt magukra nézve. — Ahriman elmosolyodott és elgondolkodva mondta: — Ha tudnák, hogy még kilenc évvel ezelőtt az egyszerű járókelők nemhogy kezet nem nyújtottak, de még az aprót is undorral dobták oda neki...

— Na persze, — mondta irigykedve Ruszlán, — ön segített neki, tanította, pénzt adott neki.

— Téved, fiatalember, — válaszolta Ahriman. — Semmilyen pénzt nem adtam neki. A parkbeli beszélgetésünk után legközelebb csak hat év múlva találkoztam vele, amikor már a konzern vezetője volt. És ő maga kérte, hogy vegyem be a csapatomba. Természetesen, felvettem. Öröm volt látni, hogy a szavaim nem veszttek kárba.

— Ez igen! — mondta döbbenetesen Zsenya. — Hat év alatt hajléktalanból konzern vezetőjévé válni?!

— Nincs ebben semmi meglepő. A tudatalatti lehetőségei korlátlanok, — mondta Ahriman. — Minden töletek függ, mennyire hisztek ebben, és milyen erőt fektettek a vágyatok elérésébe.

— És akkor hogyan... pénz nélkül? — vont a meg a vállát értetlenül Viktor.

— Sokkal többet adtam neki, mint a világ összes pénze! Feltártam előtte a tudatalatti titkát. Értékes tudást adtam neki arról, hogyan működik. Megértette és elmélyedt abban, amit meséltem neki, elkezdte mindezt végrehajtani. És a pénz magától jött hozzá. Hiszen mi a pénz? Csak energia, amelyet vonzani kell. A pénzt nem szabad gyűlölni, megvetni. A pénzt szeretni kell. A tőkédet tisztelni kell, mint önmagadat.

— És mit mesélt neki, ha nem titok? — kérdezte Vologya.

— Nektek — nem titok, — válaszolta Ahriman. — Elmeséltem neki, hogyan kell helyesen meggyőzni a tudatalattit, hogyan kell bebizonyítani neki: amit el akarsz érní, az a legszilárdabb szándékok az életben, a fő parancsod, amelynek végrehajtásához a tudatalatti legnagyobb tartalékait kell mozgósítani.

— És ennyi?! — csodálkozott Ruszlán.

— És mit kell tenni először is, hogy beinduljon a tudatalatti? — szakította félbe Ruszlánt Kosztyik.

— Először is megváltoztatni a gondolkodási szokásokat, mert azok a tévedéseitek, alaptalan félelmeitek, téves hitetek forrásai, amelyek következménye az életek. Vagyis, először is, ahogy már mondtam nektek, kitörölni az emlékezetből az olyan beállításokat, mint «nem tudom», «minden reménytelen», «semmi sem fog sikerülni», «nem tudom, mit tegyek», «minden nappal egyre rosszabbul vagyok». És így tovább. Vagyis, eltávolítani az emlékezetből mindent, ami destruktív és negatív, ami akadályozhat a kitűzött cél elérésében. Elmagyarázom még egyszer, miért szükséges ezt megtenni. A tudatalatti úgy van felépítve, hogy ha például, két gondolat van benne — egy jó és egy rossz — amelyekben hisztek, a tudatalatti a rossz gondolatot fogja megvalósítani, vagyis a kételyeiteket, félelmeiteket. Mert, ismétlem még egyszer, a félelem — egy nagyon erős érzélem, tehát a gondolat-parancs stabilabb lesz. Hiszen, tudattalanul több erőt, hitet fektettek bele, következésképpen ezek a negatív beállítások fognak uralkodni a gondolkodásotokban. Ezért aki amitől fél az életben, végül azt is kapja. Féltetek a betegségektől, az

öregségtől, a szegénységtől, nem számít mitől, de bármilyen félelmetek – a tudatalatti számára csak végrehajtandó parancs. Ezért, először is meg kell szabadulni a félelmeitektől.

– És hogyan? – kérdezte Ruszlán.

– Egyszerűen nem hinni bennük, abbahagyni a félelmet. Meggyőzni magatokat arról, hogy fűtyültök a félelmeitekre, hogy van egy célotok, és senki és semmi nem akadályozhat meg titeket annak elérésében.

– Könnyű azt mondani, meggyőzni magad, – horkant fel Ruszlán. – Itt beszélsz, beszélsz magadnak, szuggerálsz, és mégsem sikerül igazán semmi.

– Akkor hallgatni kell és semmit sem tenni, – tanácsolta neki Zsenya gúnyosan.

Sztász nem szalasztotta el az alkalmat, hogy Zsenyát is ugrassa.

– Na igen, neked könnyű ezt mondani. A te teljes vákuumodban még a por sem száll le. Itt meg egész nap forronganak a gondolatok, mint a méhraj.

Zsenyka éppen válaszolni akart neki valamit, amikor Ahriman megszólalt:

– Értitek, mi a trükk? A legtöbb ember tehetetlennek tartja magát az életükben felmerülő bármilyen akadállyal szemben, kezdve a tudatukban lévő félelmekkel és a külső körülményekkel befejezve: legyen az a fizetés csökkenése vagy a leépítés, az elbocsátás a munkából. Ettől borzasztóan félnek, és természetesen előbb vagy utóbb meg is kapják. Mert a tudatalatti végrehajtja a parancsukat. Vagyis, a gazdagság és a boldogság helyett lényegében naponta adnak parancsot a szegénységre és a karrierjük lerombolására. De

még ha az ember el is határozta, hogy megváltoztatja magát, sokak hibája az, hogy nem állhatatosak és nem következetesek a döntéseikben. Nos, egy napig, két napig foglalkozik az ember önfejlesztéssel, amíg a lelkesedés le nem lohad. Aztán látja – semmi sem sikerül neki. És azt mondja: «Á, ez mind hülyeség!» És elkezd dédélgetni a lustaságát, sajnálni magát és irigyelni másokat. Pedig kitartóan kell dolgozni magadon minden nap, törni előre a cél felé, mint egy tank. Ehhez pedig csak meg kell változtatni a magadról alkotott véleményt, hinni a saját erődben.

– Én örömmel hinnék magamban, – csatlakozott Ruszlán. – De mindig van melletted valaki, aki sokkal jobb nálad és sikeresebb.

– Jó, vegyünk például a sportot. Minden sportágban vannak bajnokok. És aki edz, tudja, hogy ha magas szintet akar elérni, azt nem a bajnok irigylésével, hanem mindennapos kemény munkával kell elérni. Csak a sporttal ellentétben ez az élet, ahol az edzésed minőségétől függ, hogy szabad ember leszel-e, vagy egész életedben a rabszolgák csordájában maradsz. Ha gazdagok akartok lenni, soha senkit ne irigyeljetek fekete irigységgel. Mert ez szegénységre ítél titeket, olyan gondolatokat és következéskeppen közvetlen parancsot szül a tudatalattinak, hogy vesztesek vagytok ahhoz az emberhez képest, az igazságtalanság áldozatai és az elnyomás rabszolgái. Higgyétek el, ilyenek is lesztek, ha nem tanuljátok meg az irigységet a saját örömtők beállításává változtatni, hogy nektek is megvan már mindez.

– Hogyhogy «már», ha valójában még semmim sincs? – kérdezte zavartan Viktor.

— Ebben rejlik az egész titok, a kulcs a hithez és a tudatalattitok erejének megvalósításához. Hiszen, ha pontosan ugyanolyan házatok van, mint a szomszédnak, vajon irigyelni fogjátok őt? Nem. Hiszen, nektek már megvan! Elképzelve valamit reálistan megvalósultnak, amit kívántok, ezzel materializáljátok a kívánságotokat a tudatalattin keresztül, vagyis megerősítő, megalkuvást nem ismerő parancsot adtok neki a kívánság megvalósítására. De ha azt mondjátok magatoknak, hogy «szeretnétek, ha meglenne», akkor a tudatalatti nyelvén ez a parancs úgy fordul le, hogy «álmodozni róla». A tudatalatti pedig csak álmokkal fog kecsegtetni titeket a kívánt dologról.

Ezért a «szeretném» és a «már megvan» — két teljesen különböző parancs a tudatalatti számára. Például, egy dolog, ha szeretnétek egy nektek tetsző autót. Nos, akarjátok egészséggel, ahogy mondani szokás, akarni nem árt. Vagyis, parancsot adtok, hogy a tudatalatti folyamatosan rajzolja elétek ezt a kívánságot álmokban. Vagy pedig azt parancsoljátok a tudatalattinak: «Nekem megvan ez az autó», és reálistan elképzelitek, hogy ennek a szépségnek a kormányja mögött ültök, látjátok a belsejét, tudjátok, hogy a tiétek. Legyetek biztosak benne, a tudatalatti megtalálja a módját a parancsotok végrehajtására. Az életetekben feltétlenül olyan körülmények fognak bekövetkezni, amelyek eredményeként ez az autó a tulajdonotokká válik.

— És ha tegyük fel, mi Sztásszal ugyanazt az autót akarjuk, akkor mi van? — kérdezte Zsenya.

— Ne aggódjatok, akkor mindkettőtök ezzel az autóval fog járni. A tudatalattinak hatalmas ereje van. Ha kell, meg tudja kettőzni vagy akár

háromszorozni a világot. És mindegyikötök ebben a rétegzett valóságban ezzel az autóval fog járni.

– Szóval, ahhoz, hogy gazdaggá váljunk, csak állandóan azt kell szuggerálnunk magunknak, ismételve, hogy «gazdag vagyok», – mondta bizalmatlan mosollyal Kosztyik.

– Egyáltalán nem. Ha papagájként hajtogatod magadnak, hogy «gazdag vagyok», «gazdag vagyok», de nem hiszel ebben az állításban, figyelembe véve azt az elképzelést, hogy valójában a koldus valóságod az egyetlen valóságod, akkor mondhatod ezt magadnak akár évekig is, semmi haszna nem lesz. Ahogy már meséltem, a tudatalatti nem érti a hangulataidat és belső ellentmondásaidat. Számára a gondolatod – parancs, amelyet végre kell hajtani. A gondolatnak pedig erővel kell telítődnie, az erőnek pedig hittel, hogy mindez teljesülni fog.

– Nem, hát engedjék meg, hogyan hihetem el, hogy gazdag vagyok, ha még azt sem tudom, milyen módon válhatok gazdaggá? – mondta Viktor.

– Ez az állítás egyébként sokak hibája. Hogyan érjük el a gazdagságot – ez már másodlagos kérdés. Ez a tudatalattid feladata. Ő maga fogja megtalálni a megoldást. A te dolgod világos parancsot adni neki, és száz százalékig biztosnak lenni abban, hogy a parancsod a leggyorsabb és legoptimálisabb módon lesz végrehajtva számodra. A tudatalatti bár katona, de sokkal okosabb a tábornokánál, a tudatnál. És légy biztos benne, minden lehetőséget kihasznál, csak hogy végrehajtsa a parancsot. Ha pedig a tudatoddal folyamatosan korrigálsz a kitűzött feladatot, és minden alkalommal újra diktálsz, hogyan kell ezt

megtennie, akkor sokkal bonyolultabbá teszed a munkáját, és soha nem fogja végrehajtani.

— És mégis, nem értem, hogyan tudja ezt egyáltalán megvalósítani? — mondta elgondolkodva Viktor.

— Hát különféleképpen. Mindent megtesz, hogy kialakítsa a szükséges körülményeket. Például, váratlanul nyerhetsz egy nagy összeget a lottón, kártyán, találhatsz egy táska pénzt, örökséget kaphatsz. Vagy támad egy grandiózus ötleted, amelyet nagyon előnyösen eladsz.

— Ugyan ki venné meg az ötletemet? — mosolyodott el Viktor. — Az üzletben a legfontosabb a pénz.

— Ne mondd, — nyújtotta el Ahriman, és már az összes srác felé fordulva így szólt: — Az üzletben a legértékesebb és legfontosabb az új ötletek és információk. A pénz pedig az ötletek és információk munkájának eredménye. Egyébként, ez a férfi, akiről meséltem nektek, a gyors felemelkedését egy ötlettel kezdte. Kezdetben több hónapon keresztül naponta kitartóan végezte az ima-meditációt, amelyet adtam neki. Az ima pedig így hangzott: «Szabad ember vagyok. Gazdag, erős, hatalmas vagyok. Akaratomnak engedelmeskednek az emberek és a körülmények. Ötleteim tökéletesek. Megvalósulnak az életben, és minden nappal hatalmas pénzbeli bevételt hoznak nekem. Mennyei Atyám, köszönöm Neked a sikeremet, a boldogságomat, a jólétemet és az anyagi gyarapodásomat». És mit gondoltok? Néhány hónap múlva megjelentek az első eredmények. Aztán az események olyan gyorsan követték egymást, hogy varázsütésre meggazdagodott. A lényeg, srácok, hogy ne zavarjátok a tudatalattit az «utasításai-

tokkal». És legyetek biztosak benne, végül a tudatalatti a megfelelő helyre vezet titeket, és összehoz a megfelelő emberekkel, vagyis mindent megtesz, hogy pontosan megvalósítsa a parancsotokat. Hiszen, lényegében véve, semmilyen esemény az életekben nem véletlen. Ez az esemény bennetek születik és érik meg, a tudatalatti pedig csak az okokat és az alkalmat keresi a valóságban való kifejezésére.

Ahriman hallgatott egy kicsit, majd újra így szólt:

– Úgyhogy, srácok, akárhogy is nézzük, mindent a hit mozgat. Az emberek, megkapva a tudást, gyakorlatilag nem használják, mert nem akarják, lusták. És egyszerűen nem hisznek. Bár minden embernek van esélye, rengeteg lehetőség, amelyek szó szerint a lábuk alatt hevernek. Mindenki gazdagnak látja magát gondolatban, ahogy gond nélkül kielégíti minden szeszélyét és szükségletét. Ezek, srácok, nem álmok. Ez a tudatalatti munkája. Megmutatja nektek, kik lehettek valójában. De az emberek ezt nem értik. Egy kicsit elkényeztetik magukat az álmaikban, aztán újra parancsot adnak a tudatalattinak, hogy ez számukra soha nem lesz elérhető.

– És milyen gyorsan működik a tudatalatti és tesz gazdaggá, ha ismétелgetni fogom a megerősítő formulákat? – nem tudott megnyugodni Ruszlán.

– Minden megint csak a hitetektől függ. Aki valóban őszintén és szilárdan hisz ebben, befektetve ebbe az állításba minden erejét, mármint a hitét, annál gyorsabban működik. Mindenkinél másképp. Butaság persze azt várni, hogy már egy hét múlva gazdagok lesztek. Egy hét alatt még a gondolataitokban sem tesztek rendet...

Miközben Ahriman beszélt, a környező természet egyre inkább az éjszaka sötétjébe merült. Ezért a figyelmünk nem szóródott szét, hanem kizárólag Ahriman szavaira és az elhangzottak átgondolására koncentrált.

— A tudatalatti ereje valóban mindenható, — hangzott Ahriman hangja a sötétből. — Éppen ez a hordozója a zseniális ötleteiteknek és fejlesztéseiteknek. Mit gondoltok, miért értette meg, például Goethe, a nagy igazságokat, amelyek kortársai többsége számára titkok maradtak? Mert Goethének sikerült feltárnia tudatalattija erejét. Vagy miért hódította meg például Mozart a világot a zenéjével? Kizárólag az újító, független gondolkodásának köszönhetően, amely felébresztette tudatalattija rejtett erőit, és arra kényszerítette az agyat, hogy ebben az irányban dolgozzon. Ugyanezt el lehet mondani a világ több száz legtehetségesebb emberéről: híres tudósokról, szobrászokról, festőkről, színészekről, diplomátákról, bankárokról, világhírű vezetőkről, egyik vagy másik korban. Íme például, Sztálin kis tolvajból generalisszimusszá emelkedett, milliók felett uralkodott. Ugyanez a ti Hruscsovotok — lakatos-bányászból küzdötte fel magát egy nagyhatalom főtitkárává. Bonaparte egyszerű, senki által nem ismert katonából vált a nagy Napóleonná, akinek nevét az egész világ ismeri. És Hitler? Ő egyáltalán senki sem volt, koldus, aki fillérekből tengődött, és mi lett belőle! Érthető, hogy ez egy negatív személyiség a világ számára, fasiszta, de ez nem számít. A tudatalattija erejét használta eszközként vágyai eléréséhez. És Führer lett! Mindezek az emberek éppen azért tudtak dicsőséget, tiszteletet és nagy pozíciót elérni, mert hittek magukban és használ-

ták a tudatalatti erejét, amely zseniális ötleteket szült számukra... Úgyhogy, srácok, ha azzal a hittel alszotok el, hogy maximálisan jobbá teszitek az életeteket, és ezzel a szóval ébredtek, akkor előbb vagy utóbb ez meg fog történni. Jegyezzétek meg, az igazi gazdagságotok – a tudatalatti, amely parancsotokra bármilyen ötletet szül nektek és megteremti a szükséges körülményt. Éppen a tudatalatti a kincseskamrátok! Erről még Máté evangéliumában is szó van. Emlékezzetek az igaz kincsetekről szóló szavakra – «ahol sem a moly, sem a rozsdá meg nem emészt, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják». Hát használjátok! Használjátok a tudatalatti erejét, amely felülről adatott nektek!

A srácaink, Ahriman szavaira adott reakciójukból ítélve, némileg fellelkesültek. Még nekem is megváltozott valahogy a hangulatom ezektől a szavaktól, és világos vágyam támadt alaposan dolgozni a tudatalattimmal és megtanulni irányítani az erejét, hogy jobbá tegyem az életemet. Igaz, zavartak az ilyen példák. És ezenkívül nem teljesen értettem, milyen még nagyobb «jót» akartam. Mintha így is minden jól, sőt remekül alakult az életemben.

— De ahhoz, hogy úgy mozgósítsuk a tudatalattink erejét, mint a nagy emberek, legalább tudni kell, mihez van nagyobb tehetségünk és érdeklődésünk, — szólalt meg Kosztyik. — És ennek megfelelően fejleszteni azt. Vagyis, ahogy értettem, bármilyen szakmát használva gazdaggá lehet válni.

— Kétségtelenül, — erősítette meg Ahriman. — Sőt, többet mondok nektek. Vegyétek például, az orvostudományt. Sok orvost ismerek, akik álta-

lában véve nem okosabbak a kollégáiknál. De hisznek magukban és tisztában vannak az értékükkel. Ezért nem robotolnak, mint a kollégáik, évi tizenegy hónapot, és nem tengődnek filléres fizetésből. Képesek voltak úgy megszervezni az életüket és úgy meggyőzni az ügyfeleket az előnyükről más szakemberekkel szemben, hogy csak évi öt hónapot dolgoznak, és több mint egymillió dollárt keresnek évente. És mindezt kizárólag a méltó önértékelésüknek köszönhetően. Úgyhogy, srácok, bármilyen szakmában, bármilyen jó szakemberré is váltok, önbizalom nélkül nem juttok tovább annál, mint amennyit a magabiztosabb emberek engednek nektek.

– És hogyan tudjuk meg, mi illik hozzánk jobban? – kérdezte újra Kosztyik. – Hogyan ne tévedjünk a szakmaválasztásnál? Hogyan valósítuk meg jobban a képességeinket, hogy elérjük a kitűzött célt, ugyanazt a gazdagságot?

– Erre a kérdésre egy példával válaszolok. Volt egy érdekes esetem. Egyszer találkoztam egy fiatal sráccal. Egyszerű vidéki családból származott, ahogy mondani szokás, pénz, lehetőségek és kapcsolatok nélkül. De hatalmas vágya volt híressé és gazdaggá válni, bár, ahogy ti is értitek, semmilyen reális perspektíva nem csillant fel előtte. Ráadásul, még azt sem tudta, mint ti, mihez van elhivatottsága, és merre induljon, hogy elérje álmát az életben. Feltártam előtte a tudatalatti titkát, és azt mondtam, hogy naponta folyamatosan ismételnie kell ezt a formulát: «A tudatalattim zsenialitása tökéletessé tesz engem. Meghatározza számomra az igazi rendeltetést az életben, és boldog, szerencsés és vagyonos emberré tesz». A legfontosabb ebben a folyamatban teljesen megbízni a tudata-

Részlet Anasztázia Novih
«Ahrimán» című rajzából

lattidban. Ne aggódjatok, maga fog vezetni titeket az életben úgy, ahogy kell. Ne zavarjátok és ne álljatok ellen azon események folyásának, amelyeket a tudatalattitok teremt, különben egyszerűen értékes éveket veszítetek, és semmit sem értek el. Vagyis, lényegében semmit sem kell tennetek, minden magától szerveződik, a fő, hogy higgyetek benne.

Ugyanezt elmondtam annak a srácnak is. És mit gondoltok? Lelkiismeretesen és felelősségteljesen állt ehhez az imához. És a tudatalattija megtalálta a legrövidebb és leghatékonyabb utat a meggazdagodáshoz. A srác elég gyorsan híres színész lett, bár soha nem gondolta, hogy éppen ez az elhivatottsága. Most a világ egyik leggazdagabb embere, világhírű, szerepeiért több Oscar-díjat is kapott, és ami a legérdekesebb, anyagi jóléte továbbra is növekszik és gyarapodik. Úgyhogy, ha konkrét célt tűztök ki magatok elé az életben, ne zavarjátok a tudatalattit a logikátokkal annak megvalósításában.

– Igen, – mondta keserűen Tatjana, – egy férfinak sokkal könnyebb megvalósítania magát az életben, mint egy nőnek.

– Téved, – válaszolta lágyan Ahriman. – Minden embernek, nemtől, fajtól, nemzetiségtől, lakóhelytől függetlenül, esélye van feltárni tudatalattija hatalmas erejét. Kifejezetten önnek mondom még egy példát. Egyszer autóval utazva betértem egy szervizbe, hogy lemossák az autót, olajat cseréljenek. Amíg az autót szervizelték, a pihenőszobában ültem, tévét néztem. Egy lány a személyzetből hozott nekem kávé. Észrevettem, hogy a tekintete valahogy kialudt, természetellenes volt, mintha nem élne, csak tengetné az életét. Nos, szóba ele-

gyedtem vele, elkezdtem faggatni a problémáiról. Élettörténete szintén banálisnak bizonyult, sokakra jellemzőnek. Egyszerű családból származott, amely nyomorúságos fizetésből élt. Pénzhiányában nem tudta folytatni a tanulmányait. Nehezen kapta meg még ezt a filléres munkát is. Bár nagy ambíciói és sok vágya volt. De a nyomorából való reális kiutat, és ennek megfelelően vágyai megvalósítását csak egyben látta – minél szerencsésebben férjhez menni és minél több gyereket szülni a férjének, hogy megerősítse anyagi helyzetét. De miután feltártam előtte a tudatalatti titkát, az élete gyökeresen megváltozott. Nem egyszerűen őszintén hitt a szavaimban, hanem megváltoztatta a gondolkodását, és minden erejét a végeredmény elérésére irányította. És mit gondoltok? Ma sikeres politikus. És befolyása napról napra nőni fog, nagy sikereket fog elérni. Mindezt azért, mert ismeri a tudatalatti titkát és aktívan használja az erejét! A közeljövőben az egész világ beszélni fog róla, és az egyik legtekintélyesebb politikus lesz... Úgyhogy minden a ti kezetekben van, pontosabban a fejetekben.

– És a tudatalattit lehet valahogy használni a természetfeletti képességek fejlesztésére? – érdeklődött a maga részéről Andrej.

– Srácok, a tudatalatti – ezek maguk a természetfeletti képességeitek, amelyeket egyszerűen szólva nem használtok. Csodálkozom, hogy a Szenszei erről nem mesélt nektek.

– Miért ne mesélt volna? – dörmögte Volgya, védve a Szenszei-t. – Sok mindent mesélt és demonstrált nekünk.

Ahriman elmosolyodott.

— Kétségtelenül sok mindent, de egyáltalán nem mindent. Ha elmesélte volna nektek a tudatalattihoz vezető aranykulcsot, amely felébreszti a természetfeletti képességeket az emberben, azt hiszem, nem jöttetek volna ilyen messzire, hogy megbámuljátok ezt az extraszenszt. Az emberek maguk tódultak volna hozzátok tömegével, még-hozzá a világ minden tájáról.

— És mi ez a kulcs a tudatalattihoz? — kérdezte kíváncsian Viktor.

— Ó, ez valóban arany formula. A tudatalatti olyan erejét nyitja meg, amelynek segítségével nemcsak feltárhatjuk magunkban a természetfeletti lehetőségeket, hanem befolyásolhatjuk az embereket, eseményeket, körülményeket is. Hatalmas hatalmat ad. Ennek az erőnek a segítségével, amelyet megnyit, meg lehet gyógyítani az embert halálos betegségből, de meg is lehet ölni egyetlen gondolattal, szabad személyiséget lehet teremteni belőle, aki mentes a félelmektől, de életfogytiglani rabszolgává is lehet tenni, nagy ötleteket lehet alkotni és megvalósítani, de egész metropoliszokat is el lehet pusztítani...

— Egész metropoliszokat?! — mondta döbben-ten Ruszlán. — Hogyhogy, atomrobbanással?

— Minek ilyen bonyodalmak? — mosolyodott el Ahriman. — Sokkal egyszerűbben és hatékonyabban is lehet. Az emberi gondolat képes befolyásolni a természeti folyamatokat. Aki birtokolja ezt a formulát, az egyetlen gondolattal földrengéseket, cunamikát, tornádókat és más természeti jelenségeket idézhet elő. Lehet, hogy ez túl fantasztikus hangzik számotokra, de teljesen reális...

Amint Ahriman kimondta ezeket a szavakat, hirtelen tisztán eszembe jutottak a tegnapi ese-

mények, amikor egyetlen csepp tenger a Szenszei gondolati hatására hatalmas vihart idézett elő, majd ugyanolyan hirtelen lecsendesítette a tomboló természetet. Eszembe jutva a fekete óriáshullám, valamiért félve a tenger felé sandítottam, mintha attól tartanék, hogy újra megjelenik a holdfényes horizonton. Hullámok természetesen nem voltak ott, de a félelem érzése ettől nem csökkent, sőt ellenkezőleg, Ahriman minden szavával csak erősödött és nőtt.

Valószínűleg, nemcsak én, hanem a barátaim is visszaemlékeztek a tegnapi eseményekre.

– Nem, hát érthető, hogy gondolatban lehet hatni egy kis területre, lokális vihart előidézni, – kezdett elmélkedni Andrej, és üzletiesen hozzátette: – Ebben a jelenlévők közül már senki sem kételkedik. De hogy egész metropoliszokat elpusztítani?! Ott annyi ember él. Az ő pszichéjük is valahogy ellenáll majd a katasztrófának. Még ha tudattalanul is, de mégis.

– Éppen ez az, tudattalanul ellenállni, – hangsúlyozta gúnyosan Ahriman. – Az ilyen széthúzásnak nem lesz érezhető eredménye, mert a katasztrófa idején minden ember, mint bármely más állat, csak magát próbálja menteni. Aki pedig tudatosan használja a formulát, sokkal nagyobb erőket képes mozgósítani, mint az egész tömeg, amely a természeti csapások elől menekül. Ezért arany formula az arany formula.

– És mi a működési mechanizmusa ennek a formulának? – érdeklődött Vologya.

– Ott egy bizonyos hang segítségével történik a gondolat átalakítása ezóozmózis révén a valóságba, – válaszolta komolyan Ahriman.

— Egy bizonyos hang segítségével? — kérdezett vissza Sztász.

— Igen, bizonyos szavak hangjával, — pontosította az.

— Azt akarja mondani, hogy csupán bizonyos szavak hangjával el lehet pusztítani egy egész metropoliszt? — horkant fel bizalmatlanul Ruszlán.

— Fiatalember, — mondta Ahriman némi göggel a hangjában, — a gondolat segítségével, amelyet a szavak hangja erősített fel, jött létre az Univerzum, és önök is. Értem ezalatt a nagy robbanást, ahogy a csillagászok állítják, ami mindennek a kezdete volt. Egy metropolisz elpusztításához pedig még csak nem is kell használni az arany formulát. Ehhez elegendő a nagy Arkhónok egyik egyszerű formulája. Például ez: «IED SUEM SULAM».

Ahriman olyan erős, zengő hangon mondta ki ezeket a szavakat, hogy nemcsak libabőrös lettem, hanem mintha valami nehéz, érthetetlen szorongás és diszkomfort hulláma söpört volna végig rajtam, ami csak fokozta a belső félelmemet.

— És ennyi?! — mondta csodálkozva Ruszlán, és azonnal sietve megpróbálta hangosan megismételni Ahriman után ezt a formulát.

De a srácnak elég érthetetlenül és sután sikerült, amitől Ahriman jóindulatúan felnevetett a mi srácainkkal együtt.

— Még ha megtanuljátok is helyesen kiejteni, az semmit sem ad nektek. Mert a hangba bele kell fektetni a gondolat erejét, és nem csak azt.

— Hogy érti? — nem értette Ruszlán.

— Ahhoz, hogy ez a formula működjön, szükséges a gondolat koncentrációja és a zajló folyamat konkrét vizualizációja közvetlenül bennetek, vagyis a helyzet megteremtése a mikrokozmosz

szintjén. Például, hurrikánt akartok kelteni az óceánban, és egy bizonyos metropoliszra zúdítani. Ehhez látnotok kell azt a földrajzi helyet, ahol közvetlenül megszületik a hurrikánok. Vegyük például, az Atlanti-óceánt. Belső látásokkal világosan el kell képzelnetek, hogyan keletkezik a megadott koordinátákon egy könnyű szellő, hogyan erősödik, hogyan csavarodik spirálba. Hogyan lesz ez az örvényáramlás egyre nagyobb és nagyobb, hogyan növekszik. Hogyan kezd ez a hurrikán mozogni, mondjuk, a Mexikói-öböl felé, útközben egyre nagyobb erőt gyűjtve és növelve a sebességet. És hogyan közelít ez az egész erő a parthoz, zúdul rá egy bizonyos metropoliszra, hát mondjuk New Orleansra. Ráadásul, belső látásokkal részletesen látnotok kell, milyen pusztítást fog végezni. Például, átszakítja a gátat, bizonyos gyárakat, elárasztja a várost, felborítja az autókat, letépi a reklámtáblákat, tüzeket okoz és így tovább. Egyszóval, elképzelni a város reális földrajzát és a reális pusztítást, amit a hurrikánok fog végezni.

— A mindenit! — kiáltott fel a megdöbben Ruszlán. — Mennyi mindent kell tudni! Én még a szülővárosom földrajzát sem tudom rendesen, nemhogy valami ottani Orleansét, ami ki tudja, hol van.

— És mit gondoltatok? — nevetett fel Ahri-man. — Hiszen komoly tudásra pályáztok. Ehhez pedig rendelkezni kell legalább elemi készségekkel és ismeretekkel. Enélkül semmi sem fog sikerülni. Minden alapos felkészülést igényel... Lehet, persze, másképp is csinálni. Ha nem vagytok erősek földrajzból és egy konkrét metropolisz elhelyezkedésében, kezdhettek kicsiben. Vagyis,

cselekedhettek még egyszerűbben, – nem hurrikánt, hanem földrengést idézni elő egy bizonyos területen. Ráadásul, nem egyszerűen itt és most előidézni, hanem beprogramozni egy bizonyos dátumot és évet.

– Hogyan? – döbönt meg Ruszlán.

– Nagyon egyszerűen. Gondolatban meghatározol egy dátumot, például 1993. július 12-ét. Kiválasztasz egy földrajzi helyet, mondjuk Japánt, Hokkaidó nyugati partját. És magának a földrengésnek az erejét, tegyük fel, a Richter-skála szerinti 7,8-as erősségűt. Belsőleg vizualizálsz az eseményt, és kimondod ugyanazt az Arkhón-formulát.

És Ahriman újra erőteljes hangon megismételte a formulát. Miután kimondta, nekem belül teljesen rossz lett. Először valami vad feszültség keletkezett a szerveimben, aztán kisülésként egy olyan undorító hullám futott végig rajtam, mintha belülről erőteljesen megráztak volna. Ettől szörnyű pánik és állati félelem fogott el, mintha ez a földrengés már történe, ráadásul, nem valahol Japánban, hanem itt és most, ezen a parton. Ez az érthetetlen állapot nem tartott sokáig, talán csak néhány másodpercig. De nekem úgy tűnt, egy örökkévalóságig húzódott. A srácok Ahrimannal folytatott további beszélgetése némileg elterelte a figyelmemet az átélt kellemetlen érzésekről.

– És ennyi. Mint látjátok, minden nagyon egyszerű, – mondta nyugodt hangon Ahriman.

– Valamit nem értettem, kinek a skálája szerint kell megadni a földrengés erejét? – kérdezte vissza tanácstalanul Ruszlán.

Ahriman szünetet tartott, nehezen felsóhajtva, majd gúnyosan magyarázta:

— Richter. Ez egy szeizmikus skála, amely a földrengések során keletkező szeizmikus hullámok energiájának becslésén alapul, a maximális magnitúdó értéke körülbelül 9. Richter pedig egy amerikai szeizmológus, — és nevetve tette hozzá: — az a pasas, aki 1935-ben javasolta ezt a skálát.

— Ááá, — nyújtotta el Ruszlán.

— Egyébként, — folytatta ugyanolyan hangnemben Ahriman, — ha nem tudjátok, mekkora valójában ezeknek a mutatóknak az ereje, egyszerűen elképzelhetitek magának a földrengésnek az erejét és a pusztítás későbbi mértékét.

— Értem, — mondta fontoskodva a srác, és mentségére hozzátette: — Az amerikaiak mindig kitalálnak valamit, amit aztán nem lehet kiejteni.

Viktor, láthatóan nem akarva, hogy Ahri-
man figyelmét elvonja Ruszlán üres fecsegése, megkérdezte:

— És mi van, ha ezeket az eseményeket tényleg megteremted magadban, akkor ez megtörténik?

— Kétségtelenül, — mondta meggyőzően Ahri-
man. — Hiszen nem egyszerűen belsőleg vizu-
alizálsz, hanem a gondolat hatására létrehozol
egy bizonyos programot. Vagyis, reális helyzetet
teremtesz a belső mikrokozmoszban, majd egy
bizonyos hang segítségével ezóozmózis révén átvi-
szed a külső makrokozmoszba. Eközben fontos,
hogy az egész teremtési folyamat alatt fennma-
radjon az érzelmi semlegesség, vagyis a bármilyen
érzelem teljes hiánya. Nem szabad sem szánal-
mat, sem gyűlöletet éreznetek a hatás objektuma
iránt, ebben az esetben az adott hely lakossága
iránt. Vagyis, semlegesen viszonyulni mindenhez,
ami történik. Különben semmi sem fog sikerülni.
Mert az érzelmek mozgósíthatnak más erőket is,

és az eredmény nem egészen az lesz, amit akartatok. Ahhoz, hogy jártasságot szerezzetek ebben a dologban, ne feledjétek, bizonyos időre, vágyra és állandó gyakorlásra van szükség.

– De hát ez egy egész klímafegyver, – dörmögte Vologya. – Rémisztő belegondolni, ha mindenki használni kezdi, aki nem lusta.

– Komoly fegyver, – értett egyet vele Viktor.

– A legszörnyűbb és legkomolyabb fegyver – maga az ember, – válaszolta nekik mosolyogva Ahriman. – De szerencsére, ezt még csak nem is sejti.

A társaságunk egy ideig csendben ment. A csendet Sztász törte meg.

– Elképzelem, ha egy egyszerű hangformula képes ilyen dolgokat tenni, akkor milyenek lehetnek az arany formula lehetőségei?

– Óóó, – nyújtotta el élvezettel Ahriman. – A lehetőségei hatalmasak. Az ember számára, aki birtokolja ennek a hangnak a formuláját, gyakorlatilag nincs lehetetlen. Vegyétek például, Szent Agapitot...

– Agapitot? – kapták fel a fejüket a srácaink. – A Szenszei éppen tegnap mesélt nekünk róla.

– Igen? És mesélte, hogy Agapit is használta az arany formulát? – érdeklődött Ahriman.

– Agapit ismerte ezt a formulát?! – csodálkozott a társaságunk.

– Természetesen! Hogyne ismerte volna... Hiszen az ő alakjában maga a Szent Szellem tartózkodott. Egyébként nem tudom, mondta-e nektek a Szenszei vagy sem, de Agapit ezt a formulát nemcsak életében használta, hanem a biológiai halála utáni üzenetében is. Ezzel a formulával írta meg a halál utáni bocsánatot pergamenen.

És a pergamenbe fektetett erő, az arany formulának köszönhetően, a mai napig hat, meggyógyítva mindenkit, aki a hatósugarában tartózkodik. Most képzeljétek el, milyen lehetőségeket nyitott meg ez a formula az ember számára, aki birtokolta.

– Nem, hát a Szenszei mesélte nekünk, hogy Agapit a Sambhala Bódhiszattvája volt, és sok jót tett az emberekért, – mondta Viktor.

– Sok jót tett az emberekért?! – ismételte csalódottan Ahriman, és keményen mondta, mint az ügyész a bűnözőknek. – Hiszen sokkal többet adott az embereknek, mint amennyit megérdemeltek! Újra elhozta az emberi világba magát a Grált, ezt a legfőbb hatalmat, a hatalmat a hatalom felett...

Akart még valamit mondani, de ekkor az idősebb srácok, nem figyelve a szigorú hangnemére, szinte kórusban kérdezték vissza:

– A Grált?!

Ahriman mintha magához tért volna ettől a kórusban feltett kérdéstől, és már természetes hangon érdeklődött:

– Miért, a Szenszei erről sem mesélt nektek?

– Nem, – válaszolták a srácok ugyanúgy kórusban.

Ahriman elmosolyodott és kitérően válaszolt:

– Akkor, srácok, még nem jött el az ideje, hogy erről beszéljünk.

És mivel Ahriman titokzatosan elhallgatott, ahogy mondani szokás a legérdekesebb résznél, a srácok egyszerűen elárasztották különböző kérdésekkel.

– A Grál – az valaki vagy valami? – faggatta Ruszlán.

— És a Grál valóban rendelkezik hatalommal a hatalom felett? — kérdezte döbbsenten Vologya.

— A Grált maga Agapit hozta? Honnan? Sambhalából? Igen? — kérdezte kitartóan Viktor. — És valójában mit jelent?

— És mit jelent az arany formula? Ezek valamilyen szavak? — érdeklődött Sztász.

— És meg tudja nekünk adni? — csatlakozott hozzá azonnal Zsenya.

— Ez fontos számunkra, — tette hozzá sietve a barátja, láthatóan érezve Ahriman határozatlanságát.

— Srácok, természetesen megadhatom nektek az arany formulát, és mesélhetek a Grálról, — jelentette ki vonakodva Ahriman. — De először tanuljátok meg legalább használni a tudatalatti elemi erejét. Éreztétek, hogy urak vagytok a testetekben és az életetekben, nem pedig alárendelt emberek, akik mások akarától és a körülményektől függenek. Tanuljátok meg irányítani a tudatalattitokat, követelni tőle, hogy pontosan hajtsa végre minden kívánságotokat és parancsokat. És akkor, amikor ezt megtanuljátok, örömmel beavatlak titeket a legfelsőbb titkokba... De így még az arany formula sem ad nektek semmit. Az egyszerű ember számára ez csak hangok kombinációja, nem több. Ez olyan, mintha egy pitecantropusnak adnánk egy autót, amelyre úgy fog nézni, mint egy nagy fénylő macskakőre. Valójában, csak az tudja értékelni ennek az autónak az erejét és előnyeit, aki tudja vezetni.

A srácok elcsendesedtek. És ekkor Sztász váratlanul megkérdezte:

— Érdekes, és Sai Baba is használja ezt az arany formulát?

— Természetesen, — mondta Ahriman, mintha magától értetődő lenne. — És nemcsak ő, hanem sokan azok közül, akik jelentős magasságokat értek el a szellemi fejlődésben. Úgyhogy, srácok, kényszerítsétek a tudatalattit, hogy dolgozzon nektek, és meg fogtok lepődni, hogyan változik meg az életetek. Egyszerűen dobjatok el minden buta álmot, és céltudatosan haladjatok a célotok felé.

Ekkor a távolban, a tenger felé felvillant egy egész «csillagkép» élénk, színes fényekből. Körvonala egy kísérteties régi hajóra hasonlított, dagadó nagy vitorlákkal, amely az idő sötétjében bolyong. Gyakorlatilag mindenki felfigyelt erre a szokatlan jelenségre, találgatva, mi lehet ez. A srácok a legkülönbözőbb feltételezéseket mondták, egészen a misztikumig. De Ahriman egy csapásra eloszlatta képzeletünk minden illúzióját. Kiderült, hogy ez csak egy egyszerű díszkivilágítás volt a jachtján, amelyet kifejezetten ilyen szokatlan régies stílusban készítettek. Megszabadítva gondolkodásunkat a képzelt misztikumtól, Ahriman elkezdte mesélni, milyen erőfeszítésekbe került találnia egy szakembert, aki megteremtette a jacht ilyen élő képét. És valóban, a bársonyos éjszaka sötétjében nem egyszerűen úgy ragyogott, mint egy távoli múltból származó hajó, hanem ha az ember elhomályosította a látását, a körvonalai egy nagy vezércsillaggá olvadtak össze, amely mutatta nekünk az utat a táborhoz. Ahriman javasolta, hogy térjünk le a megszokott útról, és menjünk a part mentén, amit meg is tettünk. Innen a jacht még szebbnek tűnt. És Ahriman ezzel kapcsolatban megjegyezte:

— Nézzétek a jachtot. Erről a távolságról nagy-
nak, elérhetetlen csillagnak tűnik, amely valahol
ott ragyog a horizonton. De vajon olyan elérhetet-
len? Hiszen, minden lépés feltartóztathatatlanul
közelebb visz titeket hozzá. És nincs bennetek
kétség afelől, hogy előbb vagy utóbb eléritek a
célt, hogy ez a cél teljesen reális és materiális.
Így van ez az üzletben is. Az üzlet — a lépéseitek.
A gazdagság — az a jacht, amelyhez feltétlenül
eljuttok. Egyszerűen erőfeszítést kell tenni, és
félelem nélkül útnak indulni. És nem halasztani
ezt holnapra vagy holnaputánra, mert ez egyenér-
tékű lenne azzal, hogy egy helyben álltok. Hanem,
megtenni ezt itt és most. Minél korábban indultok
útnak, annál gyorsabban éritek el a vágyott célt.
Minden egyszerű.

«És tényleg minden egyszerű, — gondoltam. —
Csak el kell kezdeni, aztán minden megy a maga
útján. Nem állsz meg félúton, ugye? Különben,
valami felemás dolog lesz, se ide, se oda. A pan-
zióktól már messze vagyunk, a jachtig meg még
gyalogolni és gyalogolni kell». A jacht valóban csá-
bítónak és pompásnak tűnt innen. De azért az út
a sűppedős homokban sokkal nehezebb volt, mint
a földnyelv földútján.

— És jegyezzétek meg, srácok, — mondta okta-
tólag Ahriman, — ebben a világban csak az erő
számít, mert a világ az erő elve szerint van beren-
dezve. Itt még ahhoz is, hogy jó legyél, erő kell, és
nemcsak fizikai, hanem szellemi is. Hogy a közel-
jövőben a világ azonnal átalakul és az egyetemes
boldogság bolygójává válik, erről még csak ne is
álmodjatok. Nézzetek körül, és reálisan nézzetek
az életre. Hiszen, az ilyen álmoknak még előfel-
tétélei sincsenek. Nem kell messzire menni, néz-

zének meg a családjaitokat, amelyekben éltek, a barátaitok családjait. Hiszen, még a családban is mindenki manipulálni próbálja a másikat, hangsúlyozni a saját fontosságát, kielégíteni az önzését. Nézzétek meg azt a közösséget, amely körülvesz titeket a munkahelyen, az iskolában. Ez tiszta pletykás klánokra osztódás, folyamatos viszálykodás, ki a hibás, és ki az okosabb és erősebb. És ha nagyobb léptékben vesszük, például az államokat? Az emberek a hatalomért átgázolnak másokon, mindenre képesek, csak hogy elérjék a céljukat. Mit gondoltok, mire kell nekik ez a hatalom? Hogy kielégítsék a nép szükségleteit?! Persze, hogy nem! Kizárólag magukért igyekeznek, a nagyzási mániájuk kielégítéséért és a saját tőkéjük növeléséért. Tökéletesen értik, hogy ők is csak bábok a világ hatalmasságai kezében, ezért megragadják a pillanatot, és mindent elvesznek a hatalomtól, amit csak tudnak. Sok egyszerű ember az emberszeretet ideáljává emeli őket. Pedig valójában ugyanolyan emberek, mint mindenki más, semmivel sem jobbak. A különbség köztetek és köztük csak annyi, hogy ravaszabbak, fürgébbek és magabiztosabbak. Könyöradományt várni tőlük értelmetlen. Csak akkor adhatnak, ha az elsősorban nekik előnyös. És akkor is úgy dobják a népnek, mint a csontot az éhes kutyának, hogy folyjon a nyála a «nagylelkű gazda» láttán. De nagy vonalakban kinek kellett ti a naiv álmaitokkal? Senkinek. Amíg magatok nem váltok erőssé, senki sem segít nektek. Ezért csak egy kiutatok van – megtanulni ügyesen manipulálni az embereket. Különben más emberek fognak manipulálni titeket.

— És hogyan manipulálhatok másokat, ha nem érték hozzá? — kérdezte meglepetten Andrej.

— Csak önnek tűnik úgy, hogy nem ért hozzá. Emlékezzon csak a különböző trükkökre, amelyeket kitalál és alkalmaz, hogy elérjen valamit a maga számára. Egyszerűen a nagy kombinátorának megnyilvánulását csak kicsinyes-hétköznapi szinten engedi meg, barátok és rokonok között. Azok az emberek pedig, akik jelentős sikereket értek el az életben, megengedték belső Affixuknak, hogy nagyszabású módon nyilvánuljon meg a külvilágban. Ez itt a különbség. Meg kell tanulni lejátszani a saját partikat az életben. És nemcsak lejátszani, hanem megnyerni. Valójában, még csak nem is sejtitek, milyen nagy Affix él mindannyiunkban.

— Affix? — kérdezett vissza Viktor. — Mi az?

— Affix — a latin affixus szóból ered — hozzá-
tapadt, rögzített. Ez a részünk. Ez a saját belső «Énünk», amely képes megváltoztatni lényegünk jelentését, átalakítani azt, új minőséget adva neki. Mostanában, igaz, ezt a szót más jelentésben használják, de ez nem fontos. Úgyhogy, srácok, mindenkinek van esélye elérni a csúcst bármilyen területen, legyen az politika vagy üzlet.

A beszélgetésben ismét hosszú szünet állt be, mintha Ahriman lehetőséget adott volna nekünk, hogy átgondoljuk a hallottakat.

— És hogy a legegyszerűbb elkezdni a saját üzletet? — kérdezte váratlanul Viktor.

Ahriman némi gúnnyal a hangjában válaszolta:

— A legegyszerűbb, ha nincs ötletetek, tőkétetek, és lusták vagytok dolgozni a tudatalattitokon, a következőképpen tehettek. Helyezkedjetek el egy adásvétellel foglalkozó közvetítő cégnél. A beosz-

tás nem számít, lehet akár utcaseprő vagy rakodómunkás is. De használjatok ki racionálisan minden percet a munkában. Mélyedjete el a benne zajló folyamatok lényegében. Kérdezzetek, érdeklődjete, hallgassatok, figyeljete meg, hogyan működik az adott cég, kik a beszállítói, kik a termékek vásárlói. És amikor megértitek a munka sémáit, bátran nyissátok meg a saját cégeteket. Ha nincs tőkéte, kérjete kölcsön valakitől, vagy vegyete fel hitelt a bankban, vagy állapodjate meg egy céggel, amely a termékeite nagykereskedelmi vásárlója lesz. Aztán tegyete így. Vegyete ugyanazt a terméket a beszállítóktól, akiktől a cég, ahol dolgozotate, csak egy kicsit drágábban. Mi a trükk? Például, a cég egy dollárért vette tőlük az árut, és 1,5 dollárért adta el, 50 centet keresve rajta. Ti pedig drágábban veszete a beszállítóiktól, 1,1 dollárért, és olcsóbban adjátok el a vevőiknek, például 1,4 dollárért. Csak 30 centet kerestek minden terméken, de ezzel érdekeltté teszete a beszállító céget és a vevő céget az együttműködésben. Mert nekik előnyösebb lesz veletek dolgozni. Így, egyszerűen levágjátok korábbi munkáltatóitok üzletét, és ti magatok váltote az üzlet gazdáivá.

– Nem, hát ez hogy? Hiszen ez nem helyes, – dörmögte Vologya.

– Az emberek munkát adtak neked, te pedig egyszerűen elárulod őket?

– Miről beszél, Vologya? Ez üzlet, nem hadsereg. Az üzlet számára ez a folyamat természetes, mert itt, mint a dzsungelben: a legravaszabb és legokosabb éli túl, – mondta Ahriman. – Ahogy mondani szokás, semmi személyes, csak üzlet.

– Igen, az átváltozás mesterének kell lenni, hogy egy ilyen ügyletet véghezvigyünk, – jegyezte meg vigyorogva Viktor.

– Mennyire kell tudni bánni az emberekkel, hogy mindezt véghezvigyük?! – nem figyelve Viktor szavaira, mondta Zsenya.

– Természetesen. Mesterévé kell válnotok a kommunikáció művészetének. Tudni kell, hogyan beszéljeteek különböző egyénekkel, ismerni kell a hozzájuk vezető utakat. Külsőleg közvetlennek és barátságosnak kell lenni. Őszinteséget színlelni, vagyis nyitottnak és egyenesnek tünni az emberekkel való érintkezésben, de semmi esetre sem felfedni és teljesen kitergetni a terveiteket. Csak azt a részét kell színesen leírni a játéknak, amelyet nekik szántok. Ráadásul, úgy kell tálalni, mintha ez lenne a terveitek és szándékaitok végleges eredménye. Sőt, kiszámíthatatlannak kell lennetek a partnereitek számára. Ellenkező esetben, ha kiszámíthatóak lesztek számukra a döntéseitekben, ezzel provokáljátok őket a csalásra. Vagyis, a lépéseiteket könnyen ki lehet számítani előre, és ezzel előnyösen lejátszani a saját partijukat a ti rovásotokra.

De ha kiszámíthatatlanok vagytok, lehetőségeitek van a saját játékokot játszani. Még az üzleti tárgyalások során is ez a tulajdonság jó ösztönző az engedményekre a ti javatokra. Hiszen, a másik fél az utolsó percig nem lehet biztos abban, milyen döntést fogtok hozni, ami azt jelenti, ha a szerződés előnyös számára, hajlamos lesz jelentős engedményeket tenni nektek. Igen, és ezenkívül a kiszámíthatatlan üzleti «cápa» imidzsével elveszítetek a ravasz üzletemberek kedvét attól, hogy a ti rovásotokra bonyolítsák le kalandos ügyleteiket.

— Ehhez elég magabiztos embernek kell lenni, — jegyezte meg elgondolkodva Viktor.

— Természetesen. Enélkül nem lesztek igazi üzletemberek. Minden cselekedetetekben mutasatok magabiztosságot. És erre már többször felhívtam a figyelmeteket. Védjétek meg az álláspontotokat, ragaszkodjatok az elveitekhez. Még a gondolatát se engedjétek meg annak, hogy valamiben nincs igazatok. Mert a beszélgetésben, ha mondtok valamit az embernek, de belül kételkedtek, ő tudatalatti szinten megérzi a kételyeteket, és ennek megfelelően bizalmatlanság ébred benne irántatok. Egyszerűen kitartóan és makacsul kell állnotok a saját pozíciótokon. Rákényszeríteni az embert, hogy higgyen az igazatokban. Ha azt bizonygatja, hogy ez fehér szín, kényszerítsétek rá, hogy szürkét lásson benne. Győzzétek meg. Ha pedig méltó ellenfélre akadtok, aki ismerve ezt a pszichológiai nyomásgyakorlási módszert, ugyanúgy kitart a sajátja mellett, mint ti, akkor válaszul nevessetek vele együtt, és mondjátok: «Ön ezt így szeretné».

— Igen, — horkant fel Ruszlán. — Ragaszkodni az elvekhez nem nehéz. De hogyan lehet közvetlenül befolyásolni az embert?

— Minden egyszerű. Ahhoz, hogy befolyásoljuk az embert, ismerni kell a gyengeségeit. Ahhoz, hogy irányítsuk az embert, játszani kell a pszichológiai szükségleteinek kielégítésén. Legalább két fő húrját megpendíteni: a saját nagyzási mániáját az Ego dicsérete formájában és a saját fontosságának mániáját a folyamatos dicsekvése formájában. Ezek mindenkinél feszesek, csak egyeseknél erősebben, másoknál gyengébben.

Ha pedig jó zenésszé váltok, akkor képesek lesztek megszólaltatni ennek az «ember» nevű hangszernek más húrjait is, mint például az anyagi érdekelttség, a kreatív szabadság, a biztonság, a környezet támogatásának fontossága, a szeretet, a kíváncsiság, a siker, az önbecsülés és még sok más. A lényeg nem egyszerűen pengetni ezeket a húrokat és az ember idegeire menni, hanem olyan varázslatos dallamot játszani, amelytől az ember elragadtatásba esik, és a legnagyobb örömmel kezdi végrehajtani a megbízásaitokat. Akkor valóban elértek nála a maximális eredményt a munkában. És minél hatékonyabban dolgoznak a munkatársaitok, annál többet kerestek. Erre mindig emlékezni kell!

— És hogyan lehet meghatározni, milyen tulajdonságok dominálnak leginkább az emberben? — érdeklődött Viktor.

— Nagyon egyszerűen. Ehhez csak meg kell tanulni hallgatni az embert, miről beszél, milyen pontokra helyezi a hangsúlyt, milyen problémákat próbál megoldani, és következőképpen milyen pszichológiai szükségleteket próbál kielégíteni az adott pillanatban. Ezt tudva, könnyen az élete szimfóniájának karmesterévé válhattok, átírányítva pszichológiai szükségleteinek kielégítését a ti ügyetekre... Általában véve minden ember egyforma, — folytatta a magyarázatot Ahriman. — És nagy vonalakban ahhoz, hogy egy egyént vagy a tömegeket rákényszerítsünk valamire, vagy a korbács, vagy a mézesmadzag módszert kell alkalmazni, vagy a kettőt felváltva. Mert az emberi pszichológia olyan, hogy csak akkor lehet rákényszeríteni a munkára vagy a munka megtagadására, ha örömet akar szerezni belőle,

vagy elkerülni az érzelmi vagy fizikai fájdalmat, pontosabban nem is annyira a fájdalmat, mint inkább az attól való félelmet. Úgyhogy, ha nem sikerül elsajátítani a «mézesmadzag» módszerét, bátran alkalmazzátok a «korbácsot». Nincs más választásotok. Különben egész életetekben idegen korbács alatt fogtok görnyedni és röptében elkapni az idegen mézesmadzagokat.

– Hogy érti, korbácsot alkalmazni? Verni, vagy mi? – kérdezte értetlenül Ruszlán.

– A fizikai erő alkalmazása – a végső eszköz. És lényegében nem olyan hatékony a pszichológiai fájdalomhoz, a félelemhez és a nyomáshoz képest, – hangsúlyozta Ahriman, és folytatta: – Ha egy kollektíva dolgozik nektek, alkalmaznotok kell benne az «oszd meg és uralkodj» elvet, méghozzá úgy, hogy mindenki féljen tőletek és tiszteljen titeket. Tudnotok kell mindenről, ami a kollektíván belül történik, a gondolataikról, vágyaikról, törekvéseikről, és ügyesen manipulálni őket a saját hasznotokra. Tudnotok kell minden pletykáról, botrányról, a munkatársak közötti kapcsolatokról. Vagyis, a kollektíva pulzusán kell tartani a kezeteket. Ha megtudjátok, hogy valaki pletykál rólatok és negatív fényben tüntet fel, rúgjátok ki gondolkodás nélkül. Egy jól fizetett hely sosem üres. Jelentkezők mindig lesznek. Másoknak viszont szemléletes lecke lesz. Olyan légkört kell teremtenetek, hogy mindenki barátkozzon veletek, és ellenségesen viszonyuljon egymáshoz. Akkor biztosan képből lesztek minden ügyben. Hiszen, lényegében mindenki a ti kedvetekért teljesen be fogja mártani a többieket, azt kívánva, hogy számotokra szükséges embernek tűnjön, aki «aggódik» a cégetek presztíziséért. Ellenkező eset-

ben, ha a beosztottak szoros sorokba tömörülnek, elkerülhetetlen eredményt kaptok: naponta meg fognak lopni, lógni fognak a munkából, élőködni fognak a nyakatokon. És ami a legfontosabb, ti semmit sem fogtok tudni erről, csak csodálkozni fogtok, miért mennek a cég ügyei egyre rosszabbul és rosszabbul, minden befektetés ellenére.

— Ugyan már, — morgott Vologya. — Ha össze-tartó, jó a kollektíva, éppen ellenkezőleg, ez nem fog megtörténni.

— Ön egyszerűen katonai szemszögből ítél, — válaszolta Ahriman. — Az üzlet — az emberi kapcsolatok teljesen más területe, ahol a fő célt nem az erkölcsi normák, hanem a megkeresett pénz mennyisége határozza meg. Mondok egy egyszerű példát. Nyitottatok egy bódét a piacon. Felvettek fizetésért két-három eladót. Ha az elején nem mutatkoztok kemény vezetőnek, ők összefognak, megegyeznek a hátatok mögött, és jól megszedik magukat rajtatok. Egyik árul, ügyel a többiek helyett, a másik kettő elmegy áruért, és a ti bódétkban fogják suttyomban eladni a saját árujukat. Nektek pedig mindhárman meséket fognak mondani, hogy az árutok valamiért rosszul fogy. Eredményeképpen ők meggazdagodnak rajtatok, kinevetve titeket a hátatok mögött, ti pedig tiszta vesztéségbn maradtok, fizetve a bérleti díjat, az adókat és még a fizetésüket is a saját zsebetekből. De ha az első naptól kezdve olyan légkört teremtetek a kollektívában, hogy minden beosztott versenytársat lát a másikban, és siet jelenteni nektek a hibáiról, akkor lesztek képbn minden történéssel. És ennek megfelelően ez megmutatkozik a bevételeiteken is.

— Minket pedig úttörő gyermekkorunktól fogva a baráti kollektívára neveltek, — jegyezte meg nem kevés szarkazmussal Zsenya.

— Hát persze, — mosolyodott el válaszul Ahriman. — Hiszen, belőletek proletariátust gyúrtak az állami vállalatok számára, nem pedig magántulajdonosokat. Az állami vállalatoknál a proletariátus egyesül és együtt barátilag átveri az államot, — nevetett Ahriman, és már közvetlenül Zsenyához fordult. — Nézz körül. Hiszen mindenki mindent lop! Ellopott a munkás egy csavart, hát Isten vele. Senki sem veszi ezt észre az állami vállalatoknál. Most pedig képzeld el, hogy ez a te vállalatod, mondjuk egy autószerelő műhely. Egy csomó pénzt fektettél bele, hogy működjön. És a munkásod, akinek rendesen fizeted a bérét, ellopott egy csavart az autószerelő műhelyedből. Mintha csak egy csavar lenne, de az is pénzbe kerül. Legyen 5-10 cent. De ez a pénz a te zsebedből való! És ha több ember vesz magának egy-egy csavart. Ez már egy dollár. A te dollárod! Ellopva ezt a csavart, a munkás, mondhatni, benyúlt a zsebedbe, kivette a pénztárcádat, és kivette onnan a pénzt. A te pénzedet!

— Micsoda köcsög! — háborodott fel szívből Zsenya, átérezve az Ahriman által vázolt helyzetet.

— Helyes, mert ez a tiéd, — mosolyodott el újra Ahriman. — És ilyesmit a te vállalatodnál nem szabad megengedni, különben tönkremész. Úgyhogy, a magántőke számára ez a baráti lopással járó változat nem fog működni. A magánvállalkozó, vagyis te, kénytelen vagy kiszámítani a lépéseidet, nyilvántartani minden fillért. Különben a kollektíva körében akad valaki, aki gyorsan megszámlolja ezeket a filléreket helyetted, természetesen

nem a te javadra. Úgyhogy, emberekkel dolgozva szigorú felügyelet és megfelelő versengő légkör szükséges. Ráadásul, függetlenül attól, három ember dolgozik neked vagy ötezer, ez nem számít. Vagy te leszel a vállalatod ura, vagy báb leszel, és egész életedben beléd törlik a lábukat, aki nem lusta... Az üzletben vannak bizonyos íratlan szabályok. Ha nem tartod be őket, egyszerűen megesz az erősebb. Jegyezzétek meg, srácok, az üzletben senkinek sem szabad hinni és bízni...

– Még akkor sem, ha a partner a saját testvéred? – csodálkozott Viktor.

– Még akkor sem, ha a partner a saját testvéred, – erősítette meg Ahriman. – Őt figyeld elsősorban, méghozzá ugyanúgy, mint az utolsó tolvajt a vállalatodnál. És csak akkor tudod megelőzni a kellemetlen meglepetéseket az üzleted ügyeiben. Igazi barátság az üzletben nincs. Bármilyen meséket is mondanak nektek erről, jegyezzétek meg, valójában ott mindent a pénz határoz meg. A legjobb barátod pedig – az első számú jelölt az árulásra. Mert mindent tud rólad. Szemedben dicsérni fog téged, a hátad mögött pedig intrikákat sző az irigység miatt, hogy sikeresebb vagy nála. A barát az üzletben – a legfőbb ellenség, mert ismeri a céged minden hibáját és tudja a gyenge pontjait. Ezért az üzletben nem lehetnek közeli barátaid, és senkinek semmit sem szabad tudnia rólad és az ügyeidről. Jegyezzétek meg, srácok, minél kevesebbet tudnak rólatok, annál jobban fogtok aludni.

– Tényleg ennyire komoly minden az üzletben? – csodálkozott Andrej.

– Sajnos, ebben a valóságban a pénz uralja az emberek elméjét. Ha sikeres üzletemberek lesztek,

akkor ezenkívül teljes mértékben megismeritek azt is, mi az emberi irigység. Ráadásul, mindenki irigyelni fog titeket, kezdve a rokonoktól a teljesen ismeretlen emberekig. És mindenki azt fogja hinni, hogy tartoztok neki valamivel. Szemetekbe fognak esküdni a szeretetre és tiszteletre, a hátatok mögött pedig vadul gyűlölni fognak azért, mert okosabbak és szabadabbak vagytok náluk.

– De miért? – értetlenkedett Kosztyik, láthatóan már elképzelve magát egy nagy üzletember szerepében.

– Mert a helyzetteddel elsősorban az ő fogyatékoságukat és alkalmatlanságukat hangsúlyozod. De nem kell ettől megijedni. Azt tanácsolnám, nézzétek ezt a másik oldalról: hát hadd irigyeljenek inkább titeket, mint hogy ti irigyeljetek valakit. Értem, hogy ezt nem nagyon esik jól hallanotok, de srácok, – ez az élet valósága, és nem lehet elmenekülni előle. Az üzlet – ugyanaz a sport, ahol a fődíjat a bajnok nyeri, az, aki az élre tört. Természetesen, irigyelni fogják. De kik?! A gyengék és a vesztesek, akik lusták voltak dolgozni magukon, hogy ugyanilyen eredményeket érjenek el. Hiszen az üzlet – egyfajta sparring, ahol mindenki csak a saját erejére és lehetőségeire számít. A feladatod megnyerni ezt a sparringot bármilyen módon, csak akkor leszel igazán gazdag. Itt minden eszköz jó. Ha pedig megkérdőjelezed a cselekvés módját, valaki gyorsan kihasználja a zavarodottságodat, és egyszerűen kiüt. És veszítesz. Ezért itt nem szabad kételkedni. Az üzlet – komoly játék. Olyan, mint a szabályok nélküli harc, ahol szinte nincsenek tiltott fogások. – Ahriman elmosolyodott. – A lehetőségeidet csak annak az országnak a törvényi keretei korlátozzák, amelyben az üzletedet

folytatod. És ha erős ütést vittél be, és a partnered elesett, vajon te vagy a hibás? Nem. Ő esett el, tehát gyenge volt, kihagyta az ütést, nem készült fel a harcra. Ezért nyertél te, kaptad meg a díjat a legjobb sparringért. Az üzletben pedig a díj – a pénz.

– Azt mondta, hogy az üzletben gyakorlatilag nincsenek tiltott fogások, – jegyezte meg Sztász. – És mi van akkor azokkal a tévében hallható beszédekkel a becsületes üzletemberekről?

– Hát éppen ez az, hogy ezek csak beszédek. És általában azok beszélnek erről, akik ennek a képnek a teljes ellentétei. Amikor találkoztok a valósággal, megértitek, hogy valójában a «becsületesség» szót mind az üzletben, mind a politikában csak az emberek manipulálására használják.

– De hát minket arra tanítottak, hogy becsületesnek lenni jó, – mondta félénken Tatjana.

– Kétségtelenül jó, – kapta el a szót Ahri-man. – De becsületesnek lenni önmagaddal, az ételelveiddel szemben, de egyáltalán nem a környezettel szemben, amely nagy vonalakban csak kihasználja a naivitásodat és becsületességedet a saját önző céljaira. És egyáltalán, csak gondolatok bele, ki és hogyan tanított titeket a becsületesség fogalmára? Azt sulykolták belétek, ha becsületesen, lelkiismeretesen akarsz keresni, menj munkásnak a gyárba vagy utcaseprőnek, söpörd mások csikkjeit, és várd, amíg a «jó» főnök odaadja a szájalmas filléreidet. És ne irigyeld azt, aki kockáztatta a lelkiismeretét, és gazdagabb lett nálad, mert ő gazember, te pedig – becsületes vagy! Hadd üljön a családod félig éhesen, krumplin és kásán tengődve, miközben a nem becsületes gazdag szomszédot már undorodik a

kaviártól, de te — becsületes vagy. Hadd járjanak a gyerekeid rongyokban, a gazdag gyerekei pedig — új importruhákban, de te — becsületes vagy. Hadd gyógyítsa a nem becsületes az egészségét a világ legjobb klinikáin, téged pedig a részeg helyi terapeuta, de te — becsületes vagy. De akkor ne irigykedj, hiszen te magad választottad a becsületes rabszolga életét!

A «becsületes» emberek körében elterjedt az a vélemény, hogy a kutyának tetszik lerágni a csontokat, amelyeket a gazdája ad neki. És miért? Mert húst a kutyának senki sem ad. Az emberek maguk falják fel, becsületes osztzkodással leplezve kapzsiságukat. Így van ez a társadalomban is: a becstelen gazdának jut a hús, a becsületes rabszolgáknak — a csontok. Pedig mindenki arról álmodik, hogy gondtalanul éljen, hússal táplálkozzon, ne csontokkal. Minden ember álmában látja magát, ahogy jobbra-balra szórja a pénzt. De, ahogy már mondtam, a berögzült sztereotípiák akadályozza ezeknek a vágyaknak a teljesülését. Most pedig gondoljátok meg jól, miért sulykolták belétek ezt a sztereotípiát, hogy szegénynek, de becsületesnek lenni jó, gazdagnak, vagyis becstelennek lenni pedig rossz? A válasz egyszerűbb a legegyszerűbbnél. Ez csak az elit újabb beállítása a tömeg szolgálalkúsége érdekében, — és rövid szünetet tartva hozzátette: — Hát ki valójában a becsületes? Az, aki mentes a beállítástól és az Írás szerint él, amelyben megíratott: minden érted teremtett a földön, ember, hát vedd és használd ezeket a javakat! Vagy az a rabszolga, aki nyomorban él és állandó félelemben a jövője miatt, és közben irigyli a gazdagokat és szabadokat? Hát melyikük az igazi Ember?

Mentünk, megdöbbenve ettől a felfedezéstől, amelyet Ahriman idézett elő az elménkben. A megszokott világ teljesen mássá vált, mintha feltárta volna előttünk «holdjának» örökké árnyékban lévő, ismeretlen oldalát. Valóban, hogyan nem vettük ezt észre korábban, valószínűleg egyszerűen nem figyeltünk az élet ilyen apróságaira, amelyek nagy vonalakban korántsem apróságoknak, hanem beállításoknak bizonyultak. Egy ideig csendben mentünk, lenyűgözve Ahriman kinyilatkoztatásától. A csendet Viktor törte meg, nem kis meglepetéssel kérdezve:

– Akkor ez azt jelenti, ha a «becsületesség» csak egy beállítás, akkor az üzletben a cél elérése érdekében minden módszer jó, még a konkrét «átverés» is?

– Te csak mélyedj el ebben a jelenségben, – javasolta neki Ahriman. – Kit vernek át? A hiszékenyeket és kapzsikat. A hiszékenységek – csak az ember titkos vágyainak összegzett eredménye, például gyorsan és könnyen meggazdagodni más kárára, ahogy nálatok mondják, «ingyen». Azt verik át, akit elvakított a kapzsiság. Plusz a saját fontosságának táplálása, ahogy te fogalmazol, az «átverő» szájából. És eredményeképpen az ember túlbecsüli intellektuális lehetőségeit. Úgyhogy, nincs füst tűz nélkül. Ha az üzleti sparring-partnered «baleknek» bizonyult, ki tehet róla, ha nem ő maga a kapzsiságával? Amikor sparringra állsz, reálisan kell értékelned a lehetőségeidet, nem pedig az önző illuzórikus ambíciók felhőiben repkedni. Ha az üzleti partnered mindent feltett a lapra és veszített, maga a hibás. Most az ő pénze, az ő cége, az ő üzlete – a te megérdemelt díjad.

Te erősebbnek, okosabbnak és fürgébbnek bizonyultál – tiéd a jutalom!

– Nem, de mi van az erkölccsel, a tisztességgel? – kérdezte elgondolkodva Volya.

– Az erkölcs és a tisztesség – igen feltételes és viszonylagos dolgok. Ebben a világban senki sem ad nektek egyértelmű választ ezekre a fogalmakra, mert minden ember a saját szemszögéből, megélt tapasztalatából és saját fontosságának megerősítéséből fogja értelmezni őket. Vegyük például, a katonákat. Azt hiszem, ti mindenki másnál jobban tudjátok, mit jelent a harcban az erkölcs és a tisztesség, különösen, ha a harc életre-halálra megy. Milyen erkölcs és tisztesség lehet az ellenféllel szemben, aki meg akar ölni titeket? Nem ti rángattátok a fülénél fogva erre az életringre, maga jelentkezett. És ha már jelentkezett, kapja meg, amit érdemel. Az üzletben ugyanez a helyzet. Ott nincs nyílt háború fogalma, ott a verseny fogalma van. De sok valódi háború éppen a komoly emberek versengése miatt tört ki. A háborúk minden más oka pedig, amelyet később a széles tömegeknek, vagyis a szolgálalkú tömegnek magyaráztak, csak mese a csordának, hogy felébredszék benne a nacionalizmus szellemét, kielégítsék a nagyzási mániát a pásztorukért, és egyúttal eltereljék a csordát a mindennapi problémákról. Semmi több.

– Hát a nép – csorda? – dörmögte Volya. – Hiszen emberek.

– Természetesen, emberek, de buta emberek. Rabszolgák, akiket okos emberek irányítottak és fognak irányítani, bármilyen szép szóval is nevezék ezt az irányítást. Mert az ember a tömegben – már nem egyéniség, csak a tömeg része. A tömegben nem képes önállóan gondolkodni, reálisan

értékelni a helyzetet és a «tényeket», amelyeket a szónok bőkezűen szór. Mert az ember a tömegben ezereket lát magához hasonlókat, és fellelkesül ettől az egységtől, a hatalmas erőtől. Ez valóban nagy erő, de nem ennek az embernek és nem minden egyes testnek külön-külön abból a tömegből. Ez a szónok ereje! Éppen ő alakítja át és irányítja a megfelelő mederbe. És ugyanezzel az erővel nyomja bele mindenki tudatába azokat a beállításokat, amelyek gondosan álcázva vannak fellengzős szavakkal. Vagyis, a szónok egyszerűen a személyközi szuggesztívó mechanizmusait használja. Semmi több. Ezért, akárhogy is nézzük, a csorda az csorda, amely bégetve követi a tapasztalt pásztort. Igaz, most a csorda irányítását szebb szavakkal nevezik, de a lényeg ettől nem változik. Tökéletesen értem, srácok, hogy kevés kellemes van ezekben a szavakban, de ez az igazság. Az igazságnak pedig mindig keserű utóíze van. Én csak felnyitom a szemeteket a világra, olyannak, amilyen.

Ez, srácok, az élet, amelyben nagy vonalakban senkinek nincs szüksége senkire, és senki sem tesz semmit csak úgy. Nézzétek például, hogyan zajlanak a politikai választások, vegyetek bármelyik országot. Aranyhegyeket ígérnek az embereknek. És a választások után? A birkák és szamarak csordáján a politikus eljut a saját paradicsomába, aztán becsapja előttük a kaput. A nép ahogy nyomorban élt, úgy marad a nyomorban. Hiszen kiről gondoskodik elsősorban a megválasztott politikus? Először magáról, a saját bevételeiről. Aztán a családjáról. Aztán a saját kíséretéről, hogy az csókolgassa a gazdája kezét, és ne felejtse el a «jótéteményeit». A néppel pedig senki sem törődik,

és nem is fog. Mert a népre nagy vonalakban senkinek sincs szüksége. Még áll a lábán, dolgozni tud, és jól. Hová menne, morog, felháborodik, és valahogy túlél. Hiszen, ez igavonó barom, amely istállóban él, moslékon él, és reggeltől estig dolgozik. Arra való, hogy az elitnek hasznot hozzon, és szaporodjon, friss munkaerő-utánpótlást biztosítva gazdáinak új rabszolgák formájában. Értem, ezt kellemetlen hallani. De nézzetek körül. Ez a valóság. Még nem egyszer eszetekbe jutnak majd a szavaim, mert ez az élet igazsága!

Azt hiszitek, változott valami a rabszolgatartók ideje óta?! Semmi sem. Csak a rabszolgákra gyakorolt hatás módszerei változtak, de egyáltalán nem maguk az emberek. Megváltozott a rabszolgák irányításának formája, de a rabszolgaságot senki sem törölte el! Nézzétek meg a mai világot, hogyan zsákmányolja ki az uralkodó elit a tömegeket, felhasználva őket a saját meggazdagodására. Hiszen, egyszerűen a népekre kényszeríti a számára előnyös koncepciókat, alakítja a tömegek izlését és viselkedését, szándékosan ellenőrzi és szabványosítja az embert.

– De hogyan ellenőrizhet engem, – ellenkezett Zsenya, – ha én magam döntöm el, mit tegyek. Szabad ember vagyok!

– Ön szabad ember? – kérdezett vissza gúnyosan Ahriman. – Jól van. Éppen holnapután az angol királynő fogadást ad a Buckingham-palotában a neves vendégek tiszteletére. Találkozzunk ott, és folytassuk a beszélgetésünket.

– Az angol királynőnél? Angliában? – csodálkozott őszintén Zsenyka. – És hogyan jutok oda?

– De hiszen ön szabad ember, – mosolyodott el Ahriman, és gúnyosan hozzátette: – És mondja

meg nekem, «szabad ember», van pénze legalább eljutni Angliáig? Vegye észre, már nem is beszélek arról, hogy bejutni abba a palotába arra a fogadásra.

Zsenya, láthatóan zavarban a választól, elhallgatott. Sztász sietett a segítségére.

– De az igazi szabadság nem az ember földrajzi helyváltoztatásával határozható meg. Úgy értem, az igazi szabadság magában az emberben van. Ezek a gondolatai, az észlelése, a választása végül is. Hogyan kényszeríthet rám valamit az elit, ha én magam vagyok? Én magam döntöm el, hogyan éljek.

Ahriman elmosolyodott.

– Ezt ön gondolja így, fiatalember, mivel nem foglalkozott az élete komoly elemzésével, azzal, hogyan él, és mi készteti arra, hogy különböző döntéseket hozzon az életben. Valójában, még csak észre sem veszi, hogy az életét, az ízlését, az észlelését, a választását ügyesen irányítják és manipulálják. Mert az elitnek rabszolgákra van szüksége, nem pedig szabad emberekre! Egyszerűen az önök felfogásában ahhoz, hogy irányítsanak titeket, legalább valamilyen korbácsos felügyelőre van szükség, aki felettetek állna. Ezek előítéletek. A modern világban a legújabb technológiáival minden sokkal egyszerűbb és hatékonyabb. Az elit ügyesen megteremtette az önök tudatából azt a felügyelőt, aki megmondja nektek, hogyan éljetez, kinek és minek adjatok előnyt, prioritásokat az életetekben. És ezt az ember befolyásolásának ősi módszerével tette – amit most reklámnak neveznek.

— És miért ősi módszer a reklám? Hiszen csak nemrég jelent meg a tévéképernyőn, — mondta értetlenül Ruszlán.

— Ez csak önnek tűnik így. Valójában, ez a jelenség ugyanannyi ideje létezik, mint az értelmes ember, — magyarázta mosolyogva Ahriman. — A mai reklám szó az ólatin reclamare szóból származik, ami azt jelenti: «kihirdetem», «kiabálni». És régen is aktívan használták írásban, és különösen szóban, közzétéve a kívánt információt speciális emberek — piaci kikiáltók, hírnökök, bemondók és így tovább — segítségével. Ez az ember befolyásolásának ősi módja. És az ember azon megingathatatlan pszichológiai sajátosságán alapul, hogy éppen abban hisz, amiben hinni szeretne, a kívántat valóságként tünteti fel. Az okos reklám csak felébreszti az emberben a «szunnyadó» szükségletet. Megfertőzi és utánpótlásra készíti.

— «Szunnyadó szükségletet»? — kérdezett vissza Jura. — És mit jelent ez?

Ahriman azonnal elmagyarázta.

— Például, bizonytalanságot érez valamiben, alábecsüli az önértékelését, és ugyanakkor próbálja elfojtani magában ezeket az érzéseket. De azok nem tűnnek el sehova. Csak «szunnyadnak» a tudatalattijában, várva ennek a személyes érzelmi problémának vagy pszichológiai problémák egész komplexumának pozitív megoldására. És ekkor megjelenik ön előtt egy reklám, amely meggyőzi arról, hogy éppen a reklámozott dolog adja meg önnek azt, amiről álmodott. Ráadásul, mindez optimista fényben tűnik fel, ami természetesen javítja a hangulatát, mivel tudat alatt serkenti a «szunnyadó» kielégítetlen szükségletét. Eredményképpen már, mint Pavlov kutyája az ismerős

csengőre, nyáladzani fog, vágyva megszerezni az önnek odadugott álcázott «cukros csontot».

A reklám az érzelmi hatás széles spektrumát használja. Apellál a természetes vágyaira. Például, egészségesnek lenni, sikert, gazdagságot, boldogságot elérni, szépen kinézni; a hiúságára, saját fontosságára, nagyzási mániájára; a társadalmi státuszának növelésére való törekvésre és így tovább. Vagyis, lényegében az emberek csordaként követik a saját ambícióikat, amelyekbe beletartoznak a társadalomban uralkodó vélemények, tendenciák passzív elfogadásának alapvető szükségletei, azonosulás a közösség többségével, azzal a titkos reménnyel, hogy így rendezhetik személyes pszichológiai és érzelmi problémáikat. De mindez az a bizonyos korbács, amelyet az elit ügyesen használ.

ÉbredjeteK fel és nézzetek körül! Hiszen, lényegében mindent, amit megingathatatlanak tartotok, valójában ugyanolyan emberek találnak ki, mint ti. Csak egy kicsit magabiztosabbak és rámenősebbek. Ki írja a törvényeket, amelyek szerint a társadalom él? Emberek. Ki diktálja a divatot? Emberek. Ki határozza meg az ideálokat? Megint ugyanazok, akik mesterien rá tudják kényszeríteni a véleményüket a tömegekre. Okos emberek teremtenek bálványokat, példaképeket, hősöket egész népek számára. És ez mindig így volt, az ősközöségtől napjainkig, és mindenben: az étkezési preferenciáktól, áruktól a képzőművészetig. Vegyétek például, ugyanannak a Picassónak a képeit. Én lábbal jobbat rajzolok. Az ő munkáit pedig dicsőítő ódáKban mutatják be a tömegeknek, mint a neoklasszicizmus szellemében készült, kiélezett-kifejező művek mesterét,

a kubizmus megalapítóját, akinek képei nagyon nagy társadalmi jelentőséggel bírnak. Vagy vegyéték Malevics «Fekete négyzetét». A pasasnak rossz kedve volt, csak úgy unalmában fekete festékekkel kente be a vásznat. Az emberek pedig csodálják ezt az összekent vásznat, mély filozófiát találnak benne. És találni is fognak, és hinni fognak abban, amit kihirdetnek nekik! Mert ez átment a tömegek pszichológiai irányításának mechanizmusain.

Vagy vegyéték idősebb John Rockefellert. Ez az ember szinte legendává vált, nevét az egész világ ismeri. Ráadásul, még életében a képe egyfajta jóindulatú öregürrá változott, aki egész milliókat költött jótékonyásra, ajándékokat osztogatott a gyerekeknek. Bár valójában — ez csak ügyes szójáték volt, amely «közvéleményt» formált a naiv közönség számára. John olyan zsugori volt, amilyet még keresni kell. Milyen jótékonyágról lehet itt beszélni? Jegyezzétek meg, srácok, egy egyszerű igazságot: komoly üzletemberek soha nem dobják ki a pénzt jótékonyásra hiába. Csak akkor költenek erre a projektre, ha ez előnyös számukra, ha ebben az akcióban reklámot látnak az üzletüknek, az imidzsüknek, a társadalmi presztízsüknek. Vagy pedig még egy ügyes trükköt látnak benne a piszkos pénz tisztára mosására. De csak úgy senki még a kisujját sem mozdítja. Szóval, John Rockefeller nagyon bölcsen cselekedett. Hogy ne pazarolja a tőkéjét az imidzse reklámozására a számára «drága» jótékonyágon keresztül, sokkal jobban cselekedett. 1903-ban Rockefeller felbérelt egy fiatal riportert, Ivy Lee-t, és a család személyes «tanácsadójává» tette, jól megfizetve a szolgálatait. És ez a kis riportert teljesen megváltoztatta a közvéleményt, publikációiban a zsu-

gori Johnból a kor nagy jötevőjének pozitív képét teremtve, aki gondoskodik az emberekről. Ezért ne higgyetek el mindent, amit hallotok és láttok. Ez a világ – tiszta színjáték!

Úgyhogy, srácok, gondolkodjatok, és gondolkodjatok jól, kik akartok lenni, bőgő egység az általános csordában vagy ennek a csordának a pásztora. Elnézést, hogy így fejezem ki magam, de ez tény! Bár nekem jobb e csorda gazdájának lenni. Mert csak akkor érzitek és értitek meg, mi a Szabadság a valódi értelmében, mi a paradicsomi élet. Hiszen, ti a szellemire törekedtek. De ha itt, ebben a világban nem tudtok paradicsomi feltételeket teremteni a létezésetek számára, akkor hogyan reméletek, hogy bejuttok a paradicsomba ott, ha itt nyomorúságos létre, betegségekre és félelemre ítéletek magatokat? A hasonló a hasonló vonzza! Hiszen ahhoz, hogy valamit teremts, magadnak is teremtőnek kell lenned! Ehhez pedig tudni kell irányítani a tudatalattit, rendelkezni tudással és erővel. Hát változzatok meg, legyetek szabad emberek! És ha ez a világ már rég elöttek felosztódott okosakra és bolondokra, csatlatkozatok az okosak soraihoz, különben bolondot csinálnak belőletek.

– Igen, – nyújtotta el elgondolkodva Viktor, – milyen nehéz dolog is ez az élet.

– Csak az első hetven év nehéz, aztán megszokod, – mondta mosolyogva Ahriman. A srácok felnevettek. – De ha komolyan beszélünk, akkor az egész nehézség csak abban rejlik, hogy képesek legyetek széttépni a rátok kényszerített sztereotípiákat, megölni magatokban a rabszolgát. A többi mind nagyon egyszerű, – folytatta Ahriman. – El kell kezdeni új, szabad embert faragni magad-

ból! Íme, nézzétek, mennyi mindent tudtok már: hogyan dolgozzatok a tudatalattitokkal, hogyan kezdjétek el a saját üzleteteket...

– És hogyan érjünk el sikereket az üzletben? – kérdezte váratlanul Ruszlán. – Úgy értem, hogy csak tőlem vásároljanak?

– Egyszerű. Minek feltalálni a kereket, ha van kész bicikli.

– Aha, – helyeselt Zsenyka, és nevetve mondta: – a lényeg, hogy a mozgásánál kevesebb legyen a bot a küllők között, mint a kerék.

– Használj reklámot, – folytatta beszédét Ahri-man, Ruszlánhoz fordulva. – Az annyi tömegfogyasztót fog neked formálni az áruadból vagy szolgáltatásodból, amennyit csak kívánsz. Jegyezd meg, mint a szorzótáblát, a reklámod öt arany-szabályát-feladatát: 1) tájékoztatni; 2) lángra lobbantani; 3) meggyőzni; 4) szuggerálni; 5) emlékeztetni. Minél szokatlanabb lesz a reklámod, minél több titkos húrt pendít meg a néptömegekben, annál gazdagabb és sikeresebb leszel. – És már a srácokhoz fordulva Ahri-man így szólt: – Eláru-lok nektek egy nagy titkot: az emberek, köztünk szólva, maguk sem tudják, mit akarnak. Emlékeztek, ahogy Szaltikov-Scsedrinnél írva van: «valamit szeretnék, de nem világos, mit: vagy alkotmányt, vagy tormás tokhalat». És hasonló állapot van jelen minden emberben. Hát használjátok ki ezt a bizonytalanságot. Segítsetek az embernek a reklámmal meghatározni az «igazi szükségletét» a ti terméketek formájában. Jegyezzétek meg, nyereségesen el lehet adni még a szart is, ha jól reklámozzák. És az emberek a legnagyobb örömmel fogják venni, még verekedni is fognak érte a maradékért. Ahogy Bernard Shaw mondta, ha

Anasztázia Novih
«Ahrimán» című rajza

az embereknek állandóan azt állítják, hogy a ló fenéke a szépség ideálja, egy idő után elhiszik. Az emberek – csak emberek. Ha maguk akarnak becsapva lenni, hát legyen úgy.

Ahriman egy ideig csendben ment, aztán gúnyosan így szólt:

– Észembe jutott egy vicces eset az életemből, ami éppen a témánkba vág. Egyszer régen, amikor Németországban jártam üzleti úton, átutaztam egy kisvárosban, és megálltam egy helyi étteremben ebédelni. Az étterem a városközpontban volt, elég hangulatos, szépen berendezett, remek konyhával. De meglepett, hogy ebédidőben gyakorlatilag nem voltak vendégek. Megkérdeztem a tulajdonost, mi ennek az oka. Ő pedig elkezdte panaszkodni, hogy bármennyire is igyekeznek, bármit is tesz, nem tudja becsalogatni az embereket. Törzsvendégei gyakorlatilag nincsenek. És az üzlete napról napra rosszabbul megy. Nos, én viccből azt tanácsoltam neki, kössön egy szamarat az étterem elé. És mit gondoltok, ő ezt teljesen komolyan vette. Elküldte a segédjét a legközelebbi faluba, az pedig hozott onnan egy szamarat, és kikötötte a bejárathoz. Képzeljétek el, mit érzett a szamár! Még nemrég csendesen, békésen legelezett a réten, most meg elhozták ki tudja hová, egy zajos helyre, ahol állandóan autók járnak és emberek jönnek-mennek. A szamár ijedtében elkezdett torkaszakadtából ordítani, ami természetesen felkeltette az emberek figyelmét. Azonnal bámészkodók tömege gyűlt össze, ami még több embert vonzott. Az emberek elkezdtek tolongani az étterem körül, sokan, miután megbámulták a szamarat, elkezdtek betérni az étterembe. Amikor néhány nap múlva visszatértem az utamról és

betértem ugyanabba az étterembe, szabad hely nem volt. De a tulajdonos, meglátva engem, meghívott ebédelni az irodájába, és elmesélte, megnyit segített neki a tanácsom. Így lettünk barátok. Azóta annak az étterem-tulajdonosnak az üzlete meredeken felfelé ívelt. Most már híres és tisztelt ember, aki étteremhálózatot tart fenn nagyvárosokban. És mindezt, mondhatni, a tanácsomnak köszönheti.

— És azoknak a szamaraknak, amelyek bevételt hoztak neki, — tette hozzá Zsenyka.

A srácok felnevettek, Ahriman pedig elégedetten kijelentette:

— Látjátok, már kezditek megérteni az üzlet lényegét. Valójában, tényleg nincs benne semmi bonyolult. Egyszerűen legyél mindig egy fejjel magasabb, vedd észre és használd ki azt, amit mások egyszerűen nem látnak. Jegyezzétek meg, srácok, még egyszer ismétlem, ha sikerül feltárnotok az Affixotok tehetségét és képességeit, képesek lesztek befolyásolni más emberek tudatalattiját, és rákényszeríteni őket arra, ami nektek előnyös. De minden saját magatokon, a tudatalattitokon végzett munkával kezdődik. Minden más — már csak technikai fogás. Éppen a tudatalatti lát el titeket ötletekkel és mindennel, ami szükséges a projektetek megvalósításához. A fő — a helyes alapozás, a helyes gondolkodás és ami különösen fontos — az őszinte hit abban, hogy kétségtelenül minden sikerülni fog! Kiplingnek van egy csodálatos verse, amelyre szeretném felhívni a figyelmeteket. Hallgassátok meg figyelmesen.

Ahriman hangja megváltozott, valahogy tisztává, gyönyörűvé és ihletetté vált. És ajkáról lélegzetelállító szavak áradtak:

— A pulyka is azt hitte, — mosolyodott el jóindulatúan Nyikolaj Andrejevics, — aztán a levesben végezte.

— Hát igen, a jó pap holtig tanul, — mondta némi humorral a hangjában Sztász.

— Nekünk pedig úgy tűnt, hogy letérve az útról, lerövidítettük a távolságot?! — csodálkozott a maga részéről Viktor. — Pedig sokkal tovább és nehezebb volt menni. Ha tudtuk volna...

Zsenya megvakarta a tarkóját, és okos arckifejezést öltve így szólt:

— Bárcsak előre tudnám azt, ami utólag jut eszembe.

Ezen a bohóckodásán mindenki újra felnevetett. És amikor a nevetés elcsitult, a Szenszei így szólt:

— Salamon egyszer azt mondta: «Láttam, hogy hasznosabb a bölcsesség, mint a bolondság, ahogy hasznosabb a világosság, mint a sötétség... De azt is megtudtam, hogy ugyanaz a sors éri a bölcsét is, meg a bolondot is».

A Szenszei összenézett Ahrimannal, és mindketten szomorúan elmosolyodtak valamin. A srácok, láthatóan nem teljesen értve a Szenszei által mondottak értelmét, megpróbálták folytatni Ahrimannal a félbeszakított beszélgetést az üzletről. De neki, nyilvánvalóan, más tervei voltak. És simán átirányította a srácok figyelmét a jachtja pompájára. Éjszaka, valóban, még szebbnek tűnt, mint nappal. A jachtot elképesztő díszkivilágítás ragyogta be. Olyan sok fény volt, hogy a belőlük áradó fény sajátos, telített aurát hozott létre a jacht körül. A jachtról kellemes dallam hallatszott.

— Hát ez mi, esti diszkó? — kérdezte mosolyogva Zsenya.

– Valami olyasmi, – mosolyodott el Ahriman.

– Szerencsés a legénysége, – mondta irigykedve Zsenya. – Ilyen emberrel, ilyen jachton, a világ körül! Húha! Széllel a vitorláokban! Biztos a jacht belülről sem kevésbé szép, mint kívülről?

– Ó, belülről sokkal szebb, – mondta Ahriman. – Egyébként van egy javaslatom. Ha nem vagytok túl fáradtak, felajánlom nektek a kirándulást a jachtomra, ha szeretnétek, persze. – És csábító hangon hozzátette: – Egyébként ott nemcsak jó zene van, hanem fagyalt és gyümölcs is.

– Szeretnénk, szeretnénk! – kiáltották szinte kórusban örvendezve a srácok.

Ahriman barátságosan elmosolyodott, és azt mondta a segédjének:

– Veliar, szervezd meg.

Veliar udvariasan meghajolt, és a csónakhoz vezette a srácokat. Őn is először elindultam velük. De rápillantva a vízre és a csónak ringására, megint valahogy rosszul lettem. A szervezetem újra elkezdte küldeni a belső diszkomfort érthetetlen jeleit. És a vágy, hogy csónakázzak mindenkivel, valahogy azonnal eltűnt. Bár, őszintén szólva, nagyon szerettem volna megnézni a jachtot, pláne, hogy odament az összes srácunk, Tatjana és még Nyikolaj Andrejevics is. De úgy tűnik, a szervezetem számára a nap láthatóan túlterhelt volt. Már így is alig értem el a tábort. Amikor pedig a sátrak közelébe értem, teljesen ellazultam, ahogy mondani szokás, megérdemelt pihenőre engedtem az akaraterőmet. A szervezetem pillanatok alatt eluralkodott a gyengeség és a pihenés vágya. Ezért, amikor a srácok elkezdtek beszállni a csónakba a jachtra való utazáshoz, az eszemmel értettem, hogy elszalasztom az esélyt,

hogy megnézzem azt, amit talán soha életemben többet nem látok. De a testem ilyen zavara végleg megerősített abban a döntésemben, hogy minél hamarabb elérjem a sátrat, hogy ne történjen velem semmi váratlan. Nehezen visszautasítva ezt a csábító ajánlatot, hogy meglátogassam Ahri-man jachtját, elindultam a sátram felé. Ráadásul, hullámként tört rám valamilyen furcsa állapot: egyrészt dühös voltam a szervezetem ilyen gyengeségének megnyilvánulása miatt a legalkalmatlanabb pillanatban; másrészt viszont — öröm és nyugalom, hogy végre kipihenhetem magam mindettől. Így vagy úgy, de elérve a «fekhelyemet», nem mélyültem bele ennek az állapotnak az eredetébe. Hanem egyszerűen úgy döntöttem, pihenek egy kicsit, mivel, ahogy már az ősök is mondták, a legjobb gyógyszer — az alvás.

Nem tudom, mennyi idő telt el, de kinyitottam a szemem valami furcsa érzésre, hogy valami történt. Tatjana még nem volt a sátorban. Odafigyeltem magamra. Az állapotom valahogy szokatlan volt. Nem is értettem, hogy álmodom mindezt, vagy tényleg velem történik. Ha aludtam, akkor honnan ez az abszolút világosság és a gondolat szokatlan tisztasága, ilyen érthetetlen inspiráció, az erőbeáramlás érzése, mintha újjászülettem volna? Megcsíptem magam, hogy eloszlassam a kételyeket. Meglepő, de hamarabb kitaláltam, hogy fájdalmat okozok magamnak, mint ahogy megéreztem a fájdalmat. Felkelve az ágyból, és még mindig nem teljesen érte az érzéseimet, kiléptem a sátorból. A testemben szokatlan könnyedséget éreztem. És az valahogy folyékonyan mozgott. Ha például, fel akartam emelni a kezeimet, nem azonnal emelkedett fel, hanem néhány

pillanattal később. Mindez elég szokatlan és érdekes volt számomra.

A levegő körülöttem valahogy szokatlanul sűrű lett. De leginkább a körülöttem uralkodó csend lepett meg. Nem volt hallható sem zene, sem a srácok vidámsága, sem a tenger hullámainak megszokott susogása a parton. Körülöttem gyanúsan csendes volt, mintha minden és mindenki kihalt volna ezen a világon. Ez az érzések furcsa keverékét szülte bennem: minden körülöttem halott volt, de értettem, hogy élő, csak nem él. Egyszerre volt élő és élettelen.

Felemeltem a fejem, és az óriási égre néztem. Tele volt fényes csillagokkal, mintha bársonyképen valaki apró, csillogó gyémántokat szórt volna szét. Ez a szépség és a kozmosz nyugodt harmóniája még több inspirációt adott nekem. A tekintetemet a tenger felé fordítottam. Ebben a fekete tátongó mélységben Ahriman jachtja úgy fénylett, mint egy magányos élettelen csillag. Még magam is meglepődtem ezen az összehasonlításon. De csak utána értettem meg, hogy valójában tényleg élettelen volt. Senki sem volt rajta, sem a srácok, sem a matrózok. Nemhogy zene, még beszélgetés sem hallatszott. Mintha soha nem lett volna azon a jachton az a vidám, gondtalan élet. Nemcsak ez a rejtélyes csend volt szokatlan, hanem az idő érzékelése is. Pontosabban, annak teljes hiánya. Mintha ez a fogalom egyáltalán nem létezett volna. Mintha elveszett volna valahol az örökkévalóság rejtekhelyein, még csak utalást sem hagyva létezéséről a múltbeli jelenlétére.

A megdermedt pillanat ilyen szokatlan érzésétől, amely örökkévalósággá nyúlt, még a hideg is kirázott. Minden valahogy természetellenes, szo-

katlan volt, mintha egy teljesen más valóság szférájába kerültem volna: egyszerre közeli és olyan távoli, fájdalmasan ismerős, otthonos és olyan idegen, újdonságával, időnélküliségével és abszolút csendjével intrikáló. Egyszerűen elvarázsolt ez a látszólag megszokott, de teljesen szokatlan, furcsa világ. És ekkor hangot hallottam.

— Nemzedék megy, és nemzedék jön, a föld pedig mindörökké megmarad. Felkel a nap, és lenyugszik a nap, és siet a helyére, ahol felkel... Minden folyó a tengerbe siet, de a tenger mégsem telik meg: arra a helyre, ahonnan a folyók erednek, oda térnek vissza, hogy újra folyjanak... Ami volt, az lesz, és ami történt, az fog történni, és nincs semmi új a nap alatt... Nincs emlékezet a régiekről; és azokról sem, akik ezután lesznek, nem marad emlékezet azoknál, akik utánuk következnek...

Először úgy tűnt, ez a hang valahonnan fentről árad, mintha a csillagoktól jönne. Felemeltem a fejem, de a fényen kívül semmit sem láttam. Aztán úgy tűnt, a lábam alól jön. De a lábam alatt csak a süppedős homok volt. Majd megéreztem, hogy a hang minden oldalról körülvesz, és elkezdtem körülnézni. De bárhová néztem, mindenhol sötétség uralkodott. És csak az utolsó szavak mutatták meg a hang forrását. Csak most vettem észre a parton a kialvó tüzet, amely mellett a Szenszei és Ahriman ültek. Meglátva őket, megörültem. De amint tettem egy lépést feléjük, váratlanul a világ mintha megrepedt volna. Valami természetellenes éles hang hallatszott, hasonló hol szakadt szövet reccsenéséhez, hol elektromos kisüléshez. És azonnal valami érthetetlen hangok kezdtek áradni, hol tisztán, hol tompán. Úgy zúdultak

rám, mintha a szél huzatot kergetne át a szeles időben a repedt ablaküvegen. A világ mintha kettéoszlott volna. Akaraterőmmel megpróbáltam összpontosítani és megérteni ezeket a hangokat, megtörni ezt a világok között ingadozó irreális valóságot. Meglepő, de sikerült. Fokozva a figyelmem koncentrációját, először mondatfoszlányokat hallottam, majd furcsa beszélgetést.

– Mennyire fáradt vagyok már, Rigden, ha tudnád, – csendült fel a szokatlanul tiszta hang, amely láthatóan Ahrimanhoz tartozott. – Ugyanaz nap mint nap. Semmi kreativitás ebben a szürkeségben.

– Akkor te, Abraxas, jól dolgoztál, – hangzott a válasz a Szenszei dallamos hangján.

– De hát nekem már rég nem is kell dolgoznom, – Ahriman hangja a bizalmasból szomorúan elítélővé vált. – «Lelkesedők» most annyian vannak, hogy a profiknak itt már nincs mit tenniük. Még nézni is unalmas. És te még reméled, hogy ebből a projektből ki lehet hozni valamit?

– Lehetséges, hogy még sikerül valami. Hiszen az Atya terve kifürkészhetetlen, és akaratának gondviselése kimeríthetetlen.

– Nem tudom, Rigden, nem tudom... Mégis csak az egész része azért rész, mert egyéniségében megismétli az egésznek a jellemzőit. Ilyen feltételek mellett és az anyag prevelációjának meglete esetén aligha válhat a rész önálló egységgé, pláne a projekt befejező szakaszában.

– Még ilyen konjunktúra mellett is a résznek mégis van esélye egészzé válni, – mondta a Szenszei.

– Hát persze, különösen a történések iránti hanyagsága mellett ez pontosan egy a milliárdhoz arányban lesz, – mondta gúnyosan Ahriman.

– Legyen úgy, de mégis reális esély ez számára, – válaszolta elgondolkodva a beszélgetőpartnere.

Rövid csend támadt. Visszafojtott lélegzettel álltam a helyemen, félve megmozdulni és elveszíteni a figyelem koncentrációját, amelynek köszönhetően olyan tisztán hallottam ezt a beszélgetést, mintha a térben keletkezett hallórésen keresztül.

– Egy dolog vigasztal, hogy mindennek a globális bénázásnak vége szakad, – mondta Ahriman. – Úgyhogy, szerintem, csak hiába vesztegetjük az időt ezekre a reális esélyekre. Túl sok erőt és eszközt emésztenek fel, az eredmény meg semmi.

– Lehet, hogy igazad van, de...

– Természetesen igazam van! – jelentette ki határozottan Ahriman. – Én ezt a struktúrát már keresztül-kasul tanulmányoztam. Ti itt ritkán jelentek meg, én meg egy pillanatra sem távozhatok. Emlékezz az előző projekte!

– Igen, akkor mindenkinek jutott munka.

– És az eredmény is nyilvánvaló volt. De itt? Tiszta standard... Úgyhogy aligha sikerül ebből valamit kihozni, – és hallgatva egy kicsit, szomorúan tette hozzá: – Mennyire unom már ezt az egészet, ha tudnád. Elfáradtam ezektől a végtelen kísérletektől. És minek kellett egyáltalán ezt elkezdeni? Milyen jó volt régen.

– Hát kinek az ötlete volt?! Ki kényszerített téged, Abraxas? Magad jelentkeztél!

– Igen, Rigden, ha tudtam volna, hogy a kezdeményezés ennyire büntetendő a végrehajtással, – mondta szomorú mosollyal az.

— Természetes folyamat az alkotásnál, — mosolyodott el szomorúan a beszélgetőpartnere.

Ebben a pillanatban a világ mintha felrobbant volna a hangjaiban, mintha valaki teljes hangereőre kapcsolta volna a hangot. A hanghullám egyszerűen darabokra törte ezt a szokatlan ketős világot, ezer apró szilánkra. És a szokásos világ összes felgyülemlett hangja egyszerre tört be ebbe a térbe, mint a tomboló áradat egy összetört hatalmas akváriumon keresztül. Rémisztő, állati félelem tört rám. Ettől a hihetetlen robajtól összehúzva magam leültem, becsukva a szemem és a fületem a kezemmel. A rettegés elöntötte egész testemet. Reszketni kezdtem. A félelem nőtt, mint a hólavina. De ezen a dörgő hangzavaron keresztül, meglepetésemre, a mi srácaink elragadtatott kiáltásainak visszhangjai kezdtek átszűrődni. Ez némileg csökkentette a félelmemet a történésekkel szemben.

Nagy akaraterőmbe került, hogy megpróbáljak egy kicsit megnyugodni, és rákényszerítsem magam, hogy kinyissam a szemem. És amikor végre megtörtént, a világ hangjai visszatértek a régi, megszokott medrükbe. Először a hullámok csapódását hallottam a parton. Aztán megláttam Ahriman jachtját, amelynek fedélzetén a mi társaságunk állt. A srácok tapsoltak és elragadtatva kiabáltak «hurrá», nézve a tűzijáték égben kialvó apró, színes fényeit. Újabb sortűz dörrent, és a tenger felett az égen egy gyönyörű, vakítóan ragyogó csillag függött. Olyan pompás volt, hogy akaratlanul is elgyönyörködtem benne, egyszerre elfelejtve minden félelmemet. Megvilágítva a nagy teret fényes, megismételhetetlen ragyogással, a csillag kialudt, átadva helyét a soron következő

tűzijáték új mintájának. A következő sortűz az eget szokatlanul szép, sok csillogó fényből szőtt gömbbé festette. A tűzijátéktól megbabonázva egy ideig figyeltem a különleges mintáit – furcsa virágok, körök, szökőkutak formájában. Ezt a folyamatos lövöldözést a srácok elragadtatott kiáltásai, füttyülése és tapsa kísérte. A tűzijáték miatt az ég a tenger felett annyira fényesen volt megvilágítva, hogy a partot nappali fénnel árasztotta el.

Körülnéztem és borzasztó hideget éreztem. Testem még mindig apró remegéssel rázkódott. És ez nem meglepő. Hiszen kiderült, hogy mezít-láb állok a hideg homokon. Ráadásul, a tengerről hűvös szél fúj, nyirkos levegőt hozva a partra. Furcsa, hogy ezt csak most éreztem. A sportruházat, ami rajtam volt, láthatóan nem melegített. Összehúзва magam a hidegtől, siettem a tűzhöz, ahol a Szenszei és Ahriman ültek. A szokatlan könnyedség a testemből eltűnt.

A világ újra valahogy durva, hideg és kényelmetlen lett, bár ugyanaz a megszokott világ volt, amelyet gyerekkorom óta ismerek. Nem tudom miért, de értettem, hogy ennek a világnak a különbségét attól, amit nemrég éreztem, csak az első percekben fogom tudatosítani, aztán minden újra feledésbe merül, és visszatér a régi kerékvágásba. Ezért a tűzhöz közeledve próbáltam friss emlékezetből felidézni és élvezni azokat a hihetetlen érzéseket, amelyeket sikerült átélnem. Ekkor újra hallottam a Szenszei és Ahriman beszélgetésének folytatását. Csak ezúttal a hangjuk teljesen természetes és megszokott volt. És a férfiak beszédének hangereje úgy nőtt, ahogy illik, ahogy közeledtem a tűzhöz, elveszve az újabb tűzijáték sortüzének robajában.

— ...És te, Szenszei, reméled, hogy lesz belőlük valami értelmes? — mondta mosolyogva Ahriman a megszokott hangján, láthatóan szemlélve ezt a szüntelen életünnepet a jachtján.

— Mindenkinnek van esélye, — válaszolta a Szenszei. — Úgyhogy, Ahriman, nem neked és nem nekem kell dönteni helyettük. A választás az övék.

— Igen... a választás, — mondta elgondolkodva az.

— Hát mit akartál. Demokrácia, — mondta viccelődve a Szenszei.

Ahriman, mintha magához tért volna, ugyanúgy humorral mondta:

— Ó, ez a demos kratos!

Hangosan felnevettek. Ekkor odaértem a tűzhöz, próbálva legalább egy kicsit felmelegedni. A megjelenésemet, valószínűleg, senki sem várta.

— Ó, — mondta meglepetten Ahriman, — én azt hittem, mindenki a jachton van.

Ezeknél a szavaknál valahogy ravaszul a Szenszeire nézett, amire az elégedetten elmosolyodott, és győzedelmesen kijelentette neki.

— Tehát nem mindenki, — és már hozzám fordulva így szólt: — Ül le. Mi van, fáztál?

Ekkor dörrent az újabb tűzijáték, és a parton világos lett, mint nappal. A Szenszei olyan jóságos, meleg tekintettel nézett rám, hogy a lelkemben azonnal nyugalom, kellemes és jó érzés lett. És a legérdekesebb, hogy a hideg érzése egy pillanat alatt eltűnt valahova.

— Dehogy, — válaszoltam mosolyogva, és dicsekvően hozzátettem: — csak edzem magam.

A Szenszei a mezítlábas lábamra nézett, és mint egy gondoskodó szülő, így szólt:

— Az edzés persze jó dolog. De ehhez fokozatosan kell hozzászoktatni a testet. Úgyhogy mára, azt hiszem, elég neki. Menj, vedd fel inkább a cipődet.

A hideg homokon fázó mezítlábas lábamra néztem. A közeljövőben való megbetegedés kilátása engem sem nagyon boldogított. Ezért siettem teljesíteni a Szenszei kérését.

Amíg elmentem a sportcipőmért, a tűzijáték véget ért, és az ujjongó társaságunkat elkezdték partra szállítani. A sokféle élménytől származó zaj és lárma gyorsan betöltötte ennek az egykor csendes földdarabnak a terét. Csatlakoztam a srácokhoz, akik egyszerűen rám zúdították az érzelmeik egész viharát. Körülvéve Ahrimant és a Szenszei-t, egymás szavába vágva kezdték megosztani a látottakkal kapcsolatos élményeiket.

— Szenszei, kár, hogy nem jöttél velünk. Olyan gyönyörű ott! — mesélte izgatottan Zsenyka, gesztikulálva a kezével. — Olyan szobrok, festmények vannak ott, bármelyik világmúzeum megirigyelné.

— Aha! — erősítette meg Viktor. — És milyen pazar bútorok, a királyi palotákhoz sem méltók.

— És minden mahagóniból, — tette hozzá dicsekvően Ruszlán, mintha a sajátja lenne.

— És igazi arannyal díszítve! — hangsúlyozta különös lelkesedéssel Tatjana.

— És a legfontosabb, olyan sikeres a régi stílusú berendezés és a legújabb felszerelés kombinációja, — dörmögte elragadtatva a jachttól Vologya.

Ahriman elégedetten nézte a srácokat, akik egymás szavába vágva, csodálattól égő szemmel meséltek a jacht gazdag berendezéséről. De látva Nyikolaj Andrejevics tanácstalan arcát, aki a srá-

cok vad kiáltásaihoz képest még valahogy szomorúnak is tűnt, megkérdezte tőle:

– Önnek tetszett?

– Igen. Nagyon szép jacht. Csak nem teljesen értettem. – Nyikolaj Andrejevics kérdően a Szenszeire nézett. – Belül sokkal nagyobb, mint kívül.

– Ó, ez az én különleges büszkeségem, – sietett válaszolni Ahriman, és élvezettel hangsúlyozta. – Ez a sikeres tervezés. Sok szakember dolgozott rajta. Sikerült megvalósítaniuk a tér tágításának illúzióját.

– Meglepő, – mondta Nyikolaj Andrejevics, mintha próbálná fejben összeegyeztetni az összeegyeztethetlent.

De a srácok nem várták meg, mit mond még Nyikolaj Andrejevics ezzel kapcsolatban. Úgy tűnik, erre a körülményre még csak nem is figyeltek. Újra elragadták őket a viharos élmények, amelyek inkább az ételre, a berendezésre, a vidámságra és a tűzijátéokra vonatkoztak. Ez a féktelen érzelmáradat valószínűleg reggelig tartott volna, de Ahriman ugyanolyan váratlanul szakította félbe, ahogy a jachtja meglátogatását is javasolta.

– Örülök, hogy minden tetszett nektek, és remekül pihentetek. Legyen a mai nap jó ösztönző a boldog jövőtök számára. Biztos vagyok benne, srácok, hogy mindezt a luxust ti magatok is könnyen elérhetitek.

– Igyekezni fogunk! – mondta hévvel mindenki nevében Ruszlán.

– Remélem, – mondta mosolyogva Ahriman, valahogy furcsán összenézve a Szenszei-jel, mintha ők ketten többet tudnának, mint ami hangosan elhangzott. – De sajnós, ideje indulni. Ahogy mondani szokás, hív a tenger.

– Hogyhogy, már ennyi? – mondta csalódottan Kosztyik.

– Kár, szerettünk volna még beszélgetni önnel, – mondta Viktor. – Ilyen emberekkel nem minden nap találkozik az ember.

Ahriman elégedetten elmosolyodott, futólag a Szenszei felé pillantva, és válaszolt Viktornak.

– Ne aggódjatok. Még rengeteg időnk lesz a beszélgetésre.

– Tényleg?! – kiáltották örvendezve a srácok, és még jobban felélénkültek.

– És mikor látjuk önt legközelebb?

– Hamarabb, mint gondolnátok, – válaszolta mosolyogva Ahriman, és elkezdett búcsúzkodni.

Meg kell jegyezni, hogy a srácok nagyon melegen búcsúztak tőle, nem úgy, ahogy reggel fogadták. Mindenki hosszan rázta a kezét, ki hála szavakat mondva, ki utolsó kérdéseket feltéve, ki pedig egyszerűen, nem tudva kifejezni minden csodálatát, érzelmesen rázta a csuklóját. Csak a Szenszei búcsúzott tőle ugyanolyan egyszerűen, ahogy fogadta, röviden kezét rázva. A «hölgyek» megkapták Ahrimantól a szokásos gáláns kézcsókot, már teljesen természetesen reagálva erre a nemes gesztusra. És az általános «bratyizás» után mindenki ment kikísérni Ahrimant. A matrózok szép fáklyákat gyűjtöttek, és a csónak oldalai mentén helyezték el őket. Leszerelték a motort, és újra elővették az evezőket. Amint Ahriman beszállt a csónakba, a jachtról Beethoven «Holdfény szonátájának» varázslatos dallama csendült fel. A zene gyönyörű volt. Olyan harmonikusan és nyugodtan szólt, mintha maga a természet játszotta volna.

Amikor a csónak elindult, a srácok észre sem vették, hogy bementek a vízbe, integetve Ahri-

mannak, szerencsés utat és minden jót kívánva. Így álltunk, elvárásolva a búcsúzásnak ettől a megindító, megható pillanatától. A fáklyákkal megvilágított csónak lassan távolodott a parttól, az evezők vízcsobbanásaival zokogva a szomorú zene magával ragadó dallamának ütemére. Mindtől egyszerűen könnyek szöktek a szemembe.

Hamarosan, amikor a legénység feljutott a jachtra, Ahriman utoljára intett nekünk. A motorok beindultak. A jacht megfordult, és csodálatos díszkivilágításával ragyogva, a holdfényes úton távolodni kezdett a nyílt tenger felé, a nagy zeneszerző varázslatos zenéjének kíséretében. Amikor pedig eltűnt a szemünk elől, a srácok szomorúan kezdtek kijönni a vízből. És bár a zene már rég nem hallatszott, a fejemben újra és újra, mint egy végtelen lemez, forgott ez a csodálatos dallam. A srácok láthatóan elszomorodtak Ahriman távozása miatt, aki mindössze egy nap alatt az esze finomságával, a luxusával, a tapintatával és ugyanakkor a harcművészetével, az üzleti fogásával, a megdöbbentő őszinteségével nemcsak szimpátiát ébresztett, hanem meg is hódította a fiatal szíveket.

Meglátva a társaság mögött álló Szenszeit, a srácok azonnal kérdésekkel rohanták meg.

– Szenszei! És mikor jön még hozzánk? – kérdezte szinte követelőző hangon Ruszlán.

– Ha azt mondta, hamarosan, akkor hamarosan, – mondta nyugodtan a Szenszei.

– Igen, világgraszoló pasas! – mondta lelkesen Vologya.

– Ráadásul, minden tekintetben, – tette hozzá elragadtatva Zsenya, egyetértve vele.

— Ez biztos, — erősítette meg Viktor. — Nahát, hogyan... Egyenesen az igazat... mindent tisztán! Ez aztán a gondolatszabadság, ez aztán az intellektus ereje!

— És mennyi pénze van? — érdeklődött mohón Andrej a Szenszeitől. — Nagyon gazdag?

— Hát legalábbis én nem ismerek senkit, akinek ennyi pénze lenne. Az ő ellenőrzése alatt állnak a világ legnagyobb vállalatai.

— Hűha! — futott végig az elragadtatott felkiáltás a srácok között.

— Ilyen világos fejvel nem csoda, — jegyezte meg Sztász.

— Ő valószínűleg benne van az elit elitjében?! — félig kérdőn, félig felkiáltva mondta Zsenya, még hozzá úgy, mintha éppen most jutott volna eszébe ez a gondolat. — Ő Arkhón!

— Még szép, — válaszolta valahogy lelkesedés nélkül a Szenszei. — Ő a Fő Arkhón.

— Ahriman vezeti az elitet?! — kérdezték szinte kórusban a megdöbbsent srácok.

— Igen, — válaszolta a Szenszei, mintha magától értetődő lenne, és késlekedve hozzátette: — Az igazi neve Abraxas.

— Abra... ki? — mondta döbbsenten Zsenya.

— Abraxas, — ismételte a Szenszei.

De a srácoknak, láthatóan, ez a név semmit sem mondott. Viszont nekem mindenem meghűlt belül. Ezt a nevet már nem először hallottam ezen a furcsa estén. Akkor az a beszélgetés a tűznél, amit hallucinációnak hittem, valójában megtörtént? Ettől a felismeréstől még a hideg is kirázott.

— Hm, és miért nem hallottunk róla eddig sehol? — csodálkozott Viktor.

– Hallottatok. Nem is egyszer. Csak jobban ismert az álnevein.

– Persze, ilyen üzlettel rendelkezve, akarva-akaratlanul álcázza magát az ember, – jegyezte meg együttérzően Vologya.

– Ez biztos, – mondta mosolyogva a Szenszei.

– Várjatok, és milyen álnéven hallhattunk róla? – kérdezte értetlenül Viktor, találgatásokba bocsátkozva, láthatóan végiggondolva az összes általa ismert gazdag embert a világon.

Mindenki visszafojtott lélegzettel meredt a Szenszeire.

– Milyenen? – kérdezte vissza elgondolkodva az.

A Szenszei, elővéve a cigarettát a zsebéből, lassan rágyújtott. Aztán a tenger felé nézett, a csillogó ezüstös holdfényes útra. És kiengedve a fehér-tejszerű köd könnyű felhőjét az éjszakai homályba, fáradtan mondta:

– Sátán.